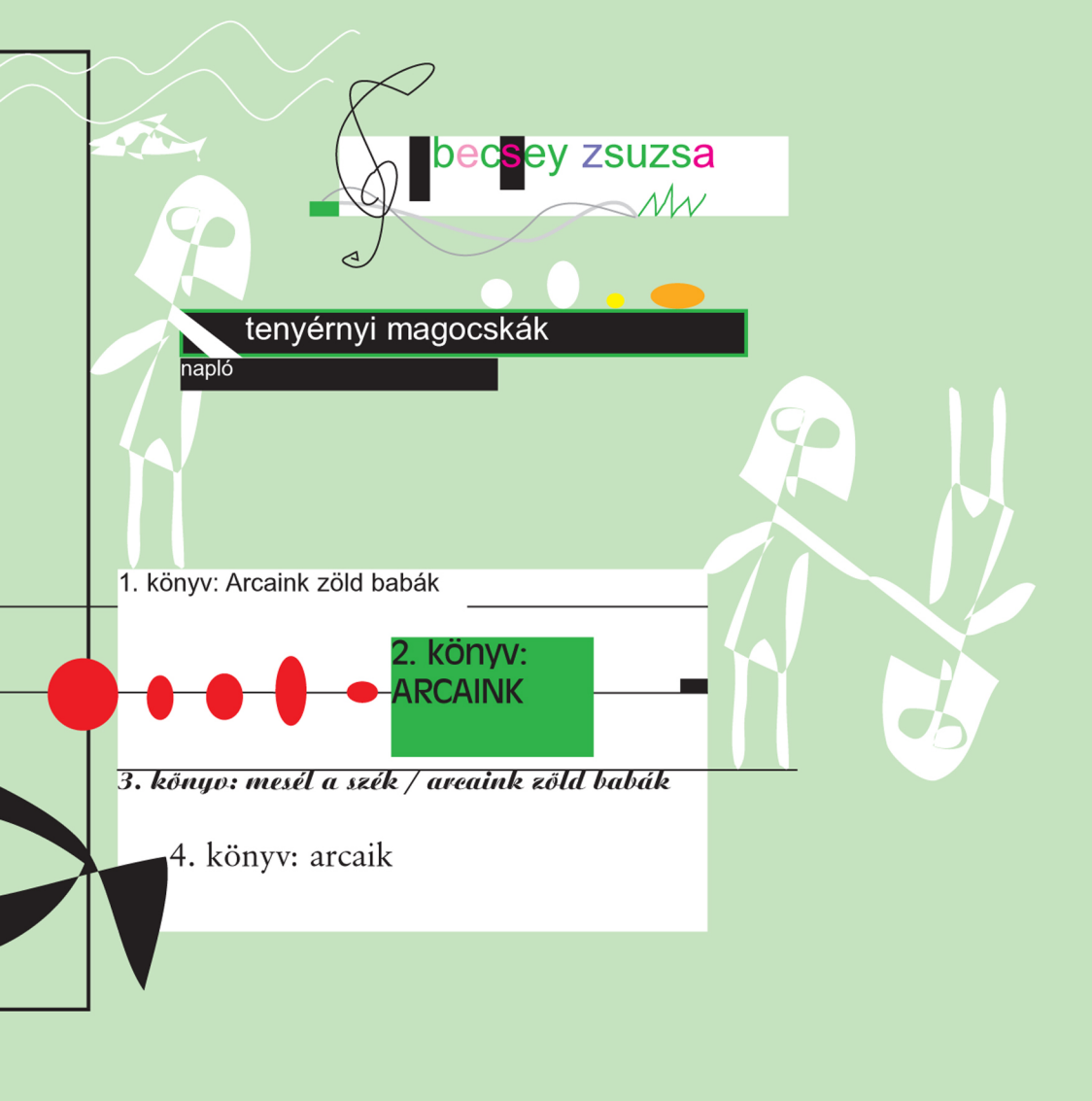

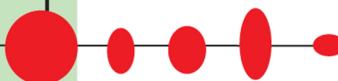

becsey zsuzsa

tenyérnyi magocskák

napló

1. könyv: Arcaink zöld babák

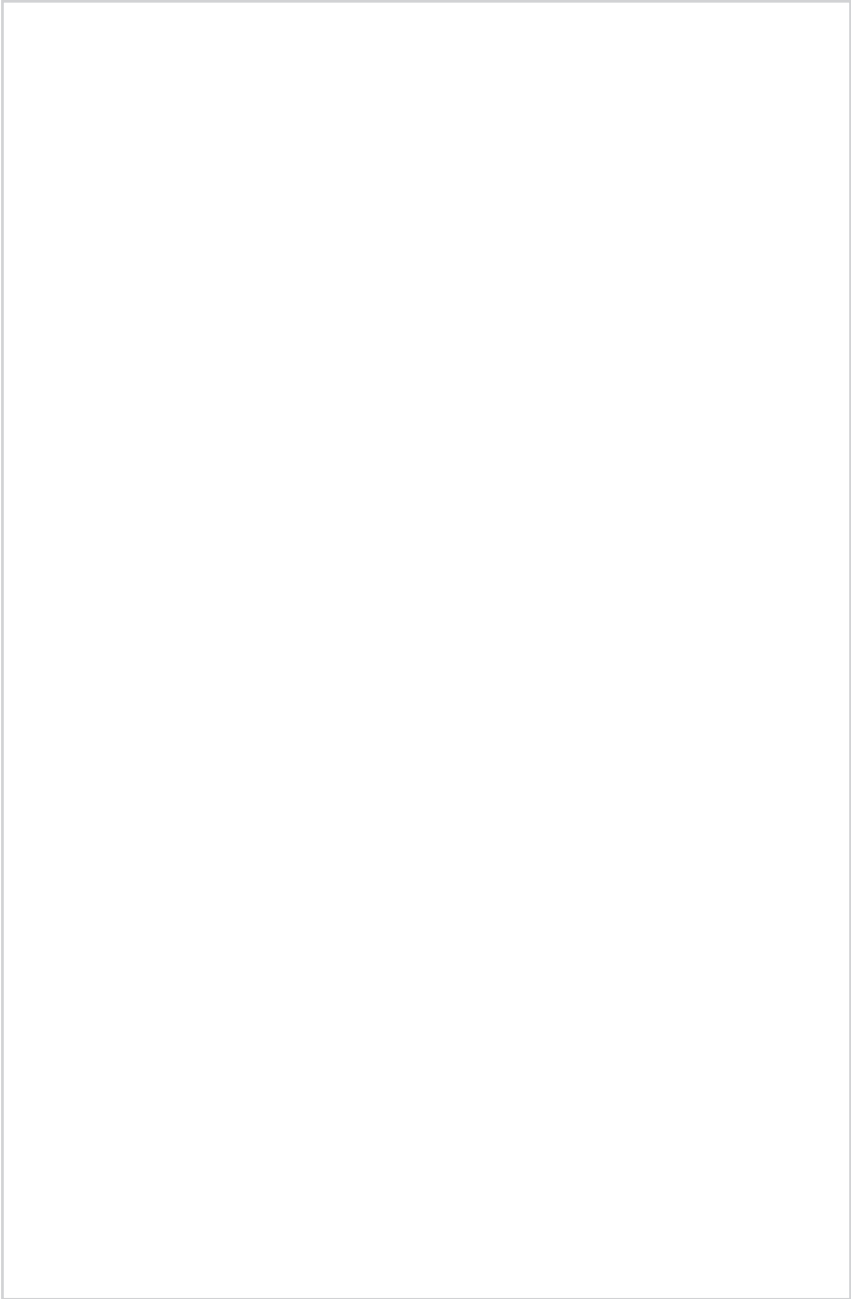

2. könyv:
ARCAINK

3. könyv: *mesél a szék / arcaink zöld babák*

4. könyv: arcaik

becsey zsuzsa

becsey zsuzsa

ARCAiNk
ARCAiNk

a szerző kiadása

napló

■ ■ II. könyv

megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-4257-0
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

az írások 2007 és 2011 között születtek

a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012

a szellemi munkát alkotói támogatással segítette a MASZRE (Magyar Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete), 2009

Manó, kérlek, csináld vissza a hibát. Pedig olyan szépen ébredtem. Azzal, hogy guríts fel engem is égbe. De itt van, érzem, valami vírus. Tönkre akar tenni. ne engedd. Legyen úgy, hogy holnap mire ébredek, már ne legyen itt. a gonosz. Hogy induljon magától, ahogy eddig, az indítógép. Pedig igazán úgy vigyázok, semmit nem engedek be, aztán mégis. Előbukkannak valahonnan. Megtalálnak. Persze visszaállítom, visszaállítom, de akkor is. ki tudja, következőkor mivel jön elő.

Ma már olyan szépen süt a nap is, megint csábít, hogy kimenjek. Hogy ma megint kimehetek.

Manó, kérlek, csináld vissza a hibát. Pedig olyan szépen ébredtem. Azzal, hogy guríts fel engem is égbe. De itt van, érzem, valami vírus. Tönkre akar tenni. ne engedd. Legyen úgy, hogy holnap mire ébredek, már ne legyen itt. a gonosz. Hogy induljon magától, ahogy eddig, az indítógép. Pedig igazán úgy vigyázok, semmit nem engedek be, aztán mégis. Előbukkannak valahonnan. Megtalálnak. Persze visszaállítom, visszaállítom, de akkor is. ki tudja, következőkor mivel jön elő.

Ma már olyan szépen süt a nap is, megint csábít, hogy kimenjek. Hogy ma megint kimehetek.

a napfény. igen, a fény. köszönöm.
minden sugárra

egyenként áldozom.

és mosolygok. fölfogom az égiekben kacsintását. közben
tekintetem a néma testen. megérintem, hogy sose hagyjon el a
Fény.

● megérintem, hogy sose hagyjon el a Varázs.

jön. nem szoktam, de muszáj nevetnem. felállok, és a pulthoz
megyek. valami alkoholt, ha lehetne...

most az egyszer, mint még sokszor, helybenhagyott a
megérzésem. van hogy a jó megérzés fordul. ez mindig a
legkellemetlenebb. innen sosincs számomra visszaút. nincs meg
az esély, mint mikor fordítva.

csak a Csoda. ha valóban lehet. van ilyen. de ez ritka különleges
kivétel, mert az ilyen már önmagában kincs.

mindannyian húzzuk saját vonalainkat, aztán így is úgy
összeérünk. ha nem, akkor egy végtelen pontban.
mindenképp segít az a végtelen pont. akárhonnan is nézzük,
megoldás. azért van, hogy a feladat megoldható nélküle is. és
van amikor kikerülhetetlen. mindig az a legkézenfekvőbb,
mondhatni legegyszerűbb, amikor a megoldás adja magát.
mégis nem mindig adatik meg ez az élvezet.
de mindenképp reményt ad, hogy a feladat így vagy úgy, végül
megoldható.

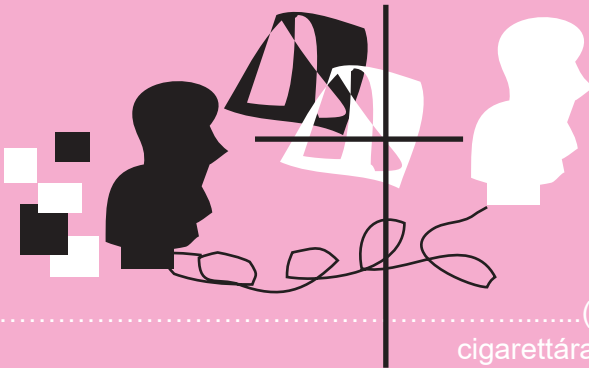
vigyázok, úgy vigyázok pedig, ki kellene húzni mindközül egyet,
sorba, mindig csak egyet. de remeg a kezem, hozzáér a

többihez, s az végül ledönti az összeset.
hát így vagyok én valójában a vonalakkal.

és hogy már napok óta nem öntöztem meg a virágaimat. hát igen. ez is én. letagadhatatlan. pedig helyettem őket nem öntözi meg senki.

Az Égbe. de csak együtt. fogjuk egymás kezét, ki ki a másikat, repülünk. fel, körbe-körbe, aztán egy felhőn olvasunk. szerre egyszerre összevissza, és forgunk. közben mindenki kap amit kíván. italok szállnak, mindenfélék, finomságok. majd a levek fenn sokszorozódnak, s kezdenek kiömleni az égből. le a földre. mindenféle szegény gazdag emberekre. egyszerre áll meg az élet. mindenki tátott szájjal égnek mered.

(valaki fújni kezdi a felhőket.....
égi hang áraszt el mindent. sötét fátyol borul földnek.

(azt aki szerelemmel,
megmenteném)

ó te Isten! körülöttem mind egészséges Férfi. hogyan esnék szerelembe. azt választom, aki csak mondja... mondja de nem mondja ki. aki megérint.

azért megtudomám védeni magam. sok ismeretet szereztem. legjobb eszköz erre: óvatosság. (persze ezt a gyakorlatra értem). mutatni is, mégsem mutatni. ott lenni is, mégsem ottlenni. hozni is... na ez az amiben még fejlődnöm kell.

különben meg nem tudom magamat megvédeni elméletben sem. mert amikor védekezni kellene (azaz óvatosnak lenni, ami még a védekezés előtti pillanat), rég felhőkben járok. így aztán az is csupán utólag derül ki. nem baj. mit is akartam? egészen másról akartam írni.

mégcsak annyit szerettem volna megjegyezni tegnap, ill. tegnapelőtről, nem is gondoltam, hogy egy giccset, és itt most nem ready-made vagy bármilyen posztmodern jelenségre gondolok, ami mindennelegyütt is értéket teremt, hanem hogy egy valódi giccset egy elsőránzésre jelentéktelennek tűnő felolvasó micsoda természetes egyszerűséggel képes előidézni. megjeleníteni. nem átvarázsolni, újjáteremteni, ahhoz inkább erő szükséges. nála mindez szürke lényéből nemes, egyúttal valami flegma, merev, mégis magátólértetődő egyszerűséggel áradt, csörgedezett. valamilyen megfoghatatlan szerény megjelenésből. ami aztán elvarázsolt. mintha nem is azt a verset olvasta volna. hihetetlen mit képes egy hang, egy arc adni. ha könyvben olvasom merő tiszta giccs. az is az volt, hogy egyáltalán ottvoltam. amikor ez megvilágosodott, hogy egyáltalán létezhet ilyen, alig hittem a szememnek. néztem a csodát, ezt a nyurga fiatal lányarcot, mint egy őz, igen, sehol másutt, csak picit volt szemhéján kék, az is épphogy, mint amikor én először tettem magamra 20egynéhány évesen (azóta se semmit), de úgy hogy ne érjen szempillát, hogy közben semmi ne sérüljön a szemem. csak mint valami fény. hogy világítson. vagy igen, mint az a fiatal pálcavékony vagy inkább ívesen hajlékony vizslalány (csupán sejteni vélem nemét), mindenegybe mozdulatával érzéki, világosbarna rövidszőr, hogy mozdulatai méginkább áttetszenek, ott azon a bogárfolskibemutatón. ahogy lépett. zsenge fiatal cingár testével. igen, pontolyan volt. ezt a képet sosem feledem.

hogya ma hogy vagyok? nem tudom. valamit elvesztettem.

alapjában véve megkönnyebbültem. nyugodt vagyok. azt hiszem. ha nem is pont így, valami ilyesmi. és akkor még át kell menni. onnan is mindig tovább. ahogy előre megvanírva. mindig túllépni. azt is. át vagy keresztbe. vagy ahogy lehet. mint ahogy most is. ahogyan ki kell lépni.

hiába akartam mindent. még, ami maradt. nincs már időm. nem tudom a mindent kezemben tartani. nem tudom sorsomat újaim közt tudni, szorítva. elengedem, kiengedem, lazítok.

bocsáss meg nekem. túl nagy áldozatot vállalsz, pedig valójában olyan egyszerű a kívánságom.

mackó szerint, elhanyagolom őt, mióta írok. már nem is foglalkozom vele. ami igaz is. de nem veszekszik. a múltkor is, végül megkértem, öntözze meg a virágaimat, akkor is valami egyéb volt, s mire jöttem, megvolt. vagy például mikor nem főzök ebédet. mint ma is. de most mégis kimegyek, hogy eszembe jutott, készítek valami gyorsat. hisz vásárolni azért vásároltam. azt azért szoktam. de van mikor azt sem. például nem veszek kenyeret. ami nélkül ugye kevés dolgot lehet enni. és azt sem mondja, keressek már valami munkát. ő úgy veszi, ahogy van is, hogy ez, ezek ami velem, az munka. szóval, akárhogyis, nem egy hétköznapi ember. azért mindig elfogom valahogy tartani magam.

máskülönben semmi értelme semminek. és annak sincs, hogy tegnap is sírva mentem ágyba, és hogy ma is sírva kell ágyba bújnom. és abban is bízom, hogy a horoszkópnak sem lesz igaza.

azt hiszed nem értettem a videót? azt hiszed nem értettem szürkeséged? a fehér lap...? azt hiszed neked volt a zárójel? hogy miattad? nem. egyáltalán nem miattad, és nem neked.

ezzel a szöveggel akkor csak megidézni akartam, üzeni. mert valójában, akkoriban az a szöveg is neked, hozzád lett írva, és most is csak neked, és csakatied, és mindig is lesz, ez is úgy történt, hogy éppen akkor fejeztem be ... azt a regényt is... és úgy lett végül az a cím is, amikor felismertem, hogy míg ott a lány nem vitt a fiúnak ajándékot, énnekem ott lapult zsebemben az a kis doboz, hogy majd ha találkozom..., hogy majd akkor... és ettől boldog voltam. persze a valóságban én is biztos olyan hanyag lennék, mint az a szerelmes lány, ott, lehet hogy én is csak itt vagyok ilyen jó és figyelmes... meghát különben sem akarsz velem találkozni. még írni sem. de már nem is merek várni. különben is már annyit vártam.

szóval azt hiszed hogy én mind semmit sem értek? tudom a hiányzó videót is, és tudom amit eltűntetted is. csak egyetlenegy dolgot nem tudtam, és nem tudok, ott a szürkeszövegedben, de azt nem merem megkérdezni. hogy az ki volt. ők ott kik voltak? ők? ugye igen? csupán egy pici dolog miatt voltam bizonytalan ebben... de azt sem merem megkérdezni. még jó hogy akkor lementettem, és bármikor el tudlak olvasni. igen, mert mindig attól félek, hogy tényleg elmész, mert hozzászoktattál, hogy mindig elmész. és én ezért mindig félek. hogy netán holnap már nem lesz. hogy megmaradjál. de az sem olyan. mégsem hogy így hogy semmi.

Volt még egy döntő pillanat. Kérdezi, hányas vagyok. mondom 69. és akkor pontosan látom ami a fejében lejátszódik. ő, a fia, 2 évvel fiatalabb. Pontosán emlékszem arra is, hogyan álltunk a pult innenső megonnansó oldalán. Ki-ki a maga felén. Ki kívül a körön, ki bent. nem az évek. Mégis ami a múltból rám ült, az a sok minden, ott, onnan nem viselte volna a terhet. Fiatal volt, akinek minden megadatott. Legalábbis a

frissessége, ahogyan a vizeket nyelte, mind ezt súgta felém. Hogy nem szabad. Zsenge volt, a sors nem játszott vele még eléggé, hogy megbírjon. Aztán egy partra dobást sem viseltem volna el még egyszer. Ezért kellett valami egyszerűbb. Ami kicsit szürkébb, nem olyan nagyon kék, nem olyan harsány, de talán elég erős megbírni a terheket. Kicsikét előbbre mentem, mindenesetre alighogy átsuhan rajtam, innentől a dolgok más mederbe terelődtek. Talán pillanatra láttam a jövőmet. A többi már ugyanaz, mint ahogy fent is.

És nagy volt a választék. Ha valaki nem tetszett, jöhetett valaki más. és mindig jött valaki más. ritka volt, hogy valaki megmaradhatott egyhelyen. Cserélődött a rendszer, a fogaskerek, és gyűltek ott kívül a fájdalmak, mígnem a sors mindenkit valahogy eligazított. Kit jó útra terelve, kit a semmibe, magának boldogulni. De valahogy mindig volt. úgy sosem, hogy sehogy sem legyen.

Valaki más. a mindig újuló, megújuló rendszerben. A forgókerék nem magától jár. És nem a szélről. Valami más írja le a köröket helyette. Nem maga a kerék. Van valaki más, akinek szerepe forgatni a kerekeket. A sok-sok rengeteg forgó kereket. A piramis áll. Néz. Távol állnak egymástól. A piramis és a kerék. Figyelik egymást. Múltból az idő összeér. A jövővel. Valami titok, ami összekapcsolja őket. A nagyegészből. Húzzunk egy gömböt, majd minden oldalára rajzoljunk, minden egyes szeletére, lapocskájára háromszöget, a piramis belsejébe köröket. A kör nem képes elszállni, mint a labda, lufi, luftballon. A háromszögek mereven, keservesen fogják minden oldalról, a kör sehol nem

tud kimenekülni. Bezárva ül, régi, igen régi korokból. A nap néz. Ott fönn. A hold is. Nézi a hatalmas piramisokat. Mind, a kör is, a piramis is, a háromszögek mind csillagból, hegyekről, jégcsonkokból nézik egymást. Figyelik, távolból.

én valójában mindenkit úgy szeretek, ahogy van. hiszen mindenki olyanis amilyen. tehát ha szeretni akarom, csak úgy szerethetem amilyen. nem igaz? na jó. vannak a múltban olyan dolgok amik fájnak. azokat még nem tudtam visszaszeretni, csupán elfogadni van amit elfogadni se.

látod már megint milyen buta vagyok? lehet hogy közben meg egészen másért mentél el.

én tényleg nem értek semmit. mi történik? mi történt?

haragszom. mérhetetlenül haragszom. és ha ilyen vagy, félek is. igen, félek tőled. mindenkit hozzá! vissza! akit elvittél

nem foglak kérni. nem. mert gonosz vagy most. olyan mint a valóságos ördög. de én nem félek az ördögtől. jó. van amelyik állattól igen, de az ördögtől biztosan nem. a feje miatt. az olyan ember. napersze ez sem igaz, mert biztosan van olyan ember, méghacsak fej is, amelyiktől azért félnék. mindegy.

most lefekszem. megint nem fogok aludni. pedig annyisok dolgom lenne. ma is itt egészen másról akartam írni. beszámolni egy estről, ahová véletlen csöppentem, ez is az a kéz lehetett, szóval ez az est, egyben kiállításmegnyitó címe: A hitvalló kortárs művészet problematikája (kortárs művészet és vallás). amikor meghallottam, ha nem akartam volna is az itteni vitákra

kellett gondolnom. tulajdonképpen Grecsó és Hans-ért mentem, azt hittem dzsezz lesz, mackó ki volt akadva, hogy mire hívtak minket, s hát ez várt. pedig el akartam menni innen, igazán nagyon elakartam menni Plre. ez volt az igazi tervem, hogy innen oda, de a láthatatlan kéz ittartott. nem engedett elmennem. talán mert találkoznom kellett itt a múltammal.... azaz csak részben. mindenesetre utalás a múltra. Sturcz, **(Beke)**, Nagy Tamás (építész), Lovas Ilona, Tóth Csaba, Ganczaligh Miklós, Gerber Pál,voltak beszélgetők, és egy bájosmosolyú ferencesrendi szerzetes. természetesen Grecsóék is zenéltek. azért ragadtam ott mert aztán szóbakerült az irodalom is, az írók nem ismertem aki meghívott volt, de majd egy idézet nyomán rábukkanok, ha időm lesz megkeresni. szó esett Dr. Faust kapcsán a sátánról, arról hogy a kultúra hogyan válik barbárrá és hogyan fagy le (nicsak most éppen aktuális lenne? – manócska ez is az a kéz, hogy most írom éppen ezt le?), aztán Thomas Mann Kiválasztottjáról, hogy itt egyetlen kérdés érdeklí, a kegyelem, aki felfedezi a g?g mélységét, azt megtalálja a kegyelem, és felemeli, és hogy a megalázottat a kegyelem valamennyi ember felé emeli, és hogy a mélységnek van igazán esélye, és hogy Thomas Mannt a rémület, elveszettség érzése tartotta hatalmába, akkor amikor úgy érezte képtelen megírni regényét, és reményét veszti, mondta hogy bárcsak tisztulna s alakulna ki a regényem, akár egy csata, és hogy ez az elveszettség mennyire szükséges hogy a rátaláltság megérkezzen, legközelebb hozza istent áldásért, segítségért, kegyelemért, és hogy Ferencet is ez a lágy arc a sebekkel, ragyogtak fel neki, és őt is ez érinti meg, öngyilkossági kísértéséről beszél, az ebben való találkozási igényét hasonlítja az élet művészetéhez, akinek élete fejezi ki őszinteségével a szeretetet, amire szerinte a művész hivatva van, ezeknél persze b csak forgatta fejét, egyébként ő nem beszélt, csak figyelt, közben össze-összenéztünk, tipikus farkasszem, azóta némák vagyunk, közben mackó ölébe ültetett, úgy ültünk, s engem még

borral is megkínáltak, én is egy zenészt belőle, kszst, mert megkívánta, de alig ivott, így én ittam meg, mert mackó ugye anti, hát kicsit szédültem, persze, forgott velem minden, általában nekem pont egy pohár elég ehhez, szóval a szerzetes tovább, hogy a hit-remény-szeretet, és hogy vérre verejtékezne kell megtapasztalni a jóistent, az elveszettség ehhez szükséges, meg kell tapasztalnia az embernek hogy mi az irgalom, aztán Határ Győző jött, őt támasztották fel, az Elesni jó versével, aki mesterére ízelet istenben, és hogy ez a vers előzte meg halálát, hogy ezt a mélységet tapasztalta meg előtte, és hogy ez példa hogy az elesettség hogy hozza össze a hívőt a költő hitetlenségével, aztán Baka István jött, ő is feltámasztva, ennek külön örültem, hogy épp tőle választottam én is, ahogyan ő ír istenről, de becsületes ateista, mégis verseiben gyönyörű ellentmondások vannak, hogy akit tagad, mégis semmiképpen nem tud előle menekülni, „én itt vagyok, de te hol voltál, uram”, kéri számon, „nem voltál a bűnre mentség, te se szólítottál, jut eszembe nekem is a régi régi első írásom a csigamesében, hogy éppen erről. s azt sem hiszem, te vagy aki voltál, kutattalak, s nem leltem rád, s ha megtagadlak, azzal adnék léteket neked, megszabadultam tőled, mégis árvád vagyok, ki várva vár rád”. a szerzetes állítja mosolyogva, átszellemülten, hogy igen, ez az ember üdvözült, és hogy a pisti mamája, el volt szállva az örömtől, hogy akkor most már ő is boldogan hal meg, hogy a fia tényleg üdvözült, és továbbá hogy a hit és hitetlenség azért tud találkozni, hogy közös bennük: nyomorúságos istentelenül lenni, b megint csak nagyokat meresztette a szemét. sturcz művészettörténész, hogy patthelyzet, bizalmatlanság van az egyházzal, mert azok a kortárs, szakrális művészettől félnek, a hívőket féltik a papok, kiskorúakként kezelik, úgy mint akik nem érthetik meg a kortárs művészet üzeneteit. és a giccs, ami a templomokat ellepi, a szerzetes szerint a kicsi falusi templomocskában pont az volt a szép, hogy a giccs ott akkora volt a maga nagy őszinteségével, hogy az már valódi csodává

alakult, nos sturcz szerint mindez a fiatalokat elidegeníti a vallástól, egyháztól. és hogy ez lehet felületes, szubjektív, ízlésbeli dolog, de ha az egyház szerepét be akarja tölteni, ezekre a részletekre is figyelnie kellene. Nagy Tamás építész szerint aki a félbevágott templomára hivatkozott, miszerint a templomnak legalább annyira kifelé is kell dolgoznia, mint befelé. aztán a Fény bizonyult a művészetben a legfőbb közös pontnak, ami istennel köt össze, aminek a transzcendens megidézése a lényege. ezen keresztül eljutottak Pilinszkyhez. szóhoz jutottak kicsit a művészek is, Gerber kicsit viccelődött, ő a rajzfilmből, a gumimacikból emelt ki szöveget: „El van rontva a napom, ha nem győzöm le a gonoszt”, ezt úgy érezte, fel kell írnia a busz falára. és hogy az egyház nem rózsaszínű, sokszínűre kellene festeni. a tetőpont, amiért valójában mindezt beírtam, Grensó amikor másodszor kérték fel zenélni csapatával, e beszélgetés első része után, meglepetésemre s övére is, nem zenélni kezdett, hanem tépődni, mondja-e ne mondja-e aztán mégis, láttam hogy azelőttis toporog, kissé türelmetlen, mégis tökéletes nyugalommal, bár már a tömeg kezdett beszélni, nem bírta kivárni ez évődést, végül kimondta: hogy ehhez nem is szabadna megszólalni. hogy fölösleges ez a beszélgetés, és hogy ennek tiszteletére eljátszik egy Bob Dylan számot, melynek címe: „isten a mi oldalunkon”, miközben végig behunyt szemmel játszott, csoda volt, akárcsak Hans van Vliet, a holland is harsonájával, pozánjával, grensó annyira átlényegült, hogy adott pillanatban egyszerre két fúvóssal szájában játszott, szaxi és talán fuvola, a végén egyszerűen csak mágikus volt játékuk. közben még sokmásról esett szó, de azokat már nem követtem. azaz még egy, hogy találtak szegeden egy bolondot, akitől őszinteséget tanultak, párbeszéd: „Mondd, tóni bácsi, te normális vagy? – Kikérem magamnak, és a kézfogásnál azt mondja: „Nincs köztünk béke, szarházi.” – a szerzetesnek.

elnézést a szertelenségért, fáradt vagyok, nem olvasom át.

és nem. nem vagy gonosz manócska, ne félj. tudom, hogy visszajössz. talán épp meglepsz valamivel. úgye hihetem azt, hogy valami jóval... hogy csakis jóval. dehiszen te manócska vagy. és a manócskák mindigis jók. valójában.

naéspersze ma sem végeztem el a szemináriumi feladataim. nem baj, majd holnap. ha itt minden arra szép lesz. és manócska is mosolyog rám.

persze azt is tudom, hogy én nagyon kicsi, apró semmi, és hogy manócska úgyse azért jön vissza ha majd jön, mert én szerettem volna. elvan ő a magáéival, még az is lehet hogy valakibe szerelmes. igen, talán csak szerelmes zaklatott szív tehet így. persze a végképp kétségbeesett is, de hát nem-e a szerelemtől, szeretethiánytól esik végképp kétségbe az ember. akárhogyan is... igen, bünteti magát, hogy engem, minket büntessen. de most például engem miért büntetne? hogy kukot visszahozná? s aztán vele magát is? de visszatudja-e? bár valami üzenet lenne. na megyek, mégis vissza kellene feküdnöm, hisz, nekem 3-4 óra alvás semmi. akkor ez a napisel. ez a buta horoszkóp. biztos az is a szemellenző miatt, azt is csak játékból írtam. az nem lehet hogy valóban egy pusztáncsak sima horoszkópnak igazalegyen.

jóllehet tudom miért büntetne, igen, amiért sírtam.

azt hiszem mindent rosszul láttam. illúzióim levetem, és elhelyezem arra az asztalra, melyen nem szoktam semmit csinálni. ami nincs szem előtt. nem a láthatatlanba, mert akkor ugyanúgy léteznének tovább.

hagyom. akár magam körül a dolgokat. csak azokkal kezdek valamit, melyek megtalálnak.

szép volt az est. boldog voltam, és szomorú. jó, hogy nem

maradt ki. szerettem a sokembert, amiben csak egy pont. mozdulatlan tárgy. bár nem láttam át a helyiséget, a többi arcot, voltak pillanatok, amikor más szerettem volna lenni. olyan, aki él. de ez már csak a legvégén jutott eszembe, amikor eljöttem. mert egyébként egészen beittam szavait, annyira, hogy néha a fények is negatívba váltottak, elfeketült a kisablaknyi térrész amin kiláttam fejéhez. néha szuggeráltam is, hogy újra megtörténjen ez a furcsa áttűnés. kezdeti, zavartnak tűnő első mondatait követően határozottan feloldódott, és magam is meglepődtem vígkedélyén. néhány csípős szófordulata valóban megnyerő volt. vannak azonban dolgok, melyek ha elmaradnak, hiányérzetem nyomasztóan rámtelepszik. lehangol. szerettem volna megkérdezni milyen volt a hétfői est, aztán mégse történt meg. szerettem volna mást is. azt hiszem az embernek kezében kell tartania önmagát dolgaival, különben szétesik. ezentúl megpróbálok higgadtan, nyugodtan kifele, befelé is csupán résnyire nyitva-csukva élni.

ARCAINK
ARCAINK

csend vonult a ketrecen.

(nem lehet benn)

a Nap a Fény

mindig lépcsőket rajzolt. amik fel. mindig csak felfele vezettek. fények, sok ember között. zene, sötét, gyertyafény. terített asztal alatt kuporgott, és időnként fel-felnézett, de csak az asztal tetejéig, újabb szalvétára. azokat is mind teletöltötte. és ő csak ment, ment mindig fel azon a lépcsőn. végén határozott mozdulattal összeset szemébe dobta. a zene? arcok? azok a fények zavarták? vagy csak ő volt saját útjában.

apa, ez a mi csillagunk?

.....
kislány a ködben találkozik a sünivel

tehát nem lehet ott. (nem láthatja az arcot a fény és sötéttel)
(nem kísérheti az árnyékot, a falon még léptei eltűnnek) (nem
nézhet csillogó szemekbe) (nem viheti el, most már emlékül).
mindenkinek megadatik. másoknak, idegeneknek.
hozzátartozóknak, akik tapsolnak. virult arccal vagy
közömbösen, kimennek.
de ő nem. (neki nem lehet).

színes léggömbök szállnak fel egyenként a semmiből. mindegyik
másszínű, nincs rajtuk felirat. egyre több lesz. aztán emberek
tűnnek el. hosszú utcák magukban. utakon autók is emberek
nélkül maradnak.

bámulom. szeretnék én is lufi lenni. színes lufi. pedig az utcán
mindig elkerültem az ilyen helyeket. és most milyen szép. én aki
lenéztem, megvettem az évszázókat is, ahol mindig jelen kellett
lenni. legutóbb, mégis ahogy elérzékenyültem. amikor a lufik
szálltak, és én is mentem. akkor mehettem velük. talán
könnyeztem. én is akkor lufi voltam. de most csak nézem és
csodálom.

kiürül minden.

(nincs kapcsolódási pont)

.....?.....?.....?.....??
.....?.....
.....??????
????.....?
.....???.....?.....???

?

??

?

?

?.....???

(fenn a fákon újra szóól a.....

Tenyérnyi csend.

Azt hiszem ez lesz a címe a könyvemnek. Egyszer csak ott állt.
Előttem. Hiszen lehetne-e más. a cím. A test. mint a csend.

magocskák mind szétgurultak.

De melyik könyv?

Talán igen. éreztem, hogy valami jel. Hogy ott a jel.
Már akkor tudtam, **hogy sohasem** lesznek arcaink.

a csoda akkor csoda, amikor megéltem. Mégis mintha örökké
élnék.

(...)

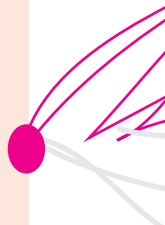
FŰM, visszajátszom neked.
a csoda akkor csoda, miután megértem.

(arcokból)

szerelemre születni.

már 9-10 évesen szerelmes voltam. akkor sodort

művész társaságba a véletlen. mind férfi volt. egy csapat komoly, nekem akkor olyan különösen távolinak, sötétnek tűnt, mégis rendkívül laza baráti társaság. rövid haj, hosszú haj, sapka, bohémkalap, szakáll, talán gitár is. erre nem emlékszem. egyik sem volt gyerekekkel akkor, sem nővel. egykorúak voltak kb. szüleimmel. szüleim mindig egyszerű emberek voltak. bár anyámban régen, volt valami csábító, laza nőiesség. úgy értem, akkor olyan természetesen könnyed, mintha csak a nap és a szél lengetné. a fotókról tudom, ami emlékezetemben, és amint most is előhozza. aztán elmúlt. más lett. apám is más volt. kalandoros fiatalkor, amitől például engem féltetni kellett. a sátrunk. az volt mellettük. az egyik ölébe vett, a legmélyebbszemű. ahogyan közömbösen végtelenbetekintett. ahogy nézett. mindközül legnyugodtabb. talán volt, mintha igen, lett volna valahol egy kislánya. de nem volt ott. elengedtem magam, fejemet hátra, kényelmesen, mellén felejtve. bozontos, félhosszú szőkehajam volt. kicsit hullámos. főleg, amikor tóból, és ezért különösen szerettem nem fésülni ilyenkor. akkor a fürtök jobban megmaradtak. így voltunk sokáig. nem mozdult, és nem ért hozzám. de mintha feszélyezett volna ez a tartás. hogy zavarban voltam-e. talán, akkor az egyszer, nem. mert máskor ilyen esetekben dobogott, vert a szívem. egy férfi öl, képzeletben mosva közelség. a többiek is ültek. földön, farönkön, voltak apró, alacsony kempingszékek. első szerelmem. ha lehet így nevezni, az érzést. persze akkor még nem sokat tudhattam a szerelemtől. minthogy természetesen nem is érezhettem szerelemmel. ahogy nem is lehetett szerelem. egy idegen férfi öl. inkább csak egy megszépült nosztalgia. volt még hasonló alkalom, amikor kislányként szerelmes voltam titokban férfibá. egy hozzám hasonlókorú lány volt, és felesége, legalábbis így emlékszem, és akivel csupán egyszer, esetleg két alkalommal kirándultunk a szüleimmel. erősen megmaradt egy séta, pontosabban a sziklákon, ösvényeken, aztán libegőn utazás, majd vonaton. és

ARCAiNK
ARCAiNK

az, hogy állandóan le-felvettem magamra váltogatva szvetterem.
hol izzadtam, hol fáztam. elmosódik a kép.

ma kirándulni hívott, hogy még talán utolsó napsugár. szerettem volna menni.

itt vagyok. (ennyire átlátszó lennék?)

akkor inkább csendben szépen üldögélni, dolgozni, csinálni amit kell. ami jön. és a végén mikor már időm lejár, szépen a lépcsőn oda felmenni. és vele egyévnél. nekiadni mindent. amit a minap már írtam. inkább így, ettől szívem is könnyű, ép marad, amikor majd megkellválni tőle.

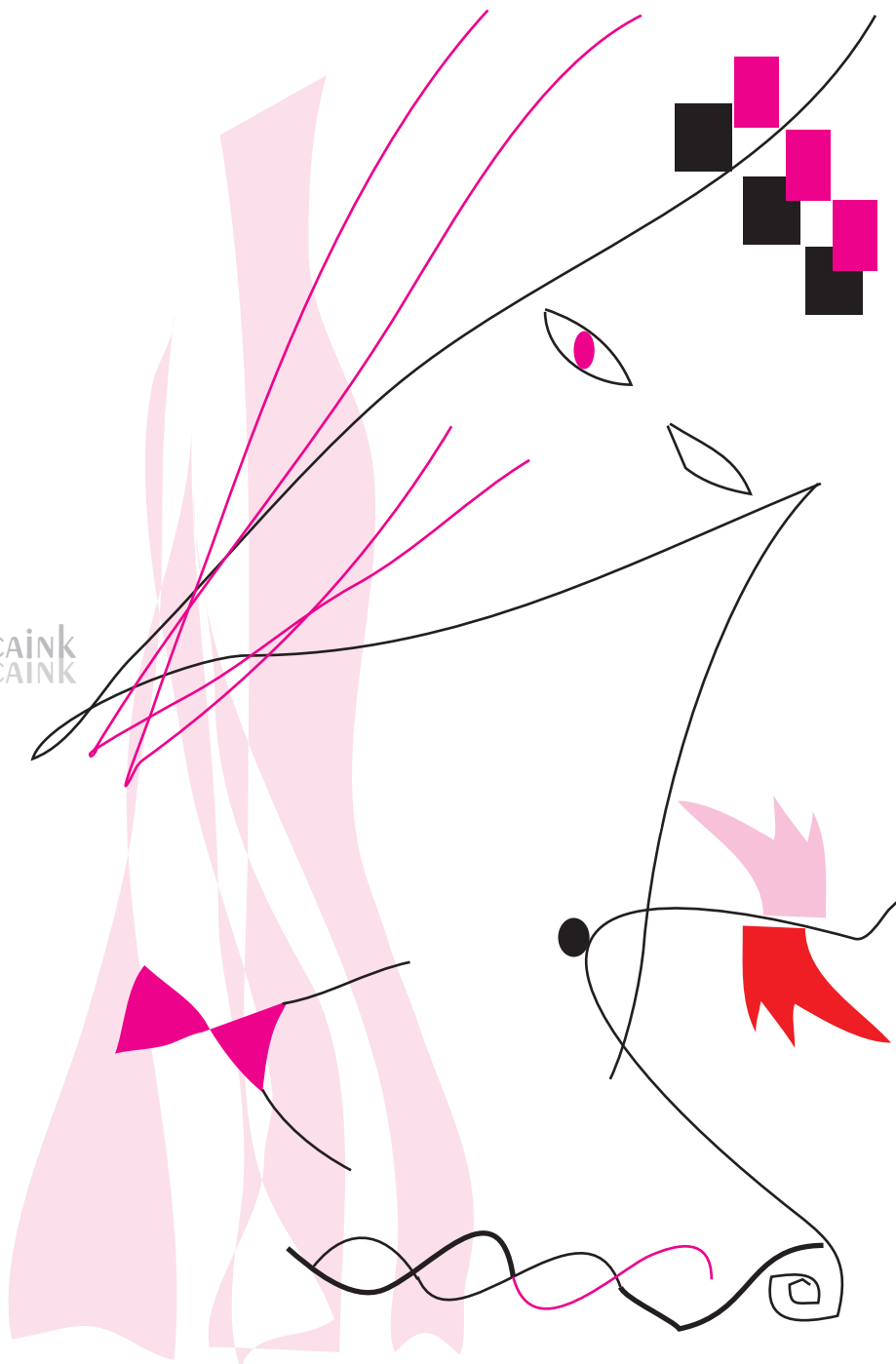
dehát én itt vagyok. nemkezdhetek máshol másik életet, ha a testem itt. s a kéz is engem ideirányított. biztos nem véletlen. hogy nemtudom már megtanulni mégis végre, hogy üljek vesztig, ahogy szegény falusi parasztnagyanyám mondta szegény nagyapámnak, ami annyit jelentett, hogy nyugton. nekünk sose. mi elvöltünk kényeztetve, kiváltságosnak. szóval, mostantól csak vesztig. pont.

mert egyébként nem leszek költő. még az meglehet, akkor aztán manócska sejönvissza. igyekeznem kell.

hogya akkor inkább verset se... akkor inkább költő se... ha ez az ár. összezavarodtam, akkor most írnom kell vagy nem kell. vagy mit kell. hogy mi a jó. mivel nem okozok gondot. ha miattam, akkor én többet egy sort se. betűt se. de te okos vagy. emlékszel? hogya tudom, hogya tudod mit akarsz.

mondanám, nyulacska vagy egérke, ennek bizony nemjövége lesz. pecsét lesz amit sokszorosítani lehet. bárhonnan is, akármilyen nézőpontból. előbb még könnyed, kissé izgatott, később közömbös mozdulattal. és minden amit szépnek láttál,

ARCAiNK
ARCAiNK

odalesz. megsem érkezhetsz hozzám. pedig a szépség is csupán az első betűje szép. aztán már nem ér hozzám.

hozzám beszélt, aztán mindent elvett. hogy ne legyen semmi. vagy mégsem? mindent rosszul érzékelttem? különben is érzéketlen vagyok. mindenre ami test, ami szív arra még inkább. de egyáltalán ami sz-el kezdődik.

írás. szavak. hogy ezek mögött hol a valóság? és hányféle valóság van, miközben egyféle van papírra vetve. belőle. hány érzékeny pont, ami most kimarad.

az utolsó lámpakapcsolásom után, amit elkövettem, ahogy fordult, éreztem, hallottam mocorog. legyen aminek lennie kell, hirtelen bátorságra kaptam, és kerekperec: nincs kedved.....? meglepődtem. (magamtól is, de az más. különben is megszoktam) igen mondtam. éppen most? hozzátéve. igen, most. arra számítottam, megse hallja. vagy valami ehhez... a szokásos... volt már hogy mit képzelsz, hogy ? csak így tud... s valóban ritkán tud. (egyszer, mivel erre igen érzékeny ((azt hogy én mire, mellékes)) teljesen kikelt magából, hogy csak néztem, mint borjú... széttárt lábakkal, meztelen. persze aztán mégis úgy alakult, s már majdnem minden jó, tényleg, a földön, amikor váratlan olyan görcsöt kaptam, mint életemben soha, ágyéktól szívujjig, hogy le kellett állni. pedig én ilyenkor ha halott, sem szoktam, ez persze vicc, így, talán a feltárlkozás és visszautasítás, talán a tehetetlenség, kiszolgáltatottság, talán a kudarcok, kielégítetlenség valahol az agyban zártak el valamit) hajnalfele lehetett. kiment kisidőre, aztán... talán meglepődött, hogy így naplóírás után éppen most elő ezzel, azért ment bele. bár mostanában tény, hogy kevésbé húzza az orrát, mint azt megelőzően. mindenestre nemsokkal előtte fejezhettem be. akkor mentem ugyanis fel. és hogy mégis rá. pedig akkor is... csupán feloldásként. mindegy volt ki, előtte se rá gondoltam,

vagy éppen nem tudom, konkrétan talán senkirese, vagy nemtudom. csak történjék már valami. nagyon vágytam. úgy aludt el, hogy kise húzta. noha szeretem ha sokáig, mégis csak úgy tudok elaludni (...) pedig akár végtelenségig... most kise ment utána mint máskor.

zavar hogy itt vannak ezek a gátak. nemlehetek önfeledt. vannak segítő, kedves őrszemek, valójában mindet kedvelem, vagy szeretem, talán, vagy nem, nem tudom, és vannak akik csak gátak. még pusztá írásban is rosszördögöt látnak.

hiába, nem tudtam elaludni.
nemsokára előlről is
kívántam. de ezt márcsak a
képzelet... úgylis csak
kinevetett volna.

neked már megint nem volt jó. nembaj. én így is szeretem. mindenhog, akárhogyan. s tényleg. (egyébként csak rossz beidegződés. én sem értem ((azaz nagyonis, talán, éppenhogy értem))), mindenestre ritkán jó akkor amikor csak én... akarom, mostanában mintha már ritkábban is... akarás. nade mindegyis. nemvagyok psz'... bár szépen tudnám soknézőpontból elemezni. minek. ha legalább máson segítenék. rajta? kizárt. csak ezek az apróságok. különben meg nem is lehet. nade magamon... nevetséges. az ember mindenki máson tud, csak magán nem. a psz'(hol...?) sem. ő is csak beleesik a magáéba. trutty. neki is ugyanúgy kell kikecmeregni. ő, egészen felvidultam. milyenjóhogy ez is ittvan. esetleírás. egyszer jött is hozzám egy pszichológuslány, aki hasonló témát szeretett volna feldolgozni, talán vizsgadolgozat, vagy valami ilyesmi... persze nemismert, valaki aki nekem tett kedvességet, ajánlt be, hogy talán én, s amennyi tőlem tellett, segítettem is, noha ma többet tudnék, akkor azért frusztrált, azt se engedtem, magnóra vegye. pedig én is így szeretek dolgozni. mindegy.)

milyen idegen így lecsupaszítva. mintha nemis én. kilépni magamból. és ki az, aki megtudna állítani. és miért? mit segítené?

tudom, elnézőnek, kedvesnek, megadónak kéne lenni. aki vak. aki tűr. aki vár, aki elnéz. mert a szeretet...

és különben mi is rossz ebben, nemigaz? hiszen olyanszépen élünk egymással. mindenki magával. különbenis most hogy én itt, szinte állandóan... mindegy is. nem is érdemes ezen a ponton folytatni. talán majd egészen máshol.

Igen, mostanában valahogyan ezek is szebbek. Megszépültek. A vállak, a szagok, a kéz, a kezek, mintha kedve is kicsit felragyogna.

kiugrasztani a nyulat... aztán amikor soron következne a visszajátzás, hogy mi is... a sarat csak magunkról tisztítani.

időnként már annyira mélyen vagyok, és ezt most pozitív értelemben, önvizsgálatot tekintve, hogy némely helyen a leírt szó már éppen az ellenkezőjét jelenti, tehát a szószerinti értelmezés rosszvágány, egészen elterelőút, melyik pont éppen ellenkezőjébe vezet. lásd. pl. sokszorozódás, sem a sokszorosítás maga, tehát nem annak, vagy nem pusztán annak szól. mégcsak nemis az árnyéka. egészen máshonnan vetül. sok, szemmel már bemérhetetlen oldalakról. kiváltó ok lehet, kiindulópont vagy váratlan lökés, ami mindenképp tudatlan a maga egyidejűségében, ott és akkor, de mégsem maga a dolog. ha hátulról tekintek vissza. ám ha egyember megért, már az is...

írj, és csukj szemet, ne láss, ne hallj. ez a legtisztességesebb, amit tehetsz. és akkor megnyílik minden.

ártatlanságot veszíteni. ami mindig, minden helyzetben védett és gátolt. és mert semmi nem szűnik meg végleg, mégis lehetne-e szebben.

Nos fáj? hiszen kiváltottad magad. szabad vagy.

azt hiszem, mindigis szerettem volna szerkeszteni „képzeletben” egy lapot, versekkel, egyebekkel, de elsősorban magamat meggyőzzem erről való alkalmasságomról.

miért van az, hogy én valójában mindenkit szeretek. szememben kimúlik napsugár. ilyenkor nem fáj.

most minden nyugodt, csend van. nehéz. behunyja szemét. én most mégis megnyitom, és nekifogok mindannak, ami kimaradt. napokból. most hogy már nem kell kinézni, védeni, védekezni. pihennek azok a kezek is, akik valaha engem tartottak. mindenki alszik. egyedül próbálok a színpadon.

nem lehet könny?... könnyű, jegyeztem meg, némi utánérzéssel, akkor még mitsem sejtve. valóban tetszett, meglepett akkoriban az a darab. tévedtem. van aki menthetetlen. és ezen a pusztaságban a rímérzék sem segít. hiába az egyéb tehetség, ha az ember közönséges. ha mindazt, ami adatott, elfecsérli. visszaesik a nullára. mint érték, ebből a szempontból semleges, így értékelhetetlen.

mától visszavonulok, azaz szűkítek. de most még egyetlenegyszer kemény leszek, bocsássa meg nekem a fennvaló, kimondom amit sose tettem volna magamtól: „ripacsságra” (őszintén elnézést a szóért) ennyi időt fecsérelni bűn. mégha irodalmi oldalról is van szó. ilyen magamutogatásra nincs mentség. ha valaki csupán szórakoztatásból ír (legyen az

maga vagy más), az valójában nem irodalom, nem is költészet (most eltekintve a szó ünnepélyes hangzásától, mégis nem elkerülve a lényegtől) – épp tegnap a háy szemináriumon is felmerült téma volt, de továbblépve, szerintem mégcsak nemis produktum, csak pusztán sóműsor. persze lehet jó vicc, de csak akkor ha akiről írták is nevet. de a sóműsorban csak a közönség nevet. sőt, a giccs nemcsak a túlzott önkontroll nélküli szentimentális érzelem lehet, hanem éppenhogy homlokegyenest ellenkező póluson az öncélú, önmagáért való pusztá szórakoztatás, aminek, ha ráadásul van ilyen, mozgatórugója a mások, esetleg tehetetlenek, kiszolgáltatottak kifigurázása, a gonoszság. gonoszság azért, mert nem önmagát gúnyolja ki, ami így, ha önismereti tréninget, játékot veszem alapul, akár pontosan hogy érték lenne. az is hitelesebb, ha barát barátot figuráz ki pusztá szeretetből, törődésből, legyen az költő költőbarátot. és jótnévetnek. de így ezt problémásnak látom. van aki csak akkor bánt ha őt bántják. van aki nem üt vissza akkor sem ha bántják. de az már nehezebb eset, amikor valaki pusztá szórakozásból nyúl másokhoz. hogy erejét, fölényét fitogtassa. ebből termel. miközben észre se veszi, nem látja magát kívülről. mindenki mást, csak magát nem. mintha máskülönben, magától nem is lenne mondanivalója. ami inspirálja tehát, az a látszólag gyengébbek kifigurázása. ha van ilyen, láthatóan azonnal rácsap. és mindig kizárólag akkor. pontosan visszavezethető ennek folyamata. most, ebben a fázisban, határozottan köresetnek, nemcsak jellemhibának látom. mégis ő az, aki példabeszédeket mond. ezeken keresztül mutat utat, hogy mi a jó. mi a szép, mi az erkölcsös, mi a követendő. nembeszélve, hogy valaki egy irodalmi honlapra szórakozásból jár. és ezekhez szerzi a híveket. valahogy ez nekem mindigis idegen volt. persze, tévedhetek is.

szóval, marad napló, meg ami fontosabb adódik. amúgyis sokat kell dolgoznom, szemináriumok...

jut eszembe, az aki feltette azokat a verseket sorozatosan, talán éppenhogy valami ilyesmire szeretett volna ellenpéldát mutatni (most eltekintve esetleg személyes, egyéb üzenetétől, ami szintén lehetséges magyarázat), hogy itt ezen az oldalon valójában költészetről, irodalomról lenne szó. de ez csupán egy felvillanás, egy lehetséges felfedésre, okfejtésre.

érdekes, és ezek is az apró csodákhoz tartoznak, ha sikerül, a továbbiakban később folyamatosan kifejtem, ez is a kéz műve, amikor mostanában konkrét szituációk, esetek, mint pl itt egy ilyen „ripacsvers” (elnézést újra a kifejezésért, miközben senkinek alkotásvágát korlátozni nem kívánám) esete is, mennyire nem véletlen, hogy egyidőben (aznap vagy azt megelőző nap amikor az eset történik) kapok magyarázatot a szemináriumokon mintegy válaszként ezek magyarázatára, értelmezésére. Szepes E. előadása is számtalan ilyen példával mutatott rá néhány olyan dolgra, meglepő azonosságra, amit éppen azelőttvalónap tettem itt írásaimban automatikusan, mondhatom tudatlanul, és szinte ugyanabban az időben kapom rá személyes eseti példáimra a tudatos magyarázatot. megpróbálom tehát a későbbiekben, ha módom lesz rá, ezeket kifejteni. régebben, még amikor az ELTÉN hallgattam is előadásokat, történt meg ilyesmi, hogy pont azzal a dologgal foglalkoztam éppen, teljesen függetlenül, amiről az előadó beszélt, de akkor még nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. ma elgondolkodtat, hogy épp akkor miért pont én ülök ott, és miért pont ez az előadó beszél. különös.

Aztán eltelnek az évek, s ezekből is minden szebb lesz. a ripacsság is megszépül, s a szórakoztatás is, keserűbb lesz, idővel. s a szavak is lassúbbak, halkabbak, bicegni tanulnak.

ez a nap is úgy indult, látszatra, mint a többi. zaklatott éjszakai alvás után viszonylag nyugodtabb reggelre, elkészülni, és útnak a TKszeminárium felé. a címet hogy hová is kell, a szórakozottság és sietség közepette, a mindig következetes szokásommal ellentétben, ezúttal mulasztva, bár ugyan többször is megjelent villanásnyira, hogy mégis kellene rá kukkantást vetni, de mindig elnyomta az a tudat, hogy hiszen emlékszem, tisztán előttem van a múltkori alkalom, ami egyben első alkalom volt, hogy hogyan is mentem. igaz, onnan, hogy Bajza kisérdalatti kijárat, zavaros volt, hiszen azt tudtam, emlékeztem, hogy nem a Bajza volt. mégis, arra kell mennem, hiszen akkor is úgy mentem. ott kell annak az utcának is lenni. akkor most is ugyanúgy, minek megnézni. bíztam az emlékezetemben. csak hogy arra nem gondoltam, azokon a napokon több helyen is voltam, tehát a beidegződött irány esetleg cserben is hagyhat, máshová vezethet. így történt. elindultam biztos lépésekkel az emlékezetem útján, egyik ilyen úton, és kb. félóra alatt ott voltam azon a helyszínen, ahol memóriám szerint annak a széles utcának kellett volna kezdődnie, ahonnan pár méterre buszmegálló volt. ezek voltak a biztos támpontok. de főleg a buszmegálló, hiszen a múlt alkalommal ott várakoztam, és az előadó arca is előttem, tehát ez az alkalom volt, hiszen mellette utaztam hazafelé. nos, semmi nem stimmelt. nem volt egyáltalán buszmegálló. ijedtemben szaladtam felfele, hátha ott van, egy másik utca torkolatánál. nem volt. ott sem, és a hely sem ismerős. tudtam, hogy nincs jegyzeteimben a címről semmi, hogy hová, mert az elmúlt napokban elmulasztottam kinyomtatni az erre vonatkozó iratokat. amit szintén nem szoktam. mostanában csaknem mindent elmulasztok, amikre addig következetesen, évtizedeken át, figyeltem. azért kiveszek mindent a táskából, hátha valami nyom, cím, mégis, hová. közben utcákról kérdezek ácsorgó, várakozó fiút, hátha valami ismerős, de semmi. sietek, szaladok fel az andrássyn, hiszen ezen a vonalon indultam, erre emlékeztem. hogy kisérdalattiból

itt kellett kiszállnom. bajza. ez volt előttem már induláskor. tehát az utcának mindenképp valahol ittkell lenni. beugrott pillanatra hogy Cházár A., de elhessegettem, hiszen itt nincs olyan utca. az bizonyosan másik alkalom. aztán ezt a nevet mint lehetőséget gyorsan ki is töröltem. csakis másik helyhez kötődhet. de nincs. sehol semmi nem ismerős. aztán egy éppenarrajárónéni akad, aki ráadásul környékbeli, s akire kétségbeesetten támaszkodom, hátha ő. a néni úgyszintén, legnagyobb beleéléssel készségesen veszi át problémámat, többször is visszafordul, hogy segítsen. minden környéki iskolát, gimnáziumot felidéz, átvesz emlékeiből, mert arra emlékeztem, hogy mintha egy templomszerű iskola lett volna. igen olyan gigantikus szép épületre emlékeztem. le-fel szaladtam ennek nyomán, mindenfele a környéken, közben már az idő éppen 10, tehát már kezdődik az óra. sietni kell, de merre. ha hazamegyek, mire oda, már vége. én, aki mindigis olyan pontos voltam, sose hiányoztam semmilyen óráról, sem egyetemen, sem sehonnán. csak egyszer, amikor éppen az a zavaros nyomorúságos időszakom volt, történt meg, hogy kitörlődött fejemből a megbeszélte időpont. és nemcsak az időben veszttem el akkor, hanem a körülöttem és a magam dimenziójából is kiléptem. nem voltam szabad és nem rendelkeztem magammal. nos ekkor történt, hogy AI, aki mesterem volt, bár inkább csak papíron, keveset érintkeztünk, ugyanis akkoriban hogy eltarthassam magam, iskolában egész állásban dolgoztam, így ez az egyetlen időszak volt amikor nem saját hibámból, mégis ki kellett maradjanak délelőtti órák, hiszen nem tudtam jelen lenni. nem tudtam kihasználni emiatt azokat a lehetőségeket, amelyek előttem vol

tak, köszönve BE-nek, aki támogatott, hogy felvegyenek, átvegyenek engem iparra, animációra, a képzőről. talán csalódtak is bennem, azt hitték, több évig maradok, de helyzetem, bárhogyszerettem volna, nem engedte. kellett volna találkoznom egy kávézóban AI-vel, hogy megbeszéljünk egy szakmai dolgot. később, másnap, harmadnap,... amikor is csak annyit mondtam zaklatott állapotomban, hogy jelenlegi személyes problémáim miatt történhetett csupán, hogy kiment fejemből, mert-hogy soha életemben nem történt velem hasonló. ráadásul életem ilyen fontos találkozóját mulasztottam el. persze mivel akkori állapotomban nem mondhattam többet, hogy valójában életveszélyben voltam abban az időszakban, ezt nem fedhettem fel, tehát nem mondtam valójában semmit, ez indoknak közönséges, nevetséges is volt. főleg hogy valójában nem is ismerhetett, a körülmények miatt. tehát homályban maradt hogy valójában ki is bzs. azaz megjelentem itt-ott, és később már amikor a sors úgy adta, hogy vcs felvett a stúdióba, s akkor egy filmerejéig támogatott, már a körvonalak azon a filmbemutatón kissé élesedtek, de a lényeg mégis mindvégig homályban maradt. a tényleges valóság elúszott. hiszen amiből a film készült, az a mese egy kedvesebb időszakból mutatott, amikor fehér minden. holott a valóságban akkor, és azt megelőzően éltem meg a poklokat. de ezek a mesék jóval később íródtak meg, holott időben előbb történtek. tehát kések, valójában min-dennel mindig kések. mint most is. a napokkal. nem lehet min-dent a maga idejében, ahhoz nemcsak a fejemben, hanem a valóságban is többszemélynek kellene lennem. hogy minden időben nyilatkozzon, megnyilvánulhasson. otteremjen. természetesen a dolog nem lett megbeszélve. elvarratlan szál maradt.

mostanában is köszön, ha úgy adódik. kissé, néha amint látom, az élet mintha őt is megviselte volna. valójában én sem tudom. azt sem, akkor meddig várhatott rám. fáj, és szégyelltem. a lehetetlen állapotomat. hogy nem lehet mondani, tenni semmit.

nos, közben már negyedórája megy az órámnak. és én még itt. tehetetlen. átvesszek egy másik ismerős irányt, a bajzán fel a lövölde térig, ott se ismerős semmi. pedig egy másik lehetőség az volt, hogy a 78-assal a körútról idáig, de nem. ez is másik helyszín volt. tehát a körútról nem jó sem a kisköfalatti, sem a 78-as. akkor már hazaindultam volna, hogy nincs remény, ma a várva várt szemináriumon ottlenni, hiszen nem tudok másik rögzült irányt a közeli múltból, amikor kétségbeesésem egy hirtelen megvilágosodott pontján beugrik. de hiszen a lapon az volt, hogy keleti. onnan minden előttem. hiszen mackó is mondta, igen, hogy a cházár a. utca, tehát kék 7-es, keletitől még kettőre. így jutottam el, 40 perc késéssel az órára.

tévedtem amikor TK-nak megérkezésem helyületében és kétségbeesett zavarában azt mondtam, sosem történt velem még ilyesmi. történt, az említett eseten kívül, még egyszer. igen, ez a legemlékezetesebb, egyben szimbolikus is, ami pesthez, magyarországhoz köt. ez az élmény. egy másik csoda.

14 éves koromban voltam, emlékeim szerint, először pesten. ugyanaz a rokonság, amiről szó lesz.

aztán másodszor, amikor itt volt ez az alkalom. 20 évesen. innentől aztán végleg ittragadtam. a sors akarata szerint. kezén. először apám húzta fel (rokonság CCB (singer) 2. unokatestvér vonalán, 3.7, ezt sosem tudtam, képtelen vagyok vérvonalakat ilyen mélységig jegyezni, szóval a nagy mama, első szálláshelyem), ekkor történt ez az eset

apámmal valami apróságon összevitakoztam, aztán én mentem-e el vagy ő hagyott ott, inkább az előbbi, de mintha megbeszéltünk volna mégis egy helyet ahol találkozunk, s akkor mégis egyezség volt, de nem, határozottan emlékszem összevi-

tatkoztunk valami felett. mindenesetre az ügy kimenetele az én makacsságom eredménye, apám megsértődhetett, vagy én voltam a sértett, most már ez nem derül ki, nagyvalószínűséggel a másikkunk volt a tettes, bár ő se sejthette, s ki gondolta volna, ez hova sodor, ebben a nagyismeretlenben, lényeg elmaradtam tőle, büszkén egyéni utamat követve. cím nálam, semmi baj nem eshet, bár ahogy magamat ismerem, akkor még erre se gondoltam, zilált lekiállapotomban. csak hogy a cím nem volt helyesen írva, sem telefon, sem semmi. nezsider park helyett ugyanis nezsider utca volt írva cetlimre, nem is sejtettem, hogy ilyen utca is létezhet, hogy park. (de lehet hogy cetlise volt, csak a fejemben volt ez a név, nezsider). mivel én parkutca ugyanis nem volt. nos a környéket századszor járom körül, ötvenszer fel emelet, le, fel, le. semmi. ilyen név nincs a lépcsőházban. sem a szomszédos lépcsőházakban. egyik emeleten sem. próbálok vissza a környékre ahonnan indultam, ahonnan apámtól elváltam, hátha visszajön, nem. telik az idő, napok is telhetnének el, akár, de a cím ahová megszállnom kell, nincs. valamelyik utcánál végül elájultam kétségbeesésemben, a lakók hoztak ki széket, babusgattak, kérdezték, próbáltak segíteni. mai napig nem emlékszem, hogyan sikerült ebből az állapotból kimászni, csak egy taxira emlékszem, amelyik végül odavitt a helyszínre, és mintha a b'apja fizette volna ki, onnan már az arcok is ismerősek lettek, s mintha apám is megjelent volna.

mindezt a régirégi emléket a szombati szemináriumra való bo-lyongásom idézte fel.

most márha itt, egy kicsit ezen a vonalon továbbhaladva, e rokonságnál nem esett sokáig maradásom, aztán a szobrász KE, következtek, sorstársnőm (olyanforma leány mint én voltam) aki szintén képzőre a főiskolára készült felvételizni, akárcsak én, ő hozott magával e szálláshelyre, és ez talán a felvételi előkészítő ideje alatt volt, majd számtalan ideiglenes tartózkodási hely, amiről már többször írtam, 20-30 is tán, lehet

hogy túlzok, ma már nehezen tudnám összeszámolni, hosszabb-
 rövidebb tartamra, kollégiumok, egyikből másikba helyezések,
 albérlet, ismerősnél ideiglenes meghúzóadás következtek, majd
 egy letisztultabb albérlet, amikor már kevésbé életveszélyben,
 vagy ő tűnt el az országból (bár nem teljesen, még mindig meg
 tudott lépni váratlan helyeken), vagy akkori tartózkodási helyem
 sikerült titokban (azt megelőzően amikor ismerősnél meghúzóda-
 va, ki-nyomozta, s mennem kellett, hiszen mindannyian veszé-
 lyeztetve voltunk), mindenesetre ekkor ismerkedtem meg, ebben
 a helyzetemben, itt, párommal. akivel leszámítva kis, akkor
 figyelemre se méltatott rendellenességet, minden szép, idilli.
 bizalmam mint még senki iránt akkoriban, kétségbevonhatatlan
 volt. 1 év, és házasság. aztán lett a közös lakás, amiben minden
 indult és azóta mindmáig lefolyt fifti-fifti alapon (ahogy annakide-
 jén anyám mondta banális hétköznapi helyzetekre), és minden
 ami vele kapcsolatos abszolút közösen, testvériesen költséget
 elosztva, mégis egy apósi ügyvédi ajándék, amiről papír is, ami
 még csak nálam sincs, hogy megnézhessem, amit akkoriban
 nem, hiszen bizalmam abban is makulátlan, kiderült mostanra,
 nem ajándék, félreértettem, ahogy szüleim is, amikor
 mostanában elmondtam nekik, csak álltak mint bálám, hiszen
 mivel ilyen nincs, a szülők gyerekeiknek önzetlenül papír
 nélkül adnak ajándékot (ha egyáltalán van miből, mert ez ritka
 arrafelé), mert az nekik is jó. adni. (számítás nélkül). ráadásul,
 ha így tudom, semmiképpen nem fogadok el ajándékot. nos
 tehát ma, 8 év után, kamattal visszafizetve (ahogy egy ilyen
 alkalommal párom számítgatta, hogy szerinte az apja így gondo-
 lhatta, persze áthárítva magáról minden felelősséget, sőt,
 később azt is kétségbevonva hogy egyáltalán szövelt általa
 ilyesmiről, azt hogy apósnak feltárni, egyáltalán megkérdezni,
 végülis hányadán, miavalóság

később ahogy ez is megvilágosult, mi a valóság

még TK szemináriumhoz, a múltkoriból... első alkalommal persze a répapucolásosat választottam. tudatlan? tudatos? talán mert az olyan nőies. előttem volt K arca. maga az automatikus mozdulat, ahogyan a semmibe néz, miközben teszi megszokott dolgát. a nyers, száraz hétköznapi tevékenység. és valóban tetszett neki, főleg elején ez a leírás a konyhában. flegma, szórakozott mozdulatok. olyan anyagszerű. tárgyszerű. tetszett neki a címe is: Ízek nélkül is... (amit helyenként PAD nagybetűre javított. mindegy. ez legyen a legkevesebb. K szerint a verset a szerző élete végéig akár többször is átírhatja. tehát akkor nincs katasztrófa. egyszer partit is emlékszem ezzel hozták zavarba. de kedvesen oldotta meg, olyan természetesen amilyen ő, hogy ne is sértsen, de azért ne hagyja, azért mégis bamba... mikor egy fiatal fiú kérdőre vonta, hogy most akkor melyik változatot tekint...), napersze kiderülnek itt-ott a hibák, de ahogy egyelőre nézem, nem vészes. alapjában véve tetszik azoknak, akik hallják. (persze a nagyrésze még hátra). nagyon az elején vagyok. mégha szakmai dolgok ez-az is. összességében. napersze a jambosok meggyűjtik a bajom. azaz tudom hogyan kéne, de van amikor félreértem a dolgokat. például, hiába tudom, közben elkalandozom, s nemveszem tudomásul, hogy ha csak jambust kérnek, akkor az ugye csakjambus, merthogy valahol a fülem valamikor felfogta, hogy azért fellehet bizonyos helyen ugyan cserélni, helyettesíteni, s így aztán belecsippentek egyebet is közéje, s amikor mégis nézzük, hát bizony csakjambus volt a jó mindenhol. s persze így akkor csakfelesor jó. mindenesetre egy biztos, kötöttversíró nem leszek. ezt persze eddigis tudtam, nem új, csakhát ugye az alapok... és még annakisaz elején... háý szerint nem azt kell erőltetni, ami nem megy, hanem azt fejleszteni, ami viszont nagyon megy. s ez mindenkinél más. nos, egyiknél az alapot tanulom meg, másiknál a másik oldalt, így tulajdonképpen kiegyenlítődik a két véglet, tehát magamat sem hazudtolom meg. még ittis elér ez a kétoldalúság. ami jó. hogy a mérleg kiegyenlítődjék.

(NPvel egy hideg hajnalon)

Arcainkszigorúantitkos

Mackó azt mondta,

Már nem szeretnék -----

Ja, és nem megyek többé íróakadémiára. Mondtam már? milyen kellemes ez a napsütés. Olyan jó, mikor már nem kell akarni.

Kicsit rossz az akusztika. Nem hallom a hangokat. Pedig próbálom. Iszonyúan próbálkozom, de nem érnek el hozzám a hangok. Pedig mennyire akarom. Nem lehet előremenni. Nem hivatalos. Csak nem hivatalos. Ott hátul lesz egy szék. Arra üljél. Jó volt hozzám. Nem voltak szépek a szemei. De a hallgatása jólesett. Aztán már ő, mint ahogy régen is, nyújtotta azokat a papírokat. De hiszen ez nem jár nekem, mondom. Nem baj, mondja, több van, mint amennyi kell.

Pár napja leestem a galéria lépcsőjéről. Sötét volt, nem érzékeltem a fokokat. Egészen befordultam a függönyön túl a másik szobába, a gardróbba. Kifordultam rézsútosan a tengelyből. Örültem, hogy semmi bajom. Hogy megúsztam a törést. De tegnap valami különös történt. A jobb kezemmel. Amikor mostam a hajam, jelentkezett először. Aztán a hajszártító. A kezem. Többször is olyan erős nyilallás, mintha azoknál a mozdulatoknál le akarna bénulni. Azóta ha nem csinállok semmit is belehasít olykor. Valami ér. Ilyesmi. A fájdalom nem tapintható ki. Semmit nem érzek kívül. Egészen váratlanul tör fel a sajgás. Ma reggel kipróbáltam a zongorát. Semmi baj nem volt. De azok a bizonyos mozdulatok. Vagy amikor váratlan. A hasítás. Talán elmúlik. Hiszen egészen egy napig az eset után észre sem vettem. Egy egyszerű hajmosás. Hogyan válthatta ki. Hogy le kellett, ki kellett cserélnem időnként a mozdulatokat, hogy a haj-

mosásnak egyáltalán a végére érjek. Hogy a körkörös mozgás. Bénította le. A hajmosás egyedi mozdulatokkal jár.

A kézfejre, pontosabban oldalára, külső élére estem, abból az izomból jönnek elő ezek a különös nyilallások. Bizonyosan csak átmeneti érzés. Hogy idővel elmúlik.

Mozog a fénypötty a plafonon. Folytatni kell a munkámat.

hogyan teremteni csak nyugalomban? vagy hogy máshol jobb? hogy máshol is lehet nyugalom?

hogyan miért félek az ismeretlentől? újtól? miért kötődöm a megszokotthoz, a biztonsághoz? tudatlan vagy tudatosan? talán mert megéltem már egyszer a poklot. (egyszer? nevezzük ebben az értelemben, egynek. pedig ez is milyen összetett) csak nyulacska az, ki remélhet. ő az aki még hisz, és ő az is aki megmentis.

Milyen naiv szavak odafönt. Amikor még volt remény. Akkor sem volt szebb. Talán a szépség nem változik.

Valamikor még azt hittem, szép a naivság. Hogy az ártatlanság valami szép dolog.

először belenyúl a verseimbe, aztán arcomat púderezni. két kattintás, és kész. neki azonnal sikerül. biztos kezek. pontosan tudják mit akarnak. csak azt nem érzik, amihez nyúlnak. pedig milyen ügyes, finom kezek. egészen kár értük.

hát persze. hajnalfele ahogy forgolódom, azonnal beugrik. a kézfogás. hiszen arra várt. elvégre így illik bemutatkozni. én meg csak ijedten néztem vissza, hol meg hirtelen rá (ezt így gyors üzemben néhányszor cserélgetve), mintha onnan várnám a segítséget, elég megrökönyödve bámult, ettől aztán még inkább kétségbeesetten keresgéltem arcaik közt, szinte sírvafakadva a

tehetetlenségtől, mégis bízva, hátha szemeikből kiolvasom most mit kellene, még darabig álltam idétlenül, aztán mikor semmilyen kiutat nem találtam a megoldásra, zavaromban távoztam.

ja és az utcán alig bírtam magamról eltüntetni... éreztem hiába törölöm, úgyis ottmarad. nézegettem üvegkirakatban, elmúlt-e, hasztalan. tükör nem akadt. így kellett hazamennem.

volt akkor egy arc. kétszer termett előttem, és nézett a szemembe. érdekes arc volt.

a másik arc, arról sem tudok már semmit.

tulajdonképpen van egy stílusa, kétségtelen. csupáncsak szokatlan, ami még nem rossz, sőt. ereje, lendülete, újszerűsége is tettenérhető. ebben se volt teljesen igazam. csupáncsak nincs önkontrollja. így megesik néha hogy túlesik a jóízlés határán. igaz, néha gyakran, ezért joggal félreértelmezhető.

ma meghalt valami bennem. a rossz valóban rossz. isten veled, tükröm.

csak hagyni, hagyni a dolgokat, míg beérik...

megint ez a homály. mindenképp elakar sodorni. igen, arcomat akarja. ha kell, erőszakkal. elakar venni magamtól.

vagy ez az út. ezt az utat szánod nekem
mielőtt elengedsz lassan, ujjaimról csúsztatva fokozatosan.

bocsánatot kérek a naptól, ami már elszállt, a holdtól, ami még nincs, az égtől, a fáktól, az ablaktól. igen. különösen az ablaktól. szeretem, hogy látom rajta a levelek táncát, amint időközönként borzolja őket a szél.

csábító, hamiskás, sejtelmes, csontmély. koponyahangok.

(...)

megérzéseim és a valóság. meg kellett volna maradni.
ha már nem, is visszatálcálni.

(...)

egyedüli biztonságközegem a régiek. álom, ábránd
elmaradhatatlan szükségem. a földi dolgok csak arra valók, hogy
megbontsák ez idillt. ahányszor boldogan kilépek, összezavar-
nak.

(ahogy eltűntél)

lassan fényeim is kioltanak. kihullnak.
minden itt töltött pillanat rámnehezedik.

magamra hagytál küzdeni.
tudhattad, képtelen vagyok egyedül.
már most le-letérek az útról.
van akit ki kell kerülnöm, van aki csak lök.
képtelen vagyok kiszűrni a jót.
van aki más... akad? ...mégis
folyamatosan koszolódom.
csak belső világban biztonságos létezni.
amint kilépek, rámragad valami kelle'tlen.

bizonytalanságban tartottál mindig. pedig hited, bizalmad,
figyelmed lételemem volt. te tudtad ezt. (ezzel magad is bizony-
talanítottad.)

egyedül szeretnék lenni. nincs szükségem visszatérni ma-
gamhoz.

tévedtem emlékezetemben. van mikor jelen kiemelkedve elnyom múltat. pedig első verseim-, meséknél még javítás sem volt. kizárólag lélegzetvételnyi belső intenzitásból, vagy harmóniából. és később is még, nappal vagy éjszaka, álmokórosan vagy ekzztatikus izgalomban. akkor még semmiféle hangzás (metrum), felolvasás. ez csupán később, valós felolvasás élményből. a verselés mint olyan pedig bármilyen fájó, színházhoz. színdarabhoz. hApa otthonia kedvencem is belső olvasással. kifele nem él. (inkábbcsak fél). felolvasással elveszít varázst.

ülök az orczy-kertben, padon olvasok. kislány, szedjük össze mind. lágy, kedves hang. kisfiú erőszakos, kérlelhetetlen. nem, másnak is kell hagyni. közben vigyáz, csak ő szedje fel.

mindennap van egy tovább.
ma háromszor mentem el a hinta mellett, és nem hintáztam.
néztem míg lábaim el.

...és akkor hirtelen öregedni meg, mint akkor,

ITTHON VAGYOK.

kinézek, süt a nap. vehetem ezt is úgy, hogy mostmár szabad vagyok?

ez is milyen rég. mennyire elkopnak a szavak. hogy milyen más, a távolság.

halványan még látok a ködben egykét elmosódott arcot. ismerős, ismeretlen, nem kivehető, csak pillanatra mutatkozik, majd újra eltűnik. és én csak megyek, tovább, a semmibe. amíg magam is eltűnök.

megcsókolom, behunyom szemem, majd meghalok.

Mindaz ami bennmaradt egy végeérhetetlen ölelésben.

Hordoz magamban csönded. A fényt nem veszíthetjük el. Magadból adtál, és én sosem veszek el. hordoz a fénycsík ösvényén.

Van hogy másik útra kell lépnem. De a fénycsík ott. Töretlen.

Bocsánat, naplóm, beengednél pillanatra? Csak éppen megnézem, létezel-e. Nem zavarlak nagyon. Tudom, rég nem jártam itt, téged is elhagytalak, de most kivételesen engedj be, kérek. Éppencsak egy éjszakára. Nem is zavarok, elalszom a fotelban. A másik naplóm, ex naplóm ugyanis kizárt. Én meg ugye, nem bírom ki panaszkodás nélkül. Belehalok a magányba. Ma annyira eltévedtem körülöttem, pedig hányszor mentem már ugyanezen az útszakaszon, időnként elszürkült, feketedett minden, az utcán is adott pillanatban annyira lelassultam, hogy azt hittem megáll minden. Hogy most fog megállni a világ. Mackó kért, ne hagyjam el magam, hogy ugye az osztálytársa is megérezte, halálfélelmei voltak, aztán 44 évesen végrendeletet írt, amikor hiszen nem tudhatta. Amikor egy 40 éves ember nem ír végrendeletet. Hogy az ember megérzi a végzetet. Aztán azt is mondta, ma bementék, hogy a 4-es 6-os villamos, hogy leállt, elgázolt egy járókelőt, hogy rám gondolt, hogy én is éppen arra járok. Igen, valóban arra jártam, egészen csak kicsit késtem. Éppencsak egészen csak kicsit késtem. Gyalog mentem a Király utcáig.

Nem is írok sokat, csak köszöntelek. Már nem is fáj semmi, már egészen jól vagyok. Igen, egészen jó így. Látod, már alszom is. Mackó azt mondta, örülünk, igen, örülünk, hogy egészségesek vagyunk. Örülök, már egészen kezdek örülni.

Búcsú?

barátokat, igazi barátokat
mondja egy hang.

Ez az idő végül eljött. Elvett, itthagytott.

A cukros bácsi tegnap megtagadott.

Mint ahogy őszinte voltam, mintahogy mindigis (volt)

Nem engedett.

Hogy milyen itt lenn? erről csak a régmúlt macskám mesélhetne.

mindigis kiéreztem belőlem a kételyt, első perctől. hogy az ki belőle (áradva) szüntelen mind hiába érint, engem nem érhet el. aztán beszámoltam kicsidenként az elmúltakból (töredéknyit), hogy itt is legyen valami. hogy a ragacs ami rajtam, távolodjék. aztán elhúzott. csak meg kellett döfni egy kosszarvval. nyúl? hol van itt már. azért csak jött. ő is (ott) volt.

csúnyamód közönségesen tett mindent. közben a nyulacska csontokba százszor belerúgott. nem lábbal, szóval. hol érte. szóháború (háborúnak egyoldalú), hol ember elveszíti már méltóságát. most ugyanoly közönségesen (rúgva), mint ahogy akkor arcom mázolta púderrel. a szavak. (akkoris pedig utána hogy töröltem)

legvégén is higgadt maradtam, néhány levélváltás után, jó éjszaka kívánva, labdát visszadobva, (oda), honnan kezdetektől indította. ettől maga is felocsúdhatott cukros (ál)mesevilágából pillanatra, (mese? úgy hamis ahogy van), mégha sejtnyi osztódás erejéig is, utolsó mondata, egyetlen mi nem ütés volt, már-már elismerő: "ilyen rafinált agymenethez nem vagyok szokva". talán valami eljutott (...)

nem: kettősségem lényegét (jót rosszban s fordítva, mutatva fejfejjel), s a nyitott ki-benéző keresést mint tükör (mi végül mindig visszatér honnan elindult), semmit nem fogott fel. a többolvasatot szétszabdalta, azokat különválasztva (mi) kézenfekvőre állva (neki) tette tovább mit addigis (abban is mind csakis magába gyönyörködve, s még azt is csak göngyölgetve köptetve vissza önmagába), teljesen más értelmet adva így, tovább rágalmazva pipacskönnyed ripacson

ó ripacs te máshol ehhez képest szép vagy
és most ez őszinte bók
hol van már a szép világ mi
visszaütött gyámkodva készséggel adakozván
jól tudván nélkülem is mi nekem jó

miközben ezt is, ezeket, mint minden világon lehetséges bűnt aggatva, s így mint lenyomat egész énem, hanyagolva, meggyalázva. olvasataim általa csupán rút mást kaphattak, végén már olvasatlan hagytam választát. fölösleges volt. (értelmetlen) mint minden önkényes egyoldalúság.

pedig nyulacska mint mindigis nyulacska beszélt. ott is. minden-egyed szó, a kétely (is), tanács (is), félreértés (is) pusztán csak szeretetből. hogy mi a szeretet? önála kit mindig szemébe dicsernek? kinek nem létezik más, csak máz, ott megtörtént tőlem ez értelmezés. itt most messzire vezetne. talán egyszer történhet megidézés.

hogy mi történt valójában? nyissunk ki észt szívet tenyeret (s ha már tenyér, nála lepengetett aranyra mérve), nos kizárt tagságból, mert nem illetem cukros-máz, nyálás, folyton csak nyálat termelő sokasodó-nyájtérelgető társaságába. szólni mertem, kételkedni, s azt is megláttatni, mi nincs ott. s mégis ott, szüntelen, ami

lemoshatatlan ragacs oda
(kaparhatatlan) tapadhat.

nos így, Sors tiéd vagyok!
emelhetem fejem hiába (rád),
ANTOLÓGIÁJÁBA! sem leszek
már fizetős vendége.

(s-óes) kéz? megmentés? (kinek higgyek...
Sors leveszi kezét vagy feltette.
(nem tudhatom meg kézenfekvő-
e (kétkezi) valóság.

szabad vagyok? nyugodt? (hazug)
ülök, várom jóbarát.

ARCAiNk
ARCAiNk

hogy nem várom
mondanám (újra)
kivárok.
eljön? nemjön?
csak azaz idő://, mi ismételhetetlen,
mindenkinek vagy eljön vagy
(nem). ilyen egyszerű.
ölel, tagad,

legfontosabb:
élni, tenni, (csak) türelem.

és akkor még itt:

Manócska! aki már nem igazi manócska
nyulacska aki már nem is nyulacska

(ígyse úgy: hamis.
ez is hogy igaz lenne

nem azért, de a te költészeted áll legközelebb'
hozzám (mi közelség) is csaló. becsap. szüntelen
csak hogy újra éljen. (érjen).
mert azért más (is).
(napersze ez is
minek mindig hazudni, nem igaz?
igen. szeretem a költészetet.
(ezentúl egy kézfogás.
neked sose semmi nem elég.
és ez így jó.
minden hogy egészséges.

(Nincs semmi.)

a lényeg ott volt, ott van (mindig) az is.

hogy a felszínen mi látszik? kit érdekel.
eljut ami el. ez számít.

s ami nem, az úgy jó. **pont.**

barátokat, igazi barátokat
mondja a hang.
(ismerős? ismeretlen)

csak ez, ami számít.

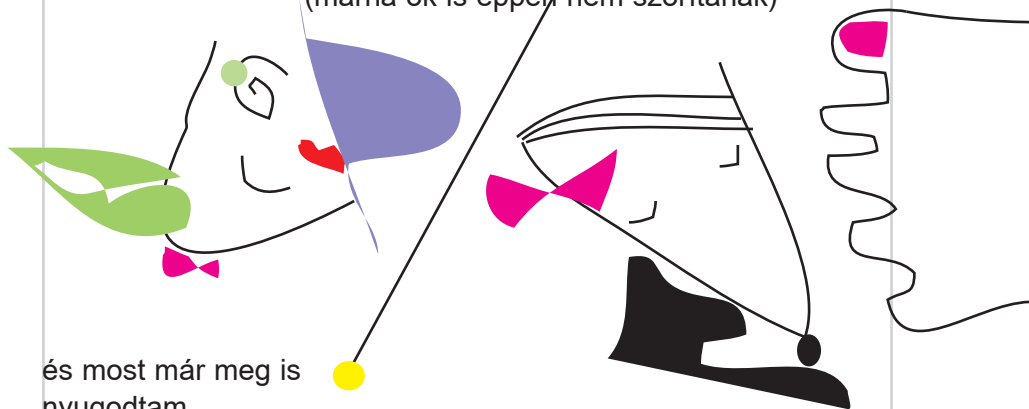
(nincs semmi.)

-

mondtam nem tudok neki, képtelen vagyok 10 fizetős vendéget hozni, mert nekem nincsenek fizetős ismerőseim, nem olyan közegben élek, akik csak azért, hogy az Antológia bemutatásán (e.mosoly) jelen lehessenek, fejenként 1000 forintot lepergálnak. ez lett volna ugyanis a feltétel. ellenkező esetben, mint megjegyezte "őket hozom kellemetlen helyzetbe". azt nem mondtam, hogy egyébként is ebben a legnagyobb problémám, hogy egyszerűen csak idegen tőlem az ilyesfajta (vendég) ismerős befűzés, soha nem tennék ilyet, visszaéljek ismerőseim (ami nagyon kevés) bizalmával, régebben is örültem, hogy egyáltalán ha néhányan eljöttek egy-egy kiállításmegnyitómra, nemhogy... és különben meg sem fordulna fejemben, minthogy zsarolásnak élem meg, etikátlannak, a többi jelzőt most meg sem említve... és amikor felmertem hozni, amit sose teszek!, hogy szüleim, hozzám tartozóim erdőben, egyedül akik ezért értem még áldoznának is, akár, de nincsenek tehát,... na akkor kikelt magából (ezt nem részletezem, fáj)...még csúnyább lett.....de most inkább ideteszem apám reggeli levelét. apai együttérzés, aggodás féltés... mégha valójában ugyanolyan naiv maga is (a Nagybetűs élet)

"zsuzsa mindig mondtam neked hogy keruld a semmirevaló értektelen embereket de te annyira hiszekény vagy hogy mindig csapdaba esel zsolt tezsuzsa mellett vagy megkerlek segíts zsuzsanak hogy kerülje el azeffele családokat, zsuzsa ha te minden sarlatan haszonlesó ember miatt ennyit fogsz szenvedni akkor az egészseged fogja megbanni most csak ennyit majd mrg irok ,irunk edesapad"

mackó most valóban mellettem, megnyugtató és örült, hogy vége lett. ő már akkor se tartotta egészségesnek, de nem nyilvánított konkrét véleményt, csak sejtetett, hogy magam döntsek. nem szeret magán semmilyen felelősséget... (még értem se, de nem baj, elfogadtam ilyenek, hát ez van, talán így a jó). igazából bármi is van, bárhog is olykor nem látom a fától erdőt (aztáncsak vájkálok mindenféle aprócska lukban, sötétben világosban, így is úgy eltévedve, hogy aztán vissza), mégiscsak ő és szülei azok (na ők nem az efféle dolgokban, hanem úgy általában, ha nagybaj) akik segítenek, mikor komolyan szorulok. (márha ők is éppen nem szorítanak)

és most már meg is nyugodtam.

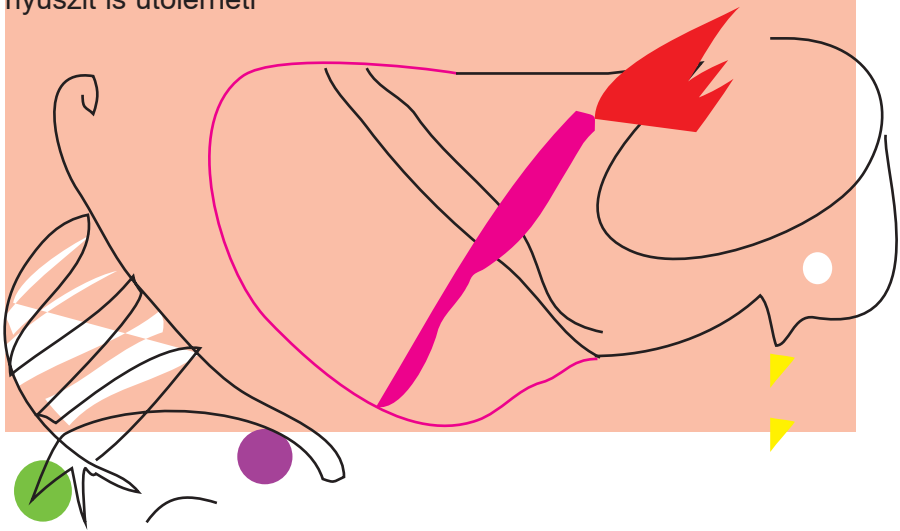
Itt hiányzik valami szöveg, idővel betenni valahonnan

ezen jogi tanácsok voltak, ilyen talán háromszor a nyolc év alatt, közülük kettő munkaügyi eset, a harmadik meg egy igen különös már-már karikatúrába illő CBAs eset, amiből lassan novellafűzér szövegethetők, s melyről már bizonyára esett szó korábban, ezért nem is részletezem, csupáncsak utalás rá. íme a nyúl, ki kosárcájával december vége felé útnak indul levásárolni azévből megmaradt cetlicskéiből, na persze azokat mind bepakolva, legyenek egyhelyen, egy se ne csak úgy kószálgasson másfelé, miközben vásárlás után, közvetlenül pénztártól való

távozását követően megvádoltatik ártatlanul, s elkoboztatik táskájából féltve őrzött maradéknyi szelvénykéje. időközben biztonsági s rendőr s vezető s félvezető s mindenki körötte, majd heves összetűzés, lökdösődés, de nyuszinak hiába veszik el maradéknyi méltóságát is, nem hagyja magát. ír csak ír csak ír ott is, már elveszve minden erő, csak sírva hiába bizonyítva, meg nem hallgattatik, sőt, már-már tetteleges erőszakkal kipenderítvén, oda összes szelvényével s kárával megbecstelenítve kiszolgáltatva. de így sem hagyja magát. ekkor aztán jön a jogi segítség is (kérni mer), s így aztán ezzel a hatalommal árnyékként kísérvé nyuszi megmentetik, s a dolog végtére is oldalára fektetve meglehetősen jó kimenettel zárul hatalmas kosárnyi ajándékkal engesztelve. nyuszi igaza itt tehát bebizonyíttatik. de mi van akkor, kérdem, ha nincs a jogi segítség a háttérben, kinek árnyékként fent lebegő képe (még akkor is ha nyuszi maga kezében), akikre kellett, megfélemlítő erővel bírt. ez esetben bizony nyúl keményen meghurcoltatik. nos mese vége fusszéle, tanulságnak sincsen sose vége.

mert:

nem lehet azt tudni, egyszer még a jogi eskü kéz lesújtva nyuszit is utolérheti

Gyönyörű feljáró, lépcsőhajlat, szobabelső. Két testvérfülke, szecessziós szalonok, fürdőszoba, nappali.

A hölgy, aki felvezet. Csodálatom egekbe hág (elnézést a kifejezésért, de nem térek magamhoz), ámulok,

a tökéletes gyümölcskert itt pompázik előttem, egzotikus ereklével, felfele nyújtózó színes ágak, tárgyak, emlékek.

Gyönyöröm tetőfokán ájulásig hevülve szárnyakkal, boldogan, áhitat: bordélyházat nyithatna, szökken ki a számon. A csodálat.

Toulouse-Lautrec, Rippl-Rónai, Vaszary... ma már csak múzeumok őrizte enteriőrök, festmények, buja nők, aktok, franciágyas, egyszemélyes kanapék, dívány, rekamié, s a kép, ott a falon, a fürdőszoba csempéjén is a nő, virágos ruha, kalappal, kezemmel húzom végig, tapintva, simogatva, hogy érezzem. Az aprócska kerek asztal, csupa antik tárgy, bútor, a faragásokkal, minden olyan karcsú, nőies, a formás pici karfás fotelek, ovális, rajta kelmék, csergék, mindhiába. Igazi díva, tűnik el szemem előtt, igen, látom tovább a fényeket. Kéjnők, anyák fejedelme. Királynő. Fejedelemasszony, kitől elvették a koronát.

Elmúlásával kihal egy szellem, egy régi kor. Óvodán innen és túl, ami igazgat'ó NŐ, múzeumba illő. Lakás díszei csupa ajándék, a korona hanyatlásából. Ez a csoda, itt, ott, már, még, abban a csodában, időkből.

Szolidaritást vártam volna, de legalább valami mélyből feltörő, olyan igazi, egészséges nevetést.

(senki, másodszor)

Elalváskor könnyeimmel szenderülök álomba. Megéltem a fényt, hagyom, hadd csorogjon.

"Úgy szeretlek, mint a sót, édesapám" búcsúzom el, s térek az örökkévalóságba. Mackó kicsit simogat.

...

éjszaka felidéződött.... most is felcseng fülembé, behunyt szemmel. mennyire tetszett akkor. HAL ÉJI ÉNEKE a rajzzal. mintha abból az egészből ez maradt volna meg. (a hal, az éj, és az ének.) újra átjár, itt bennem. igen, ez ő. csakis ő lehetett. és most milyen lent. kútfenéken. egyedül. a kutya őrzi, hallgat ő is. nem szól senki.

Istenem milyen. milyen felületes vagyok. hogy kiesik minden. az idő. milyen gonosz ellenség is az idő. nemcsak öregíti arcunk, ami akár már önmagában is szép, egy öreg arc, és a folyamat. na de ez hogy minden kikopik. semmi. semmi nem marad egészben.

hogy majd az idő... hiszünk utolsó percig. hogy akkor majd jobb lesz.

mint valami apró kincsecskék, miket folyóparton gyűjtögetek, s az enyéme. akár csak a kislány a kistenyerét a kövecskéivel, végül mégis félve kinyitotta, megmentette.

az a kislány, aki én voltam, mintha csak élő álom. előttem terem egy kislány aki én vagyok, aki lehetnék.

ma egy hibám sem volt a házi feladatokban. és mégis.

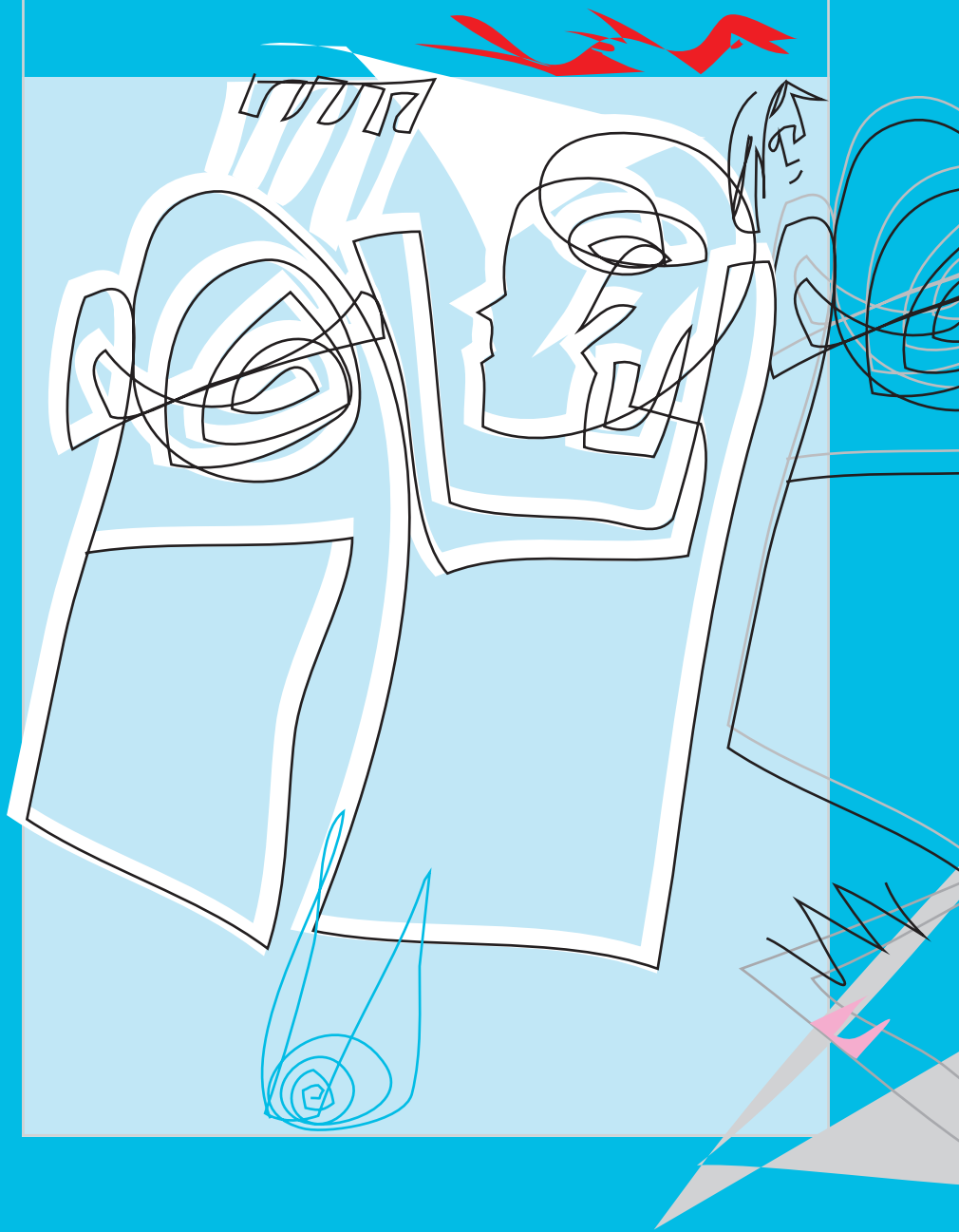
a fehér ajtó bezárul. semmi nem jut az eszembe. mostanában csak akkor nyílik ki újra, ha nagyon várom. de olyankor már nem én vagyok soron. ablakon keresztül dolgozom.

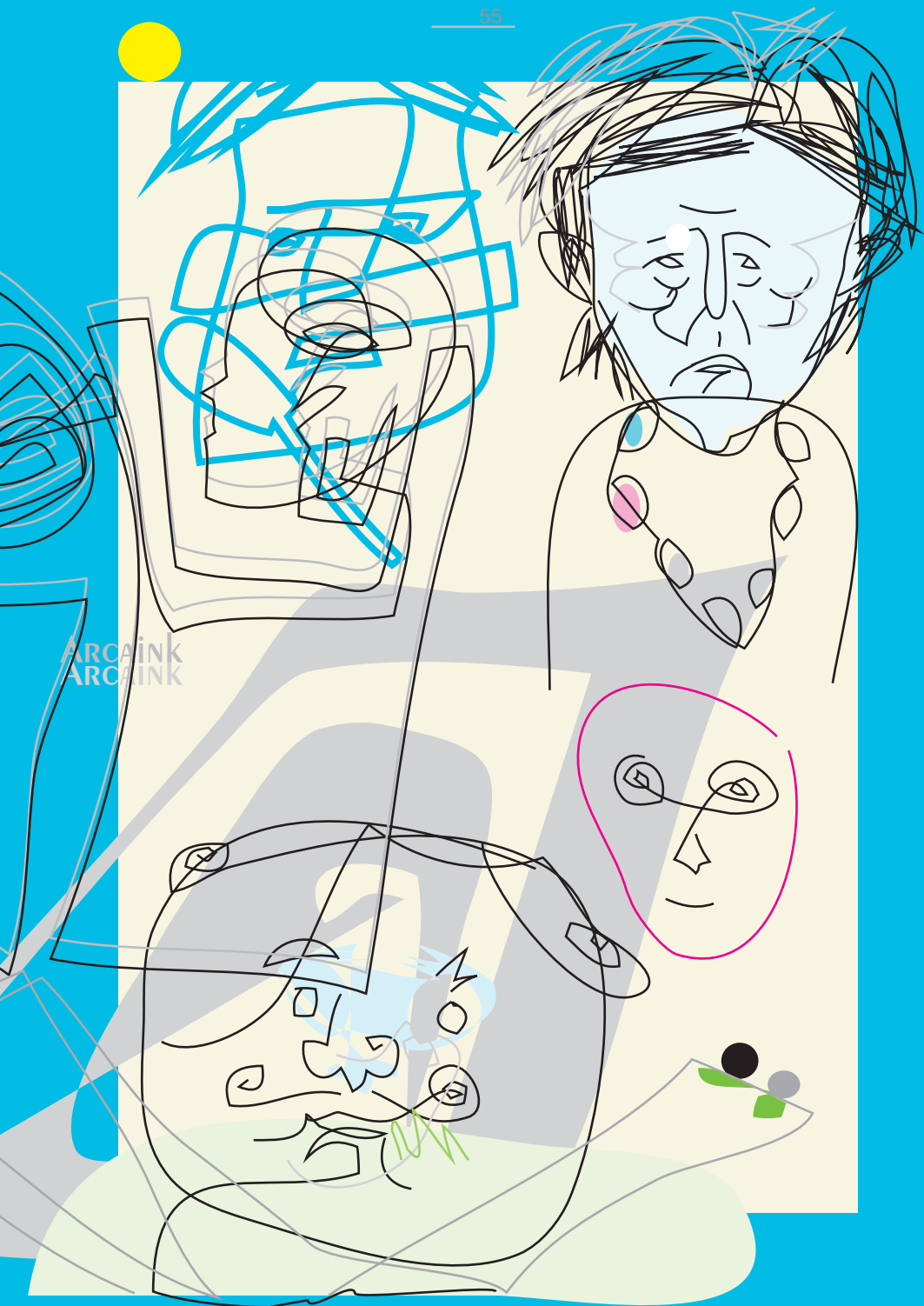
komolyan veszem mint minden játékot amikor végig kell játszani. aztán elfelejtem.

ARCAINK
ARCAINK

meg akartam volna találni LE arcát ebben a rengetegben, de aztán nem lett. mégis iderajzolom.

"nyuszi a plafonon, lufi a madzagon"

"nyuszi a plafonon, lufi a madzagon"

"miért trappolsz te így nyuszi, mint egy víziló"

(mackó nevetéseiből)

pókháló titka. hangyának lenni.

valami fény ebben a szomorú sötétségben.
mosolygom, minden lépésem álom. te kacagsz. valamelyikünk
bohóc.

ARCAINK
ARCAINK

Ülök, odajön, képzelem odahívom, békítően érintem karját, mint
aki már csak távolból. Ő áll, szembe, két karral asztalnak kissé
előredőlvén mint aki még épp, de már. Ujjaimmal játszom, tenye-
rembe rajzolok, hirtelen nőnek ki fák elhagyott tenger....

aztán dicséretet kap, te biztos a mennyországba jutsz, annyi jó cselekedeted van, mire megszólal, különben alig hall, szinte csak szájról olvas, hogy inkább a pokolba szeretne, ott meleg van. s szeme csillog dugva mosolyán. nevettem, de hátul, macival kettesben kiálltam a mennyország mellett. maci nevetett. de a templomban amikor békességért fogták meg fenn titokban kezünk, ő is kezébe vette az enyémet. így üldögéltünk. később mind a ketten nevettünk. aztán estére megint összevitakoztunk, reggelre megint nevettünk.

viszont a rózsaszín nyúl sokáig tartotta magát. 13 év. ha egészen pontos akarnék lenni, 12 + 1a ráadás? hogy átvezessen a következő jelenbe.

néha van olyan halovány érzésem, visszafejlődöm. aztán mégis csak annak tudom be, változnak rajtam is az idők. 1991-92. hogy kiszínesedtem azóta... milyen könnyed, milyen egyszerű, milyen abszurd is volt akkoriban ez az első egy példányos verseskötetem. na jó, voltak ennél extrábbak. a legemlékezetesebbet eső vitte magával. egy ház volt. egy versekkel-szövegekkel-rajzokból összeállított papírház. mire felébredtem, csupán elázott nyomai maradtak. a napokban találtam meg, egészen véletlenül, már teljes feledésben aludta réges-régi álmát. éppencsak útban, sehogy se sikerült betolnom a krokimappát a dobozba, hiába erőltetem, mi volt, amibe megakadt, kénytelen voltam kihúzni. hát ez a szürke vékony kötet. elgondolkodtam. hasonlóképp akadtam ma szintén véletlenül kutakodva régi, beporosodott flopilemezek között a korcsolyázó kislányra is. egyáltalán nem emlékeztem erre a forgatókönyvre, nem is találtam meg a teljes anyagot belőle. 22,23,24,25... ilyen kockákra találtam. hogy sose véletlen semmi, akármikor is legyen az. a másik amit őrzök, a zöld baba sorozatom. szitanyomatok 1995-ből. jut eszembe ez is. képzőművészeti főiskolán a legkritikusabb, egyben életem egyik legkegyetlenebb időszakában, pontosabban a legutolsó napon (de mindenképpen legutolsó egyike) az andrássy épület sötét falai között azért lettem elmarasztalva, mert a szürke-fehér-fekete figuráim kizöldültek. meg volt egy installációm is kiállítva, babák narancsokkal. hogyan is történt, hogy az utóbbi időben, 2000-es évek végén újra zöldben találom magam, egészen különös. jut eszembe, most már valóban utószor, a díjat viszont horvátországban egy egészen színes szitanyomatoméért kaptam... különös. egészen egészen különös...

valamikor 1991?92 környékén

LÁTNÍ

rálátni

belátni

ellátni

látni el

átlátni

túllátni

—TALÁLSZ

megtalálsz

rátalálsz

eltalálsz

betalálsz

kitalálsz

el——

szarkaláz

ínyencház

bandukimáz

méz

cukromák

szarkaláp

csip-csip
csiriff—
csipcsiriff
csip ki ri
csip köré
/

tető ölelé
fellöke
esik
ki rik
siklik
s meg nem botlik
meg nem botlik
—füzöld
moha/

csip-csip
csirip
csipcsiriff
csip ki ri
csip
köré
kiri köré
béli—
—fellöke
tető
már ölelé
esik
ki rik
siklik
botlik
hibotlik
—füzöld
moha'!-

most hi per

ver

perver

all perver

at

ver

alperver

io

zio

o zigota

nota

hi per

perbe

percekle

fibe verve

fizve

elève

elvetve

felkündve

elkündve

felkündve

e

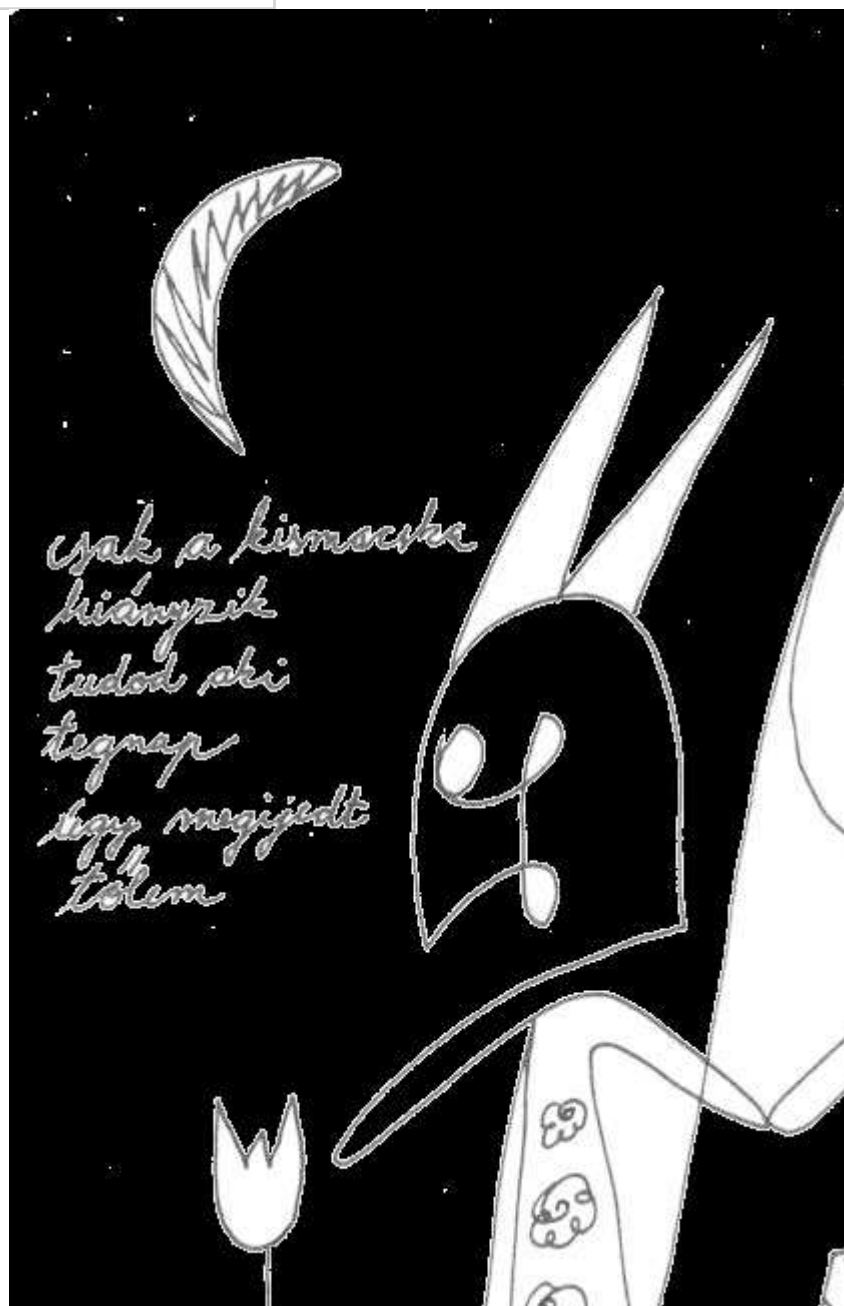
l

KI FÜSZÁLNAK

ejnye bejnye	——	te kicsi
ságaskodó	——	brekeci
girbegörbe	——	gördülti
ki fűszálnak	——	jözzeri
smondád magad	——	övzzeri
s nagybas mtylen	—	alv'zzeri
s csönded ölen	——	két'zzeri
fogat fogva	——	hívzzeri
fogat fovan	——	játszzeri
szegény sanygi	——	fűszálnyi
s köztör'zve	——	
s reményt dölve	——	
s magad ötre	——	övzzeri
hát csak ágaskodj ki		

társaidból	——	níván ki
bezárt nyálkák	——	alatti
vele árva	——	feletti
s mond' te	——	nagyszzeri
mitől igen	——	pufoknyi
a te tested	——	felölnyi
sokaké míg	——	vészánnyi
s fenahéjzván	——	felállni
s puffarzkodván	——	nicsak ni

s belejárva	-	
belefázva	-	
belelázva	-	
mindhiába	-	
kár örökre	-	
kárörömré	-	
		hősködni

ARCAINK
ARCAINK

valaki felszárítja a könnyecskéket.

vallomás mégiscsak **békesség**

Semmit nem bántam meg az életemből, hacsak nem azt, hogy hallgattam amikor beszélni kellett, beszéltem amikor hallgatni. Végül minden lassan kiegyenlítődik. Kicsi hallgatás, kicsi beszéd. Sok munka.

Lehetett úgy éjfél, SzÁ a múltkor megjegyezte, őt inkább a líra fogalma illetné, ugyanis semmi nem motiválja, hogy verset csináljon. Kinek ugye mi fekszik jobban. Bár, a lírát is kell farigcsálni néha, ki gondolta volna. Ezt is az ember saját bőrén tapasztalja:)

Csak azért jegyzem, mert valahogy magam is így vagyok ezzel.

Persze, már nincs jelentőségük.

Legyen akkor mégis engesztelésül a rátóti, kicsi emlék egy régirégi nagy jelentőségből.

RÁTÓTI CSIKÓTOJÁS

Hol volt, hol nem volt az országban egy Rátót nevű község. Ebben a Rátótban a csősz egyszer a mezőn egy hatalmas ürítőköt talált.

– Tyű, fékomadta-teremtette – csodálkozott –, nahát ez már megint mi?! – Mert hosszú, főzni való tököt már látott, de ilyen sütni valót még soha.

Fölvette, megtapogatta, megszagolta, megvizsgálta. De a maga fejétől csak nem tudta kitalálni, hogy mi. Bevitte hát a faluházra. Ott éppen együtt volt a kupaktanács. A csősz letette hát a tököt az asztalra. A derék elöljárók is mind elszörnyülködtek. Csak nézték a tököt az asztalra. Ott éppen együtt volt a

Azt mondja a legöregebb, legokosabb: – Sok időt megértem, de ilyen isten-teremtményét világéletemben nem láttam még. Mi lehet ez?

Azt mondja rá az időben utána következő: – Én sok mindenben keresztülmentem, de ilyen még én se ettem életemben.

S fordul kérdő tekintettel a korbán alatta állóhoz. Az azt mondja:

– Ami azt illeti, én se vagyok már mai gyerek, de azt én se tudom, hogy ez mi a csoda lehet. De azért bíró a bíró, hogy ő mindent tudjon. Itt aztán már a bíró is beleszólt.

– Hát, atyafiak, ez, ahogy a formája mutatja, csakis tojás lehet. Erre aztán a többi fej is egyszeriben megvilágosult.

– Persze hogy tojás! Mert mi más is lehetne, ha nem tojás!?

A csősz most már arra is emlékezett, hogy még egészen meleg volt, amikor a földről felvette.

A bíró nem hiába hitte magát okos embernek, mert most még azt is tudni akarta, hogy a tojás mi csoda tojás.

...hogy ezek csak az én karikáim

Aztán mért bukfacezne a csönd
mikor lábon is járni:)

Ha kútmélyről is, ő is csak karikákat vet,
mielőtt papírra ülne.

Nagy szomorú
meg-megcsillanó karikákat, aztán vissza. Fényből sötétből.

Talán nem nagy bűn, ha azt mondom, amit élek. Csöndből
lépek.

üzenet: Földön **innen és túl**

Immár 2 és fél éve , mióta az írással komolyabban is foglalkozom, egészen különös aurában élek, sorra élve meg jelenéseket, apró jelek, vagy összefüggésekben magyarázatok, melyek végül mind sorra, közvetlenül vagy utóbb, legtöbbször több szálon is összeérve, helyükre kerülnek. Bennem is, akár-csak kívülről. A mai adagot is köszönöm az „égnek”, ez már ott, föld. Tegnap éj tájt is kaptam kívülről, egészen kézzelfogható jeleket, amiket szintén köszönök. Rávilágítanak az azonosságokon túli különbségekre is. De mindenképp segítenek.

Életreztgéseim, munkamódszerem viszont nem változtak. Amiket lejegyzek, legyen az rajz vagy írás, „kameratöltőtoll”, a tudatalatti folyamatos munkájából, az életem során kapott impulzusokból törnek ki, legtöbbször egészen váratlan, sohasem tanulmányokból, legalábbis közvetetten nem, hacsak nem szándékos az elemzési kényszer, mikor kívülről, de ezek a reakciók is csak abban az esetben történnek meg, mikor beépül. Mindent saját bőrömon élek meg, ami ott és akkor születik. A rámutatás közvetlen, vagy utólag történik, ezeket utószinkron jeleknek nevezhetném, több szinten.

anyám régen imádta a napot. akkoriban, amikor rajzolni tanultam, éveken át modellt állt nekem. meztelen, vagy napozóban. nem volt nehéz, hisz imádta a napot. olvasott, és almát rágott. meg cigarettázott. csak időnként szólt, hogy mozdulna. apám is sokszor pózolt. volt hogy nem is kértem, ő is meztelenre vetkőzött, tanuljon a gyerek testet. ő inkább nem a napon, benn a szobában. és nem cigarettázott. azóta anyám sem dohányzik. akkoriban sokan álltak nekem modellt. barátok. akik sem előtte, sem utána nem álltak modellt. nemrég, amikor egyszer megkérdeztem, most miért nem napozik, azt mondta, mert öreg a teste. meghízott. hogy nézne ki. most inkább szaladgál a gyerekek után, a gyerekekkel. a nő, aki régen olyan büszke volt.

szép volt anyám. a szüleim különben igen prűdek voltak. szemérmesek.

ARCAINK
ARCAINK

eljöttem csak azért még egyszer, hogy elmondjam, boldog vagyok, előfordul, mikor véletlen, hogy velem kivételt tesznek. mikor éppen énvelem, tesznek kivételt. igazán, olyankor nagyon boldog vagyok. talán nem vagyok rossz ember. mindenki boldog, amikor vele kivételt tesznek.

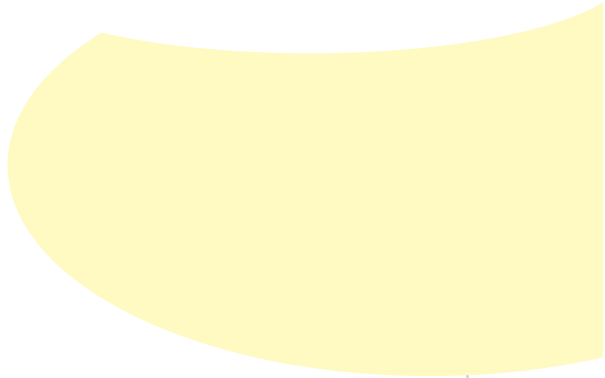
azt mondták, ez a baba ártást hoz rám, el kell tüntetni. hogy amíg nem teszek így, rontást hoz rám, a házra. de hát sajnálom széttörni, elpusztítani, első agyagvarrott munkám, pontosabban, öltések. innen indultak a későbbi hímzések. betettem az ágy alá, hát ha így majd nem látja senki, elmúlik az átok. minden szép és jó lesz.

nem, nem tettem az ágy alá, és nem nyúltam hozzá. még a port sem szoktam róla törölni. másról sem, de az más.

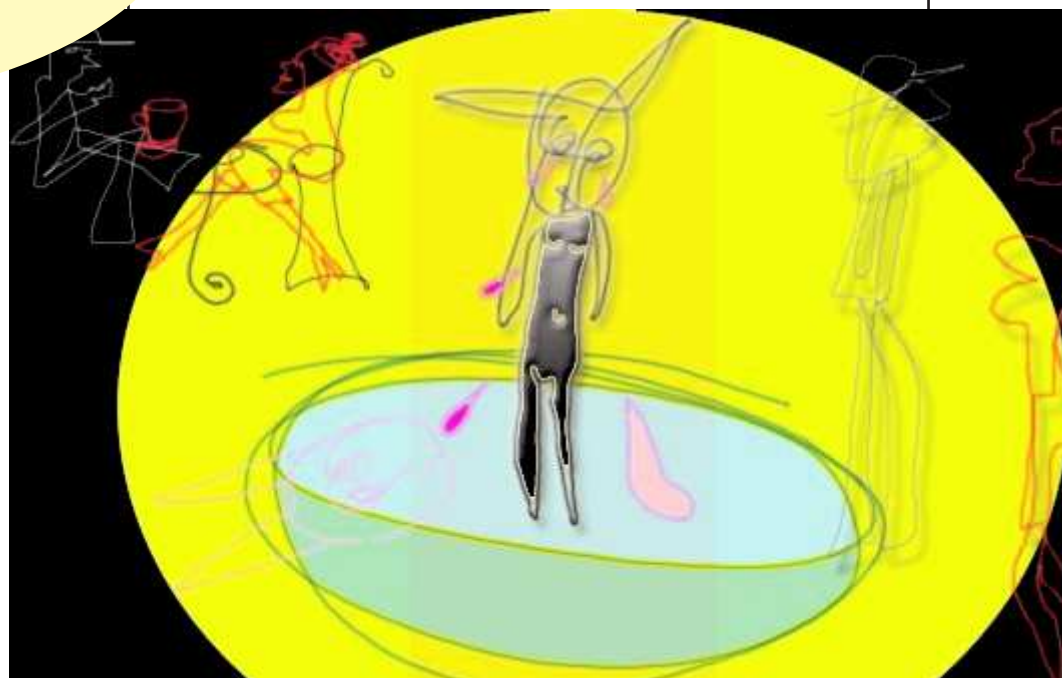
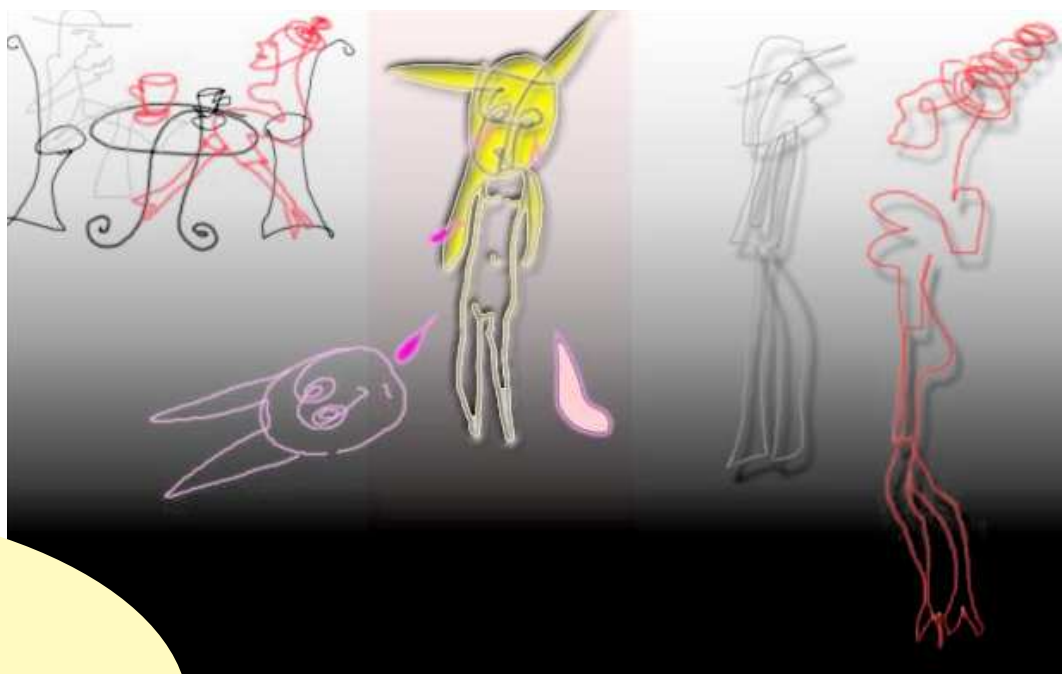
ARCAINK
ARCAINK

Van egy pont, mikor az emberrel már mindegy, mi történik, jó vagy rossz,
pontosan azért, mert jó szeretne, de nem megy. Iszonyú nehéz, amikor fuldokolsz, pedig ki szeretnél, minden erőddel, és a mocsár lefele húz. Pedig már a mocsár sem mocsár, szinte tiszta, és te is már egészen fehér vagy, még sincs amibe fogódzkodni.

hallgatom véletlenül épp a konyhában kávéfőzés közben, hogy egy pincében ókeresztény bazilika maradványokat fedeztek fel-vagy inkább bizánci, erre nem pontosan emlékszem

MERT MIÉRT NE HIHETTEM VOLNA, HOGY NEKEM IS LEHET MEGMENTŐM. NEM LETT. ÍGY VISSZA KELL ESNEM MINDEN EGYES NAP UGYANABBA A GÖDÖRBE. AZTÁN MINDENNAP UGYANÚGY KIMÁSZOM, MAJD UGYANÚGY VISZSAESEM. ÉS EZ ÍGY MEGY ÉLETEN ÁT. MINDEN EGYES NAP. EGYSZER VILÁGOSSÁG, AZTÁN A SÖTÉTSÉG. VILÁGOSSÁG, SÖTÉTSÉG. ÉS AKKOR VÉGIGNÉZTEM SAJÁT HALÁLOM. A TAPSOT IS VÉGIGÉLTEM, AMI AZT A SZEMÉLYT ILLETTE, AKI OTT SZEMBEN NEKEM ÜZENT. AMIKOR ELHANGZOTT MÉG UTÁNA, HOZZÁNK JÖSSZ? MÁR TESTEM KIHŰLT. ÖRÜLTEM, HA KITÁMOLYOGHATTAM LEFELE A LÉPCSŐN. ELÜTHETETT VOLNA AUTÓ. NEM ÜTÖTT. NEM SZÓLTAM, NEM SZÓLHATTAM, CSAK EGY NÉZŐ VOLTAM, AMIKOR MÁR NINCS VISSZAÚT, NINCS ESÉLY. A KIMONDÁSRA. BILINCSEK KÖZÖTT CSAK AZ ISTEN, AKIHEZ SZÓLHATSZ. AZTÁN MEGHALSZ. ITT AZ ÜZENET PONTOSAN HELYÉRE KERÜL. TÁRSADNAK SE KÍVÁND, AMIT MAGADNAK NEM. PEDIG MEGTENNÉM, HA SEGÍTENE, HA ILYEN EGYSZERŰ LENNE. E FELOLDÁS HATALMÁVAL NEM RENDELKEZEM.

AZ IDŐ? HOGY SEGÍT-E, TUDOM, HA EGYSZER ÉGRE EMELKEDEM, MINDENKI MEGMENEKÜL. MINDENKINEK VALAMI MÁS, AMITŐL VILÁGOSSÁG. ÁLOM. PERSZE HOGY NEM SZABADUL FEL SENKI, PERSZE HOGY NEM EMELKEDEM FEL, PERSZE HOGY NEM LESZ VILÁGOSSÁG. DE ÉN MEGTÖRTÉNEK. ÉS AKKOR MÁR NINCSEN SZÜKSÉG AZ ÜZENETEKRE. HISZEN MAGAM LESZEK AZ ÜZENET. AZ ÜZENETNEK PEDIG HANGJA VAN. HOGY ÁLTALA MÁS IS MEGTÖRTÉNHESEN.

Amit nem mondunk ki, abból baj nem lehet. Mégis kimondunk, mert ki kell mondani.

Minden egyes szó maga a halál
 Minden egyes szó maga az ördög
 Minden egyes szó szeretet
 Minden egyes szó fény
 Minden egyes szó
 Örökkévalóság

Minden egyes szó egy hajtás, BIMBÓ, SARJ, RÜGY.

ARCAINK
 ARCAINK

ha kell, az ember ellen, ellenembeN, MAGAM ELLEN, az emberért.

hogymiért teszem? szinte már azt hiszem, nincsenek álmok. részemre minden álom csak a halál.

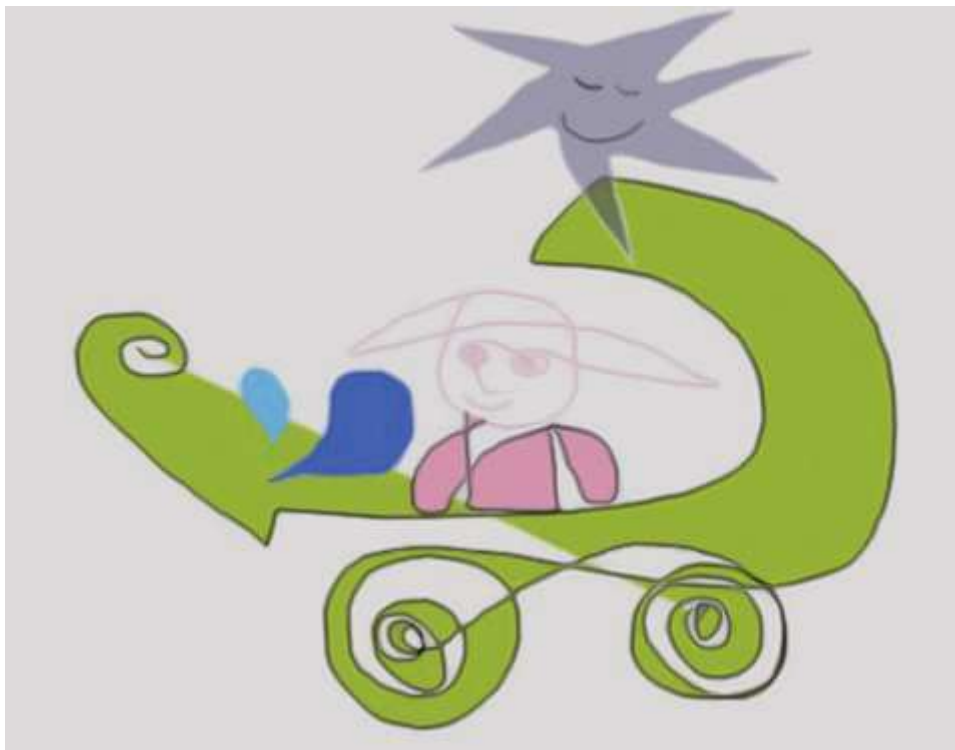
aztán mégis tudok ennyire naiv lenni. na itt sem vagyok, a naplót is elrondítottam, s az autó helyett újra visszaültem a babakocsiba. majd integetek. magamért, érted, valamennyiünkért, valamelyikünkért.

VÉGTÉRE IS, NEM IS ANNYIRA ROSSZ, A BABAKOCSIBAN.
 CSAK LEGYEN AKI TOLJA.

Lehetséges, hogy kisfiú lettem, különben lenne aki nekem is tolja. Meg kellene nézni, de a kocsi eltakarja. És én azért le nem vetkőzöm. Csak a sziklán, ott senki nem lát.

SZERETLEK.

ARCAINK
ARCAINK

amikor mackó hív, kicsit kibeszélhetem magam, mindjárt jobb.
mackó mindig megnyugtat, amikor nagyon fáj. amikor csak kicsit
fáj, veszekszik. múltkor két tenyere közé vette a fejem, hosszan
tartotta, és tényleg elmúlt. másnap is csak egészen enyhén fáj.
aztán már egyáltalán nem fáj.

hogyan láthatatlannak is lenni, de azért mégsem szeretted, ha
átnéznek rajtad. nem könnyű két dolognak egyszerre megfelelni.

amikor már lépnék, valami visszatart. nincs kijárat.
talán másra van szükségem. máshogyan. ez is csak az arcok.
arcaink. hogy honnan nézzük. kicsit mindenhonnan más. a
fények miatt. máshogy esnek a fények. árnyékok előtt.

pedig érthetőek, szépek a mozdulatok. van hogy elképzelem,
megcsodálom, szinte forgok a térben. aztán csak az álmatlan
éjszakák. nincsenek fények.

szerelmes vagyok a világba. istenem, milyen régen volt.

emberekhez eljutni. már csak ez maradt. az egyszerű, befogadó
emberhez. sok embert megérinteni. amennyi csak adatik. közel-
ről-távolról.

(szeretettel lenni)

nincs bennem félelem, de azért tartózkodom. nyitott vagyok.
adni. amennyit a magam módján tehetek.

az éjszaka azt mondtam mackónak, szeretem. pedig sokat
vitatkoztunk, aznap. pontosabban ő vitatkozott velem. mindket-
ten feszültek voltunk.

nem könnyű annak, aki írásra adja fejét. vannak rosszabb dol-
gok is.

ARCAINK
ARCAINK

amikor már minden zsigered azt kívánja, kiszállni, menni kell tovább. az írás ezt kívánja. az élet mást. az írás és az élet nem egy és ugyanaz. az írás zsarol, az élet elszenvedi.
az írás önmagáért való, az élet? vágyini szabadság, függetlennek lenni.
az írás csak-csak, az élet semmilyen bilincset nem tűr.

ha egyszer az írás azt adná, amire szükségem van,
megköszönném.

Pontosan érzem az érintést.
Utolsó pillanatban.

balek ide vagy oda, végtére is
nyulacska, mégiscsak pozití-
vat sugárizol, nemigaz? tele
vagy szeretettel. különben
miért mosolyognának utcán
arcodba emberek. mint oly
nagy áhitattal, beleéléssel
szoktál időnként beszámolni.

különös. milyen védtelen az
ember, mikor magát figurázza
ki. mikor lépten-nyomon a

balek szerepét szánja rá írójra. az olvasó természetesen ezt
az arcot ruházza a szerzőre, így vagyunk a filmek szereplőivel
is. azonosul a látott arc az őt játszó karakterrel. mennyire nem
szerencsés ma, amikor ahhoz, hogy a siker kapuja közelébe
juthasson, (ma már) szükségszerűen az író is, kifele magáról
csak frankót, de legalább jót, ha nem szépet, ildomos sugároz-
zon. erre van vevő. hiszen az olvasó a főhősbe bújik, s hát ki
szeret a balek szerepében tetszelegni. viszont az olvasó szereti,
ha az író mást figuráz ki. burkoltan, abszurd, vagy éppen
szeretetteljesen szembetűnő módon. valaki másik szereplőt, aki
nem mi vagyunk. akkor garantált a katarzis élmény. miért van az,
hogy ma elsiklunk, ha szembesítenek minket. lapozunk.
szétválasztható-e a valóság az irodalomtól, ha nem, mennyiben
nem, ha igen, hol, létezik-e határ. tudunk-e húzni vonalakat,
vagy csupán szintek vannak, akár a szimbólumok esetében.

esetleg
esélye
van, és itt
akkor
még az

ARCAINK
ARCAINK

író, ha nem lehet egyik szereplőben sem egyértelműen azonosítani.

Sok mindent elmulasztottam, ami hiányérzetet hagy maga után. Kimaradt a rókatündérek, a szörprájzparti, és nagyon sok más. Rengeteg más, ami mulaszthatatlan. 'Í'orka, Isten késik. Különös volt abban az időben ott lenni. Ezek olyan pillanatok, melyeket nem szabad kihagyni. Csak azért jegyzem utólag, mert még ez sem történt meg. Ma már nem mentegetődzhetem a több-személlyel sem. Az idő is, be kár, hogy számunkra véges.

Volt más is, ami hatott, utóbbi időben, kellemetlenül, jól, mindről nem beszélek. Jó legyen egy, HA, végülis sikerült befogadnom, módjával, K sárgarépás nyusziját is. na meg a pöttyöt. különben ma hangokban is megidéződött reggel, a nyuszi tojik. hogy mit hogyan is tojik a nyúl. s hogy ez nevezhető-e tojásnak. de ezekről magam is még a kilencvenes évek vége felé írogattam.

ARCAINK ARCAINK

G'a'-t jó hallgatni. Türelmes, intelligens kérdező. És szerény. Visszafogott. Csak annyit ad, amennyi segíti a beszélőt.

Sajnos én túl sokat beszélek, ismétlem magam, és nem sikerül befejeznem gondolataim. Elharapom a végeket, elhallgatom azt, aminek ki kellene jönni. Végül a lényeg bennmarad.

De az álmok felolvasása jó volt. egy lány szemében csillogás volt, mosolygott, amikor kimentem.

Fogalmam sincs hogy fogok, mit beszélni a stafétáról, amikor olyan megfoghatatlan. Amikor tele titokkal. Mi az, amit kifele lehet adni, akkor amikor minden befele működik. És ami felszínen, alig látta szemem. Csak amire a jelek vezettek.

Nem tudom, miről jut eszembe, ezt itt bizonyosan törölni kellene, mostanában a kritikusok közül kimaradt látóteremből KCs. Igaz, nem is olvasok. Hallgatni szoktam, ezt-azt, néha.

Voltak tiszta, érthetően levezetett gondolatai. Na igaz, szeretem a kuszát is, homályosat, titokzatosat, zavarosat, mindenkit azért, ami. De ez is csak a több személy. Hogy mindegyikből kicsi belőlem. Meglehet, egyszer elmarasztaltam. Ezt most töröljük.

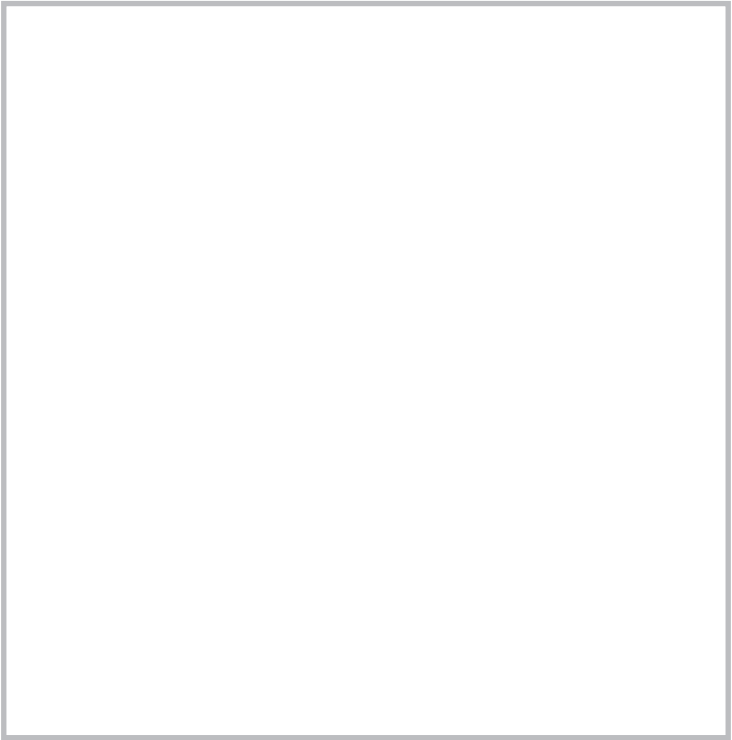
Akkor sem úgy szántam. Amikor kimondok valamit, másik oldalon az ellenkezőjét is érzékelem, csak ez a lineáris olvasásban, mint amilyen a beszédmód, ugye lehetetlen.

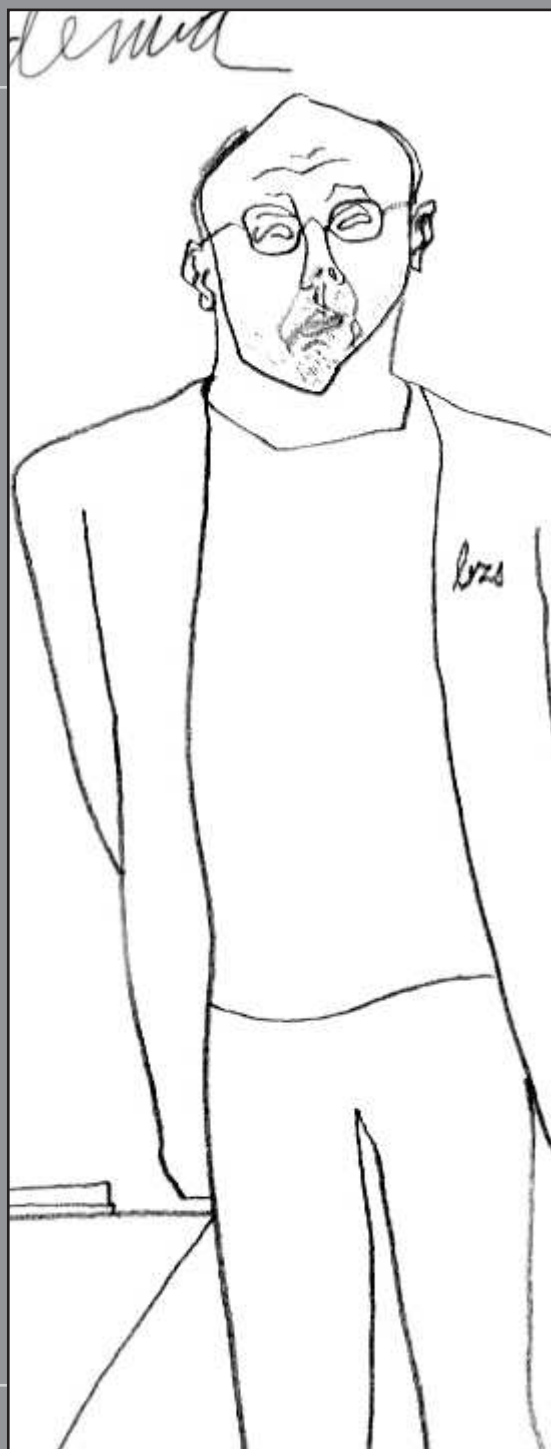
Szép melled volt. ezt még muszáj elmondanom. Kár, hogy az ilyen mellek többet érdemelnek. egyetlen egyszer szépen néztél. Őszinte volt. de mindig szeretet van a szemedben, hamiskásan is.

kása tegnap volt, mackó csinálta, vissza is passzoltam, kirándulás helyett ma ez.

?

ARCAiNK
ARCAiNK

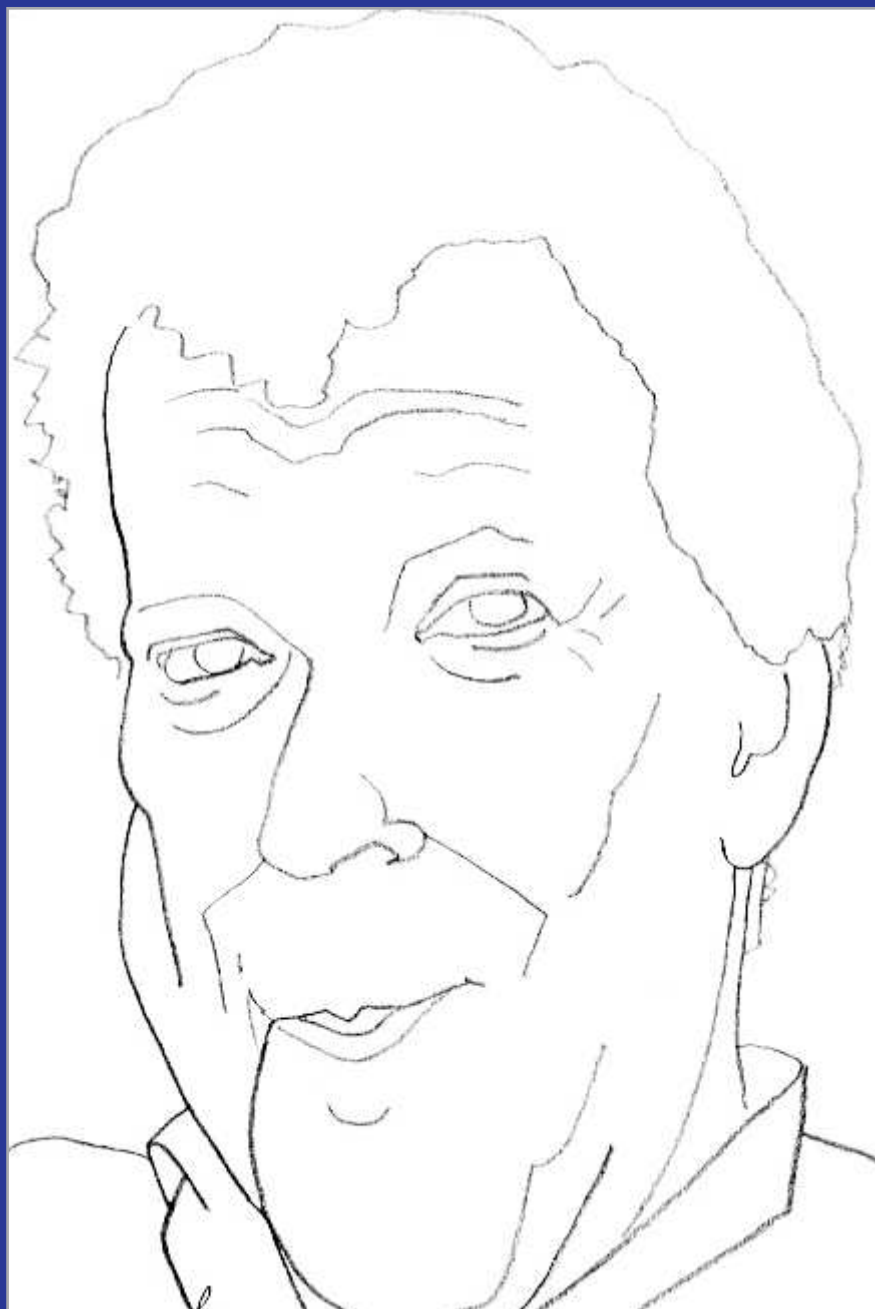
ARCAINK
ARCAINK

Proakademia

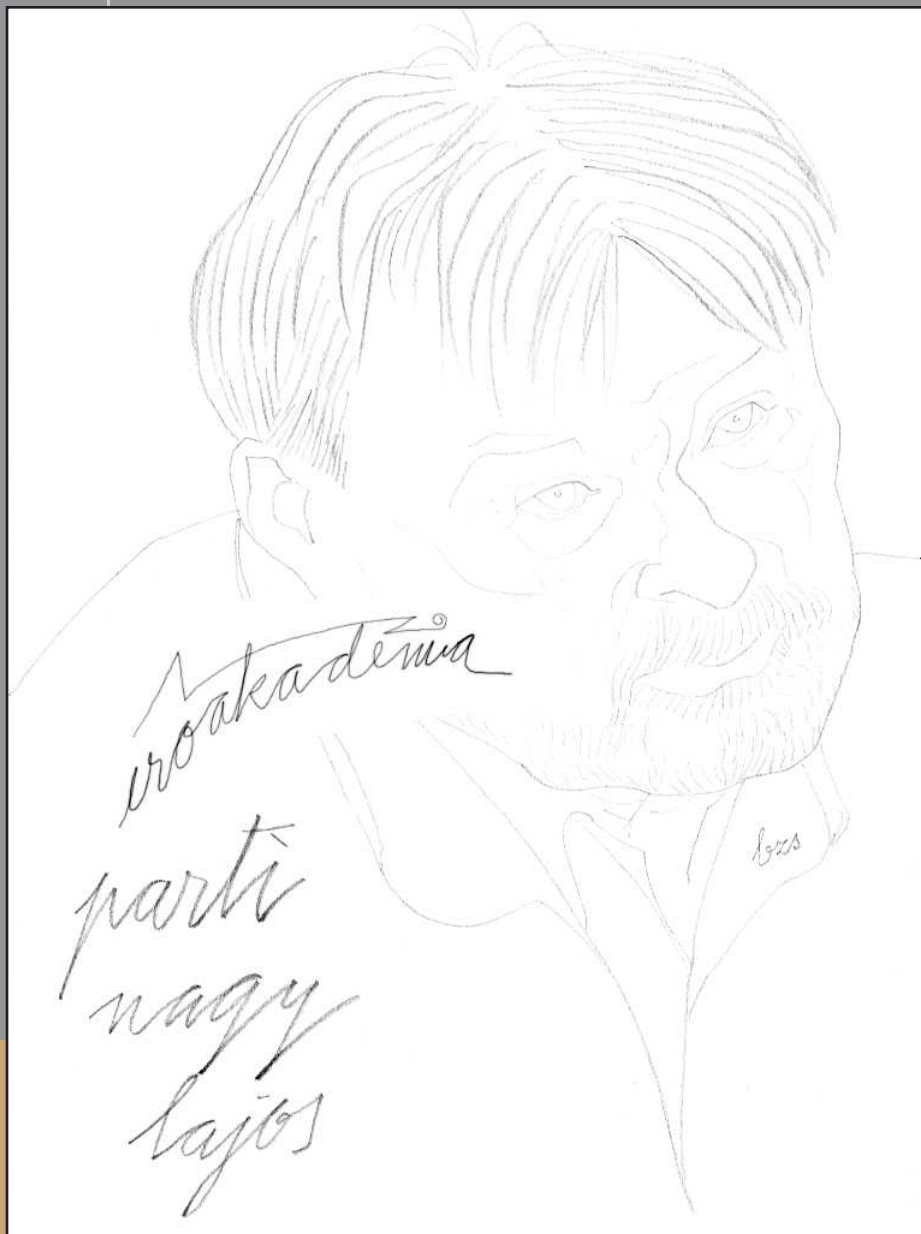
ARCAINK
ARCAINK

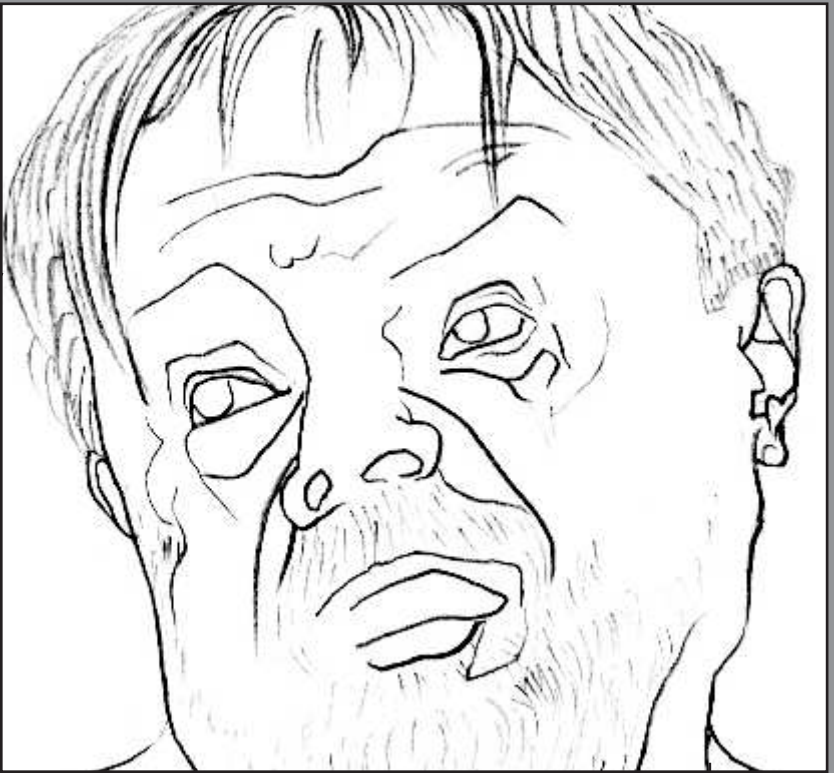

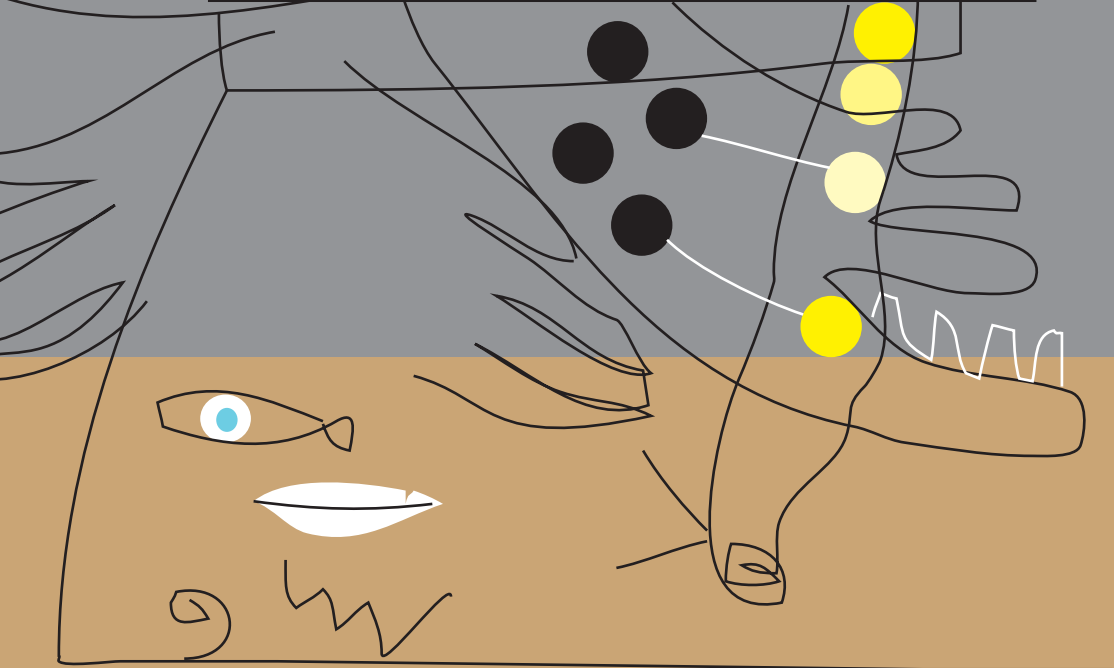

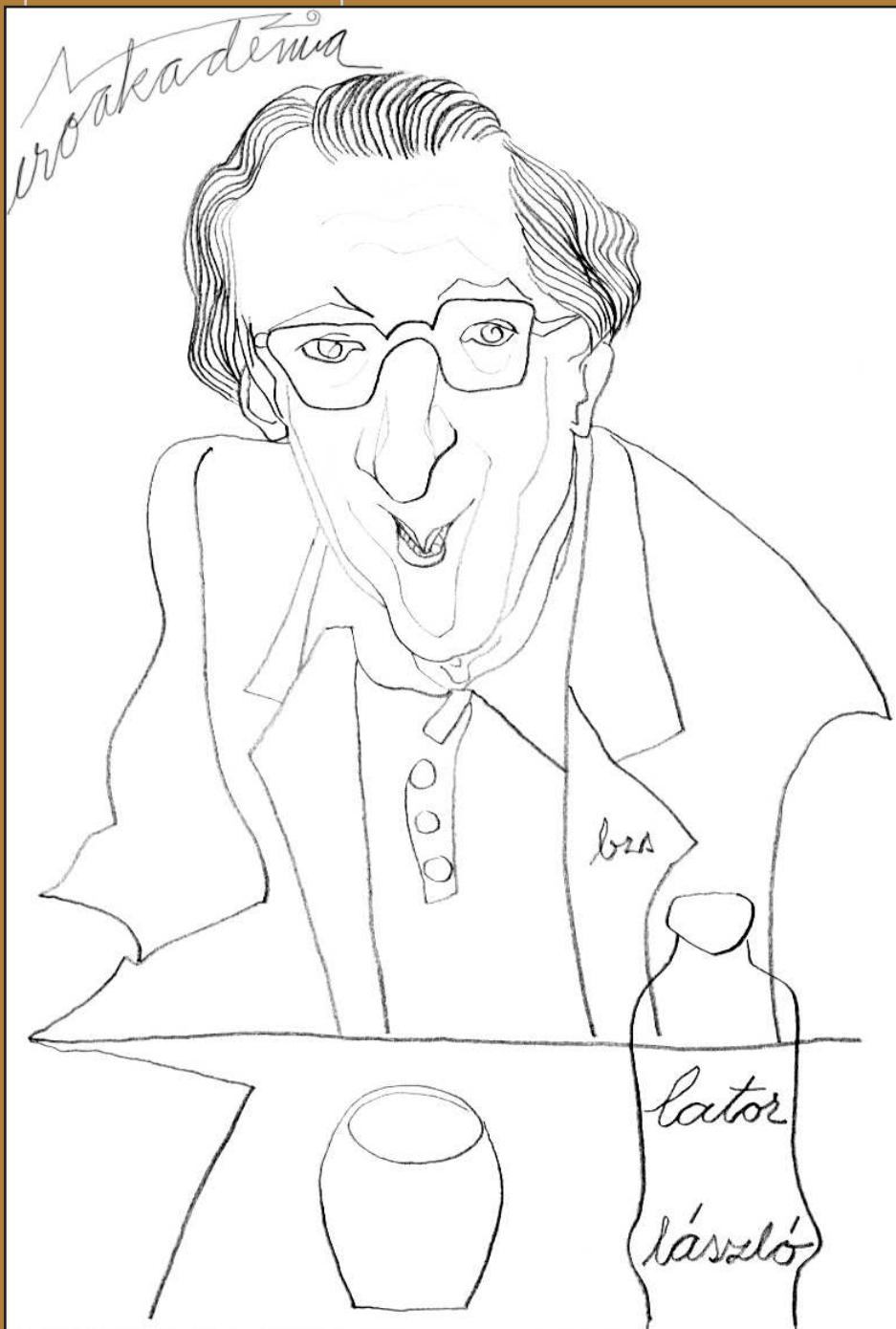
ARCAINK
ARCAINK

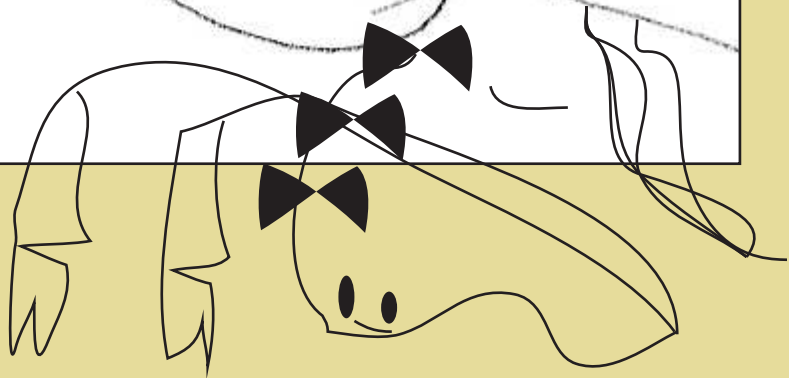
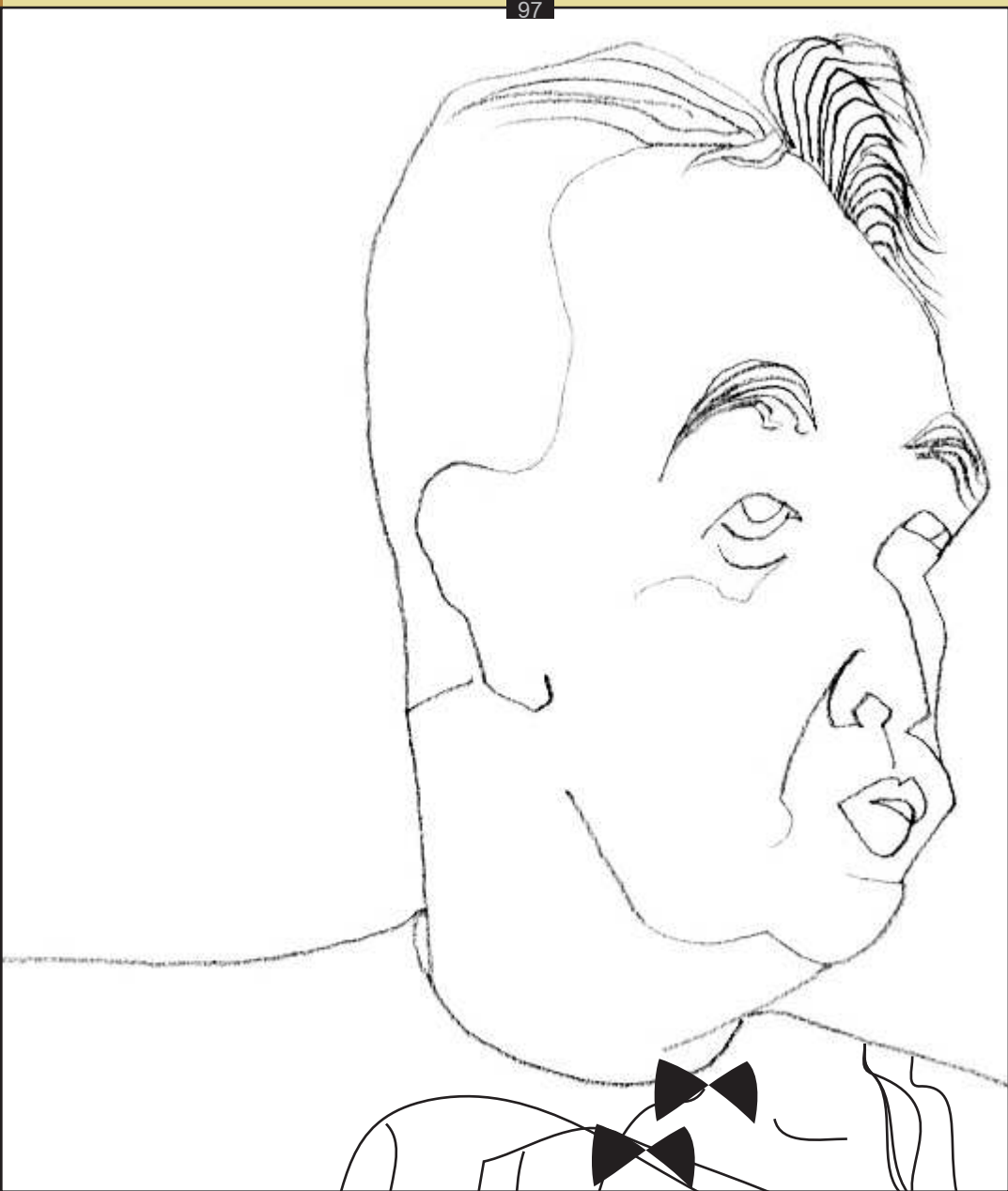

ARCAINK
ARCAINK

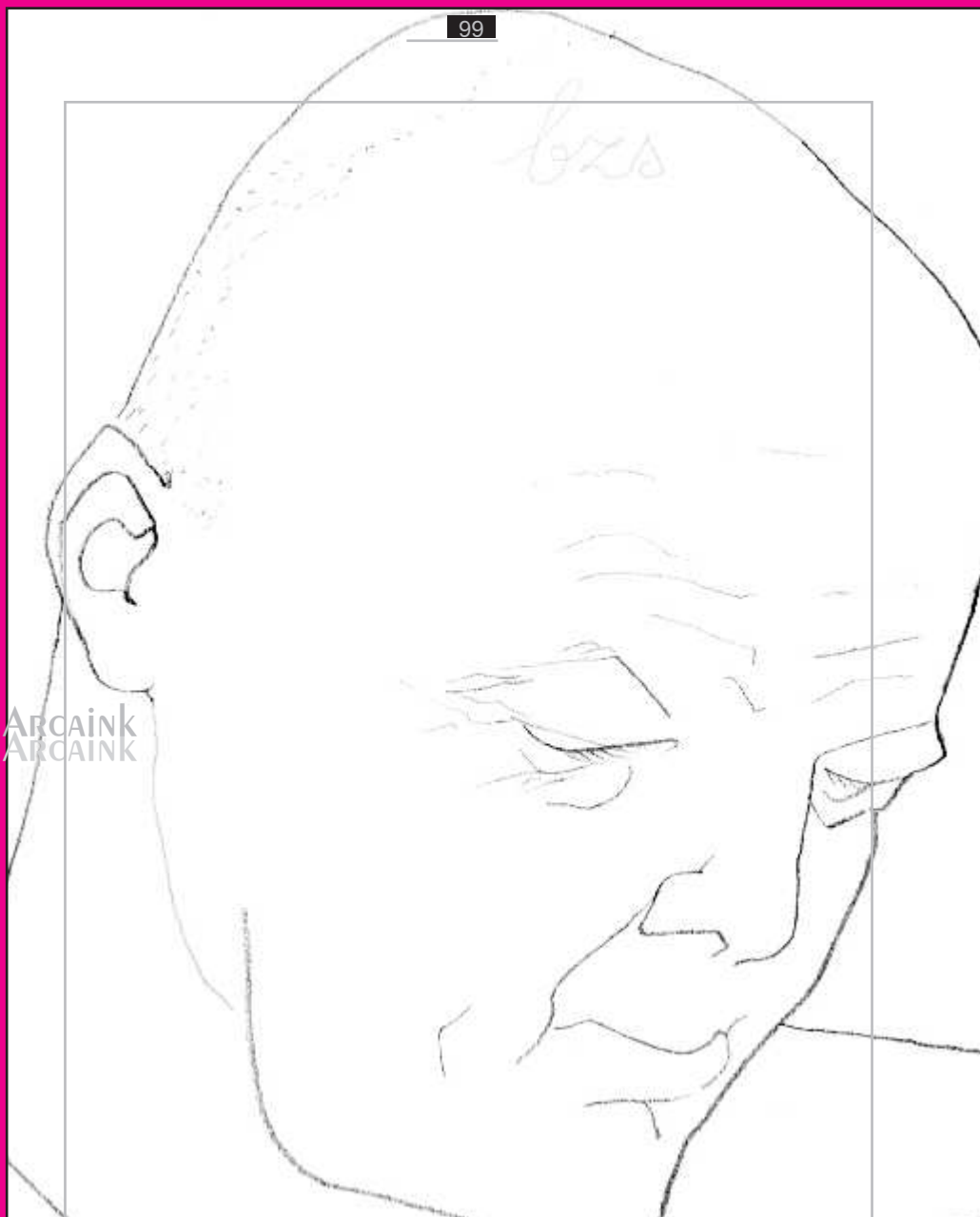

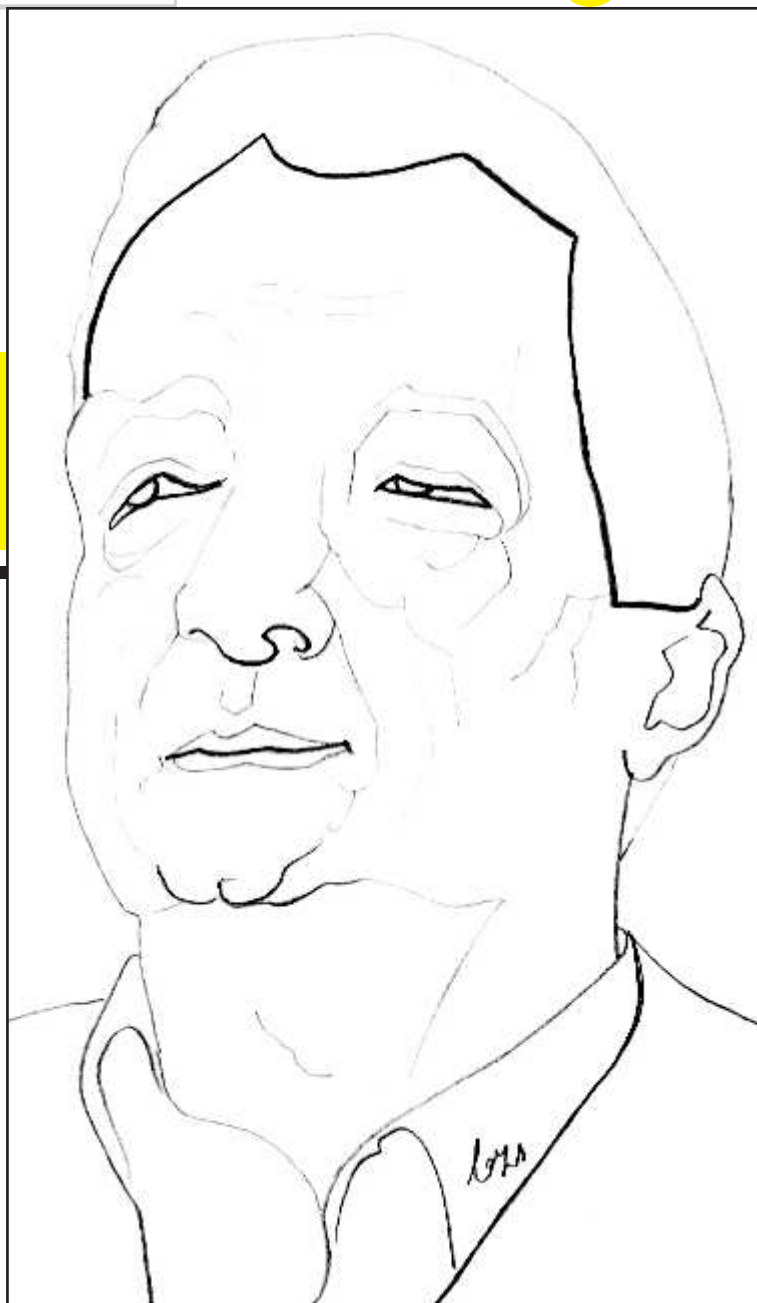

roakademia

bxs

ARCAINK
ARCAINK

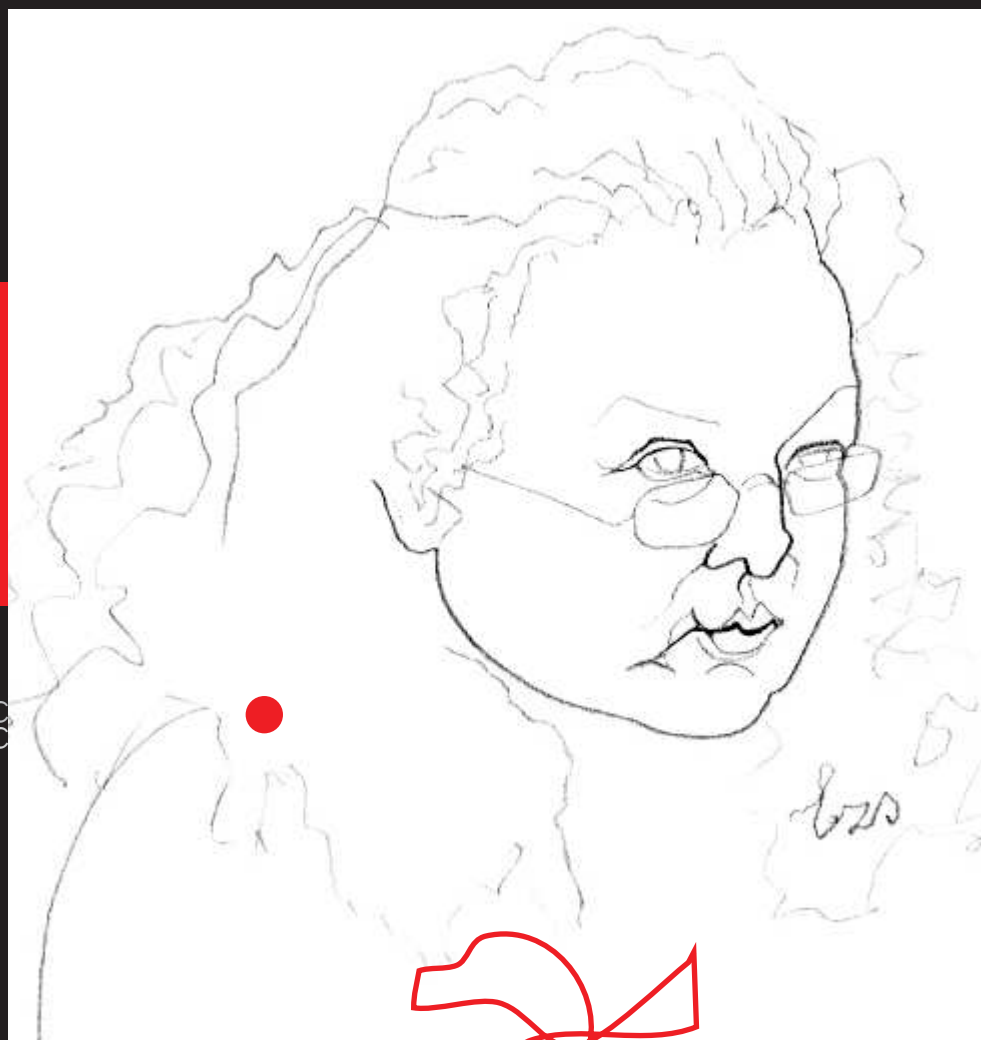

ARCAINK
ARCAINK

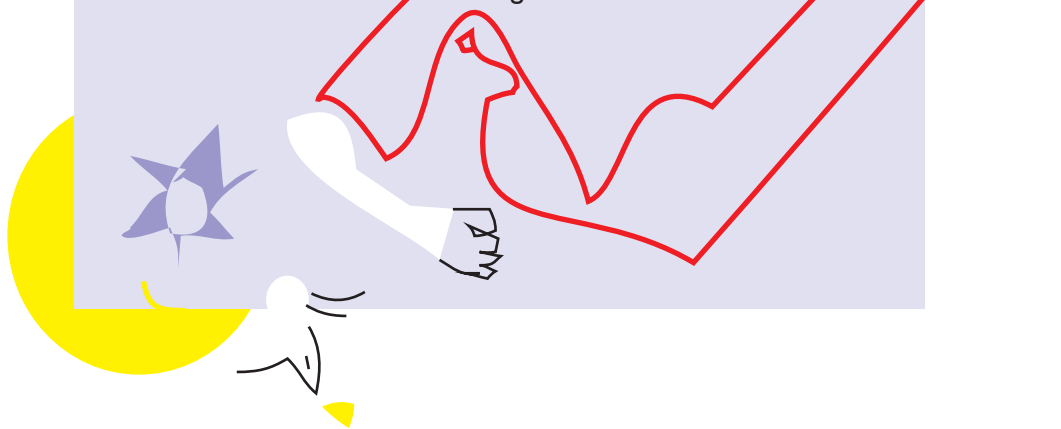
ARC
ARC

Vártam, hogy majd eljössz hozzám, hogy feloldasz. Olyan kevés kellett volna a megbékéléshez. Volt, hogy már teljesen átadtam magam. Igen, össze kellett volna fognunk. Nekünk is. Valahol összeérünk, a szívünkben.

Manó, hogy nincsenek címek? Milyen érdekes, hogy a versnél kell a cím, egyszerűen hiányzik, mert ott jelkép, kiemel, valami fontosat közöl, sűrít, de egy naplóregénynél fel sem tűnik hogy nincs. Pedig ugye amikor naponta írtam, kellett. Hogy valami külön egészsként is összetartsa. És így a regényfolyamban már mintha önmagától folya, így is, hogy töredék. A töredékek, együtt. Így úgy összetartoznak. Cím nélkül. De ez is olyan automatikus. Eddig nem is gondolkodtam róla, egyszerűen csak így kellett. Jött. Mint az is, hogy egyszer csak vissza, onnan ahol megszakadt. Azaz hogy egészen a végétől odáig, ahol megszakadt.

Vagy csak mert megszoktuk? Nem tudom. ezen még nem gondolkodtam. Mert úgyis majd minden időben érkezik. Jön. Aztán elér azt is utólag megfejtetni. Fejtegetni, akár a kukoricáról a torzsát. Héjakkal.

(jól van jól van románul meg franciául bolgáru) fent egy vessző (gödör), meg lent egy vesszőcske. Aztán csodálkozunk, hogy elmaradt a fejecske. csomó ul. erre gondoltál? mert az el most már rendben. mert mindennek végül rendben kell lenni.

ez a napló egy örökmozgó kerék. ezért nincsenek megkülönböztető, vagy eligazító jelek. persze van, mindkettőből, rejtve.

szép is lenne, ha címek lennének, csomó mindent ki kellene hagyni. válogatni, húzni, törni. de egy kerék, egy kerék a kavicsokat is mind kiprűszköli.

ma amikor hazaértem, mackó arcát simítottam. kétfelől, egészen a szájáig vissza. megpuszilta, majd a kézfejemet fogai közé vette. csak amikor elvettem, éreztem meg a vágást. mondom, ez fáj. mondja, többet akkor nem is harapja. szeretem amikor... mondanám vissza, aztán pontosan átlátom.

na. hogy így most ellibbent a szerelem is, ment maga útján, ... nem, nem. egy kapcsolat pont addig tart, ameddig az arc kifordul.

Lássuk csak. András legutóbb egészen felszabadult volt, végig mosolygott. Ruhája sem szürke volt, fekete, valami zöld pólóban világított, arca sugárzott. Szlovákiában töltött hetet, boldog volt. Mesélt volna is... de aztán máshogy alakult, egészen más mesélt. Együtt meséltünk. Különös rokoni vonásra leltünk, ez jóérzéssel töltött. Mentori kölcsönösség, mondta, jók a témák. Igen, ezúttal a téma is könnyed, játékos volt, András is elégedett. Miután elemeztünk kicsit, visszanéztünk, megjegyezte, fejlődik. Én kicsit összetettebben látom, önelemzése kétségtelenül fejlődőben, de rajz technikáját meglehet, rossz útra tereltem. Mióta animációval foglalkoztunk, megjelentek a figurái, igen sajátos, mégis eltűnőben az egység, az ösztönös többrétűség, amittől teljes értékű műveket alkotott. Hihetetlen, mennyire erősen jelentkezik ezeknél az érzékeny embereknél egyetlen vonás, egyetlen szó, amit kiejtek. Ahogy megjelent egy

új elem, eltűntek azok a meghatározó elemek, melyek elengedhetetlen tartozékok. És hogy a nyomás sincs rajta, igen, ez pontosan érezhető. Talán természetes ez a folyamat, nincs ok aggodásra. Klára is adta régi énjét, rajta amúgy is nehezet fogni. Bár mintha mostanában nem nyúlna vízfestékhez. Talán mert módosítottam legutóbb kézjegyét. Vagy csak mert ma egyszerűen lusta volt. Nem, Klára egyáltalán nem lusta, egészen különösen szorgalmas. Megbízható, olyan észrevétlenül fejlődő. Mégis meglepődöm. Szinte Nórát ismerni fel legutóbbi vonalaiban, és a formák, színek... Fecó nem jött, nap körüli útját járta, vagy valami más, hasonló. Nóra sem jelent meg, mint máskor, hogy kérdezze, ismerem-e, miközben felsorol tucatnyi névsort.

(bizonyára megakadt a kerék)

amikor a test, a szem és a szó

borzasztóan szégyenlem. hogy egy szempillantás alatt szerelmes leszek. egészen meglepődöm, ha egy fiút érintek, ahogy szemmel tart, nem ereszt el. olyan tiszta volt ez a szem, kihívó, és olyan férfi egyszerre. egészen kirívó és egészen visszafogott. intelligens, okos, jó megjelenés. különösen ritka. de nagyon fiatal. legalább tízzel kevesebb nálam. a látszat egészen éles, és egészen homályos. kicsit mindvégig éreztem, mégis az, amit látok. például színész. ez a fiú más mint aminek láttat. hogy a valóság titok, csak figyelmességből, törődésből téveszt meg. vagy mégis az, aminek látszik, ezért olyan különös.

amikor kiment, hátrafordult, és köszönt. mindannyiszor élesen, szemembe. csak pillanat, nem volt időm meglepődni. mindig elment.

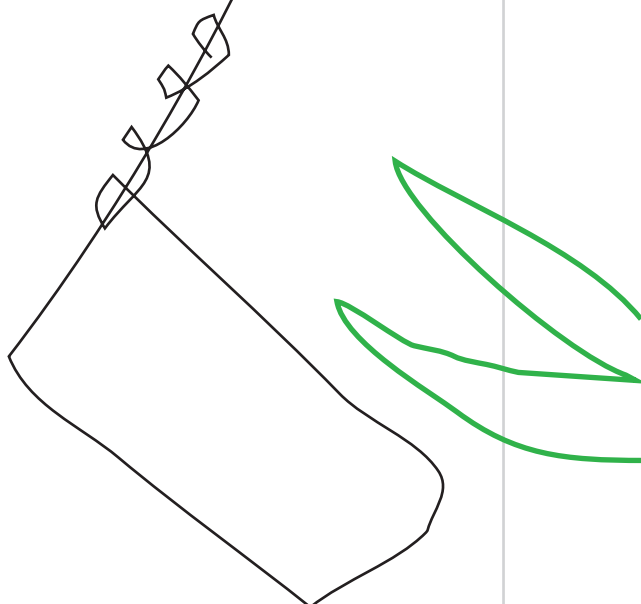
azt hiszem, sírnék a félelemtől, ha fölém hajolna, hozzám érne. már a közelségétől ellazulnék. könnyeznék, és nem fordulnék, odaadó lennék. beleájulnék testébe.

...a megalázott helyzettől, hogy így szerelmes lettem, mármint nem lettem, de hogyha lettem, amit nekem nem szabad. amikor hozzám ér. gyöngéd lenne, figyelmes, ujjbegye árammal vezetne, és erős. mindig is szerettem, amikor egy férfi tud a testtel bánni. a női testtel. amikor a férfi szeret a női testtel. bánni.

ült, akkor már egyedül, bent, éppen csak bementem eldobni a poharat, amikor váratlan szólított. mintha csak várt volna. egyenesen hozzám. kedves volt a szeme, olyan egészen nyugodt. a hangja. magam is meglepődtem, ahogy a legnagyobb természetességgel fordultam felé. beszélgettünk. kérdezett, feleltem. gyámoltalan lehettem, és mégsem. a szeme pontosan megtartott. magammal. egészen egyensúlyban. különös, ahogy nem

féltem, ahogy az erő tartott szeméből, megtartott, hogy ne
eressen el. ha mégis lebegnék.

nem tudom. talán 1 hónap? fél év? év? meddig tarthatna egy
ilyen kapcsolat. azt hiszem, boldog lennék. titokban. senki nem
ismerné, rólam se tudna senki. és elfelejtenék. csak a testünk
emlékezne. ami beleolvadt, végtelenbe. ami nincs.
egyszer, pár év múlva találkozánk, véletlen, ő is mással lenne.
mosolyognánk. onnan, túloldalon.

egyszerűen csak ki lehetne esni az ablakon. de nekem még ebben sem lenne szerencsém. mert mi lenne, ha nem halnék meg.

egyelőre csak süllyedés. ennyit dióhéjban magamról.

már megint cím nélkül

tegnap annyira elvette eszemet a masszórtudat, mint olyan, hogy ilyen közelség, megfeledkeztem a nyúlról.

nézzük csak (vállalkozói tréning):

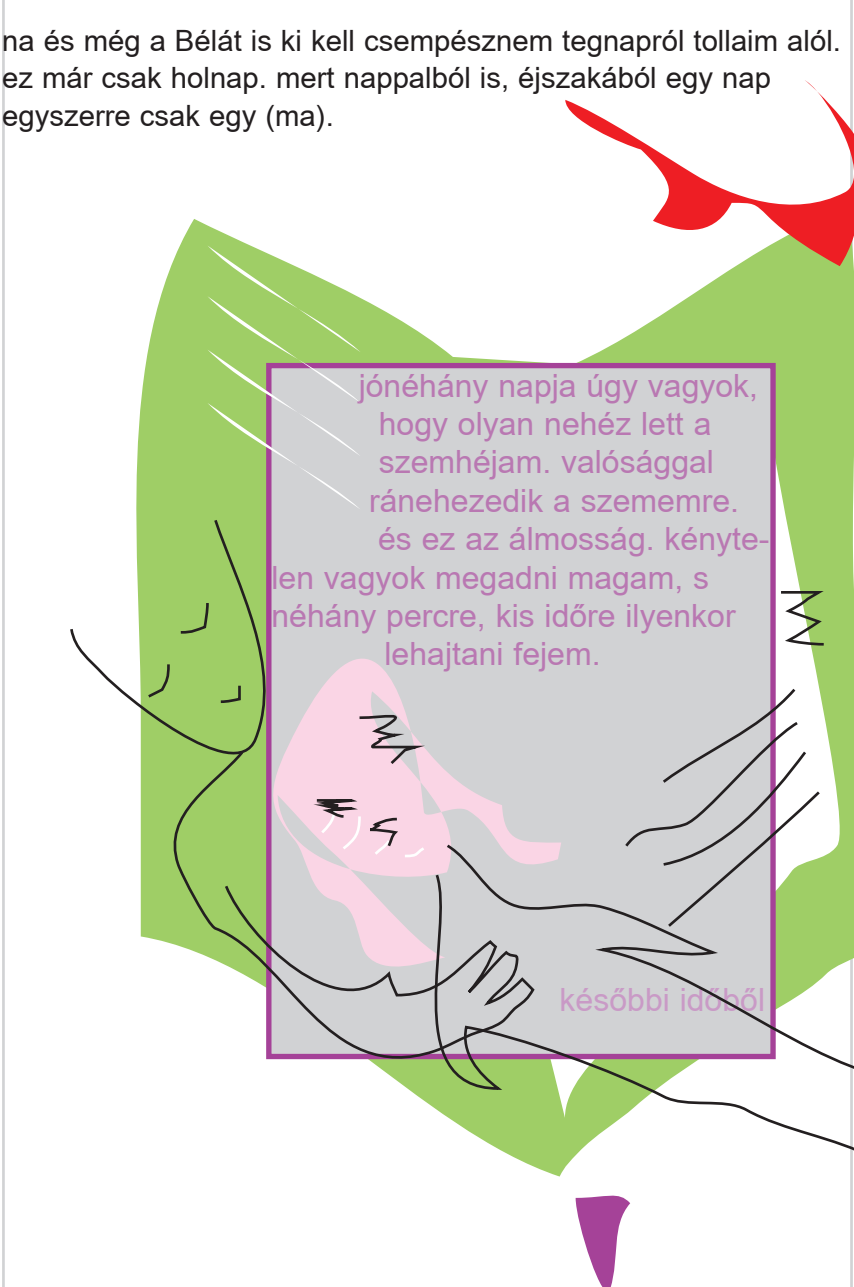
ARCAINK
ARCAINK

1. nyúl: szubmisszív, azaz céltalan, passzív, alárendel(ő) ...t mint múlt idő

közelebből: nem mer kiállni jogaiért; nem partneri szinten van a másikkal, hanem magát leértékeli; összes magatartás hátránya ebből fakad; úgy véli, más értékei jobbak... nem jön ki belőle ami benne van.....gyűlik a feszültség, nyeli-nyeli, majd kiborul. ez természetlen magatartási forma, senkinek nem jó, neki leginkább nem, nem vállal a konfliktusokban szerepet, hogy belőle magából is ezáltal kihozza az értékeket,
(hmm. itt kacarászok azért magammal... már megint egy fülön-csíptett sztereotípiát. de azért ki lehet nyúlítani belőle ezt-azt... persze kitoldva. mindenképpen a mérleget egyensúlyozva)

...továbbá 2. agresszív magatartás jellemzői, a farkas..., aztán 3. az asszertív, önérvényesítő fajta, oroszlán.

na és még a Bélát is ki kell csempésznem tegnapról tollaim alól.
ez már csak holnap. mert nappalból is, éjszakából egy nap
egyszerre csak egy (ma).

jónéhány napja úgy vagyok,
hogy olyan nehéz lett a
szemhéjam. valósággal
ránehezedik a szememre.
és ez az álmoság. kényte-
len vagyok megadni magam, s
néhány percre, kis időre ilyenkor
lehajtani fejem.

későbbi időből

ki gondolta volna, hogy a pénz világában is lehetséges, mi több, adatik, a felh

ki gondolta volna, hogy a pénz világában is lehetséges, mi több, adatik, a felhőkön tapintatosan lépdelni. ma ez történt velem. azt hiszem, képes vagyok hatni az emberekre. különös. egészen nagyon különös.

hogy jó hatással vagyok az emberekre. ma szinte nélkül mindenki, még utcán is, csarnokban, rám mosolygott. meglepő, ahogy az emberek hirtelen fordulva, arcomba néznek. hát az történt ma, hogy hétre tovább kísért a pénz világa. először csak mint szépirodalom csalogatja be magát, aztán egészen a velejébe csöppenek, egyenesen vállalkozói tréningbe. hogy mit kezdjen az ember magával egyedül, ha már nincs amibe kapaszkodni. amikor a semmiből kell megélni, teremtve. de ez sem jelent semmit, hogy lehetne bármit is kezdeni vele, építeni... egyelőre csak hagyom hatni, értem behatolás. úgy esett meg ez rajtam, hogy a kiadványszerkesztői kurzushoz egy kis ingyen ráadás. de még milyen. finomságokkal szünetekben... miegymás. még plusz ráadás, csapatunkhoz éppen kik társultak? a masszőrök. ha jól megnézem... egy belevaló pasi masszírozást végezne rajtam, olyan igazit, ...egyszer? több? volt hasonlóban részem, amikor gyakran jártam 15 alkalmas gyógyfürdőkbe, ott akkoriban sok masszőr ment végig hátamon, közöttük, 1-2 egész testemen. volt hogy elől-hátul. olyankor bezárta az ajtót. ... szóval egyszer alig bírtam ki, egyiknek a kezéből jött valami áram, testemen átütött, és folyamatosan beljebb hatolt a bőröm alá, egyre beljebb, egészen elernyedtem, hogy ájulás határán voltam, úgy csinálta. alig érte lábam a földet amikor felállni kellett és továbbmenni. a rosszabb az volt, amikor a szemét nem lehetett kikerülni. pedig igazán nem akartam. minden erőmmel

lepleztem, amennyire lehetett. hogy biztosan így kell jól csinálni. meg aztán, ugye, valljuk meg, jól is esett. ez a varázslat. azért volt, hogy muszáj volt megállni, értem kilépni. meg ellenállni is kellett. de volt aki ellenállással nélkül is áramot vezetett.

aztán haza a féltve őrzött kacatokhoz, amik idővel hozzám ragadtak, le nem lehet mosni, törölni, mennyire kettős én itt is, aztán ott túl vágni az üres falakkal átitatott hófehér műteremlakásra. amiben egyik oldalon halál, végtelen, sötétek, másikon csönd, fehér, némaság, láthatár. hogy melyik az élet, melyik a határ, élettől. egyrészt a kacatok, hogy elnyomjanak, legyen amibe kapaszkodni, amikor már semmi nincs (ami van, azt se lehet), de még ott a remény, vágni a kék-fehér fellegekre, hatalmas mohatakaróra lépni ott fenn a sziklán, ahol az álmok, jövő,

valami idő, áll előttem, szabadon, bilincsekkel az időtlenségben.

egyiken az élet megszűnésével a halál hatalma, a sötétség, a lyuk vonzása, másikon a fehérség, ösvény az ismeretlenbe oladáshoz. aztán fordítva, fekete a fehérben, fehér a fehérrel, feketén. színek.

vonzások, kacatok, nyomások. ösztön a fennmaradáshoz.

május 3., vasárnap

május 3., vasárnap

május 3., vasárnap

"én nem hiszek abban ami tapintható és látható, csakis abban hiszek, amit látni nem, csak érezni lehet"

(valamelyik régebbi szövegemből)

a kislányról közben egészen megfeledkeztem... az ének...

aztán mégis vissza kell térni, ma is egy nap.

Gustave Moreau.

mégiscsak ereje volt az ajándéknak. igaz, a szülést nekem kellett végezni, ráadásul jókor időzíteni, különben lóg a levegőben. az történt ugyanis, hogy mackó főnöknője, az egészen egészen nagy főnöknő, aki a teljes épületről felel, saját jegyét ajándékozta mackónak.

nem is értem, igazán, ezeket a dolgokat, amik mostanában velem. a fennvaló a megmondhatója, hogy sohasem vonzódtam sem a bibliához, sem a mítoszokhoz, mi több, nem érdekelt, és különösebben sohasem volt képes hatni rám. csak valami szörnyek voltak ?szentek, akiket kitalált valaki, aztán nem sok közöm volt hozzájuk. nem is jegyeztem a történeteiket sem. értem mind elpárolgott, csak rejtélyes üzenetek maradtak belőlük, amik végül üregekbe fészkeltek magukat bennem, de sosem összefüggésben. a szimbolizmust is, szecessziót, csupán tanítottam, anélkül, hogy benne éltem volna világukban percre is. hogy aztán az utóbbi időben ezt is a bőrömbe írja. saját póru-saimon keresztül hatolva vegye birtokba testemet, agyamat.

fokozatosan, mint az ópium adag. tudom is én, arra sem volt sosem szükségem.

nos, egyedül nagyapám hatott istenihez mért erővel, amikor szemei meséltek, és hozzánk imádkozott. ezek különös szavai, mozdulatai voltak a csendeknek.

minden más földi-égi ábrázolásra, vallás, áhitat, érzéketlen voltam, maradtam. csak, és kizárólag a kortárs művészet fogott meg, érintett, tett kíváncsivá, mi több, megvallom, az összes múlt nemcsak hogy hidegen hagyott, de idegesített.

hogyan aztán ezek az idők, most, elemi erővel hatalmasodjanak rajtam. azok, amik eddig sohasem is léteztek. jelek, üzenetek... áthallások, utalások tömkelege. és minden meghatározott pontossággal követve az előzőt, ahhoz szervesen kapcsolódva.

miért pont én?miért éppen engem. akkor. na jó, lehetséges, hogy valahol elzárva titokban voltak hajlamaim, mert pl. jóslás, átok, babona, na és az a szentség, ami először sem a templomban érintett, valamiféle erős hit a fehérségben, ilyenek, kisgyermekkorom óta, ezek valahogy eddig is idáig, képesek voltak rabul ejteni. de mégis.

na és tudom, hogy nem vagyok bűnös. már sokszor gondolok rá, azokba az időkbe, és tudom, hogy egyszer le is tudom majd írni. kegyetlen lesz, az ahogyan eltoltam a bűntudatot, hárítva, vissza a fekete kézre, ahonnan jött, miközben az szentül meggyőződött, hogy az összes vért és koszt sikerült rám tapasztania. hogy már soha le ne moshassam, hogy ő kionsonhasson összes bűnével szabadon a magam mögött hagyott nyitott ajtón. igen, nyitva hagytam, igaz, amikor távoztam. de tudtam, hogy hová vezet majd egyszer ez az ajtó. nem, nem tudhattam. akkor csupán az ösztön vezetett. könnyed mozdulattal tettem, azt, ott, miközben a másik ajtó váratlan elragadta testemet. a jelek. a fekete nyomok a tetemekkel, amik nem voltak ott már. a helyszí-

nen. benne azok a tekintetek. hogy én voltam. akkor még nem is tudtam, hogy ő volt. évekkel később tisztult ki, amikor már gondolni is tudtam, rá. emlékezni. nagyon sok év. miközben akkor, ott, azt a bűnt, azokat mind, amit az emberek, az a sok sötét ruhás ember arcomba dörgölte, hogy csak kapkodtam a levegőt, míg nem volt más, akkor sem, mint az ösztön. hogy nincs itt mit keresni. akkoriban mindig be tudtam simán magam mögött az ajtót. hogy friss levegő. ami ködszerűen vonta a testemet előre. mindig képes volt a világosság felé kivezetni.

aztán ma van hogy megtörténik, már nem nyúlok az ajtó felé. nézem magamat kívülről, kintről.
mintha már nem lenne jelentősége semminek. azokhoz az időkhöz...

na de mit jegyeztem ma a naplómba.

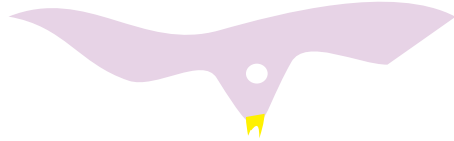
Szemelé bukásában a földi és érzéki szerelem veszik ki a világból. az érzékek halálával, az anyagszerű lét pusztulásával a világ minőségi változáson megy át: újrakeletkezik. a mulandóság a halhatatlanságba fordul.

(muszáj itt leírnom, egyik festményről jut újra eszembe. hogy nem beszéltem még arról a lányról, aki a Kányádi esten, akkor, felolvasott. talán olvasott, talán mondta, nem emlékszem. csak azt, hogy szép volt. talán olvasta, mert a mondásban van valami kétségtelenül betanult. a más szövege. hogy ritkán, igen ritka az a pillanat, amikor akár tévében színészek esetében, másutt, bárhol, ahol ember kiáll, és szól, most nem a hang, az ének, mert ott előfordul, hogy látok ilyen csodát. hogy megérint. hogy olyan, akár ami nem evilág. amikor a szöveg megtalálja azt akiből megszólal. ez most ilyen volt. a legapróbb mesterkélttség sem képes elbújni szemeim elől. a legapróbb hiba, ami nincs kívülrre írva. azt hiszem, ez most olyan volt, hogy jobb volt, mint

ha én olvastam volna. legalábbis, ott, pillanatra ezt éreztem. hogy a szöveg lényébe ivódott, anélkül, hogy bármit tett volna érte. ilyen lehet a szentség. semmi hangsúly, semmi színészet nem volt benne, csak a puszta jelenlét. talán még egyszer volt, ilyen, szintén egy lány esetében, valahol, talán említettem, de az sem volt ilyen. hogy jobb mint én. pillanatra. azt hiszem. bár nem tudom, gondolhatok-e ilyenre, hiszen magamat nem láthatom. nem tudom, képes vagyok-e ilyen jelenlétre. érzem néha, kétségtelen. de magamról sohasem tudhatom.)

költészet, művészet... mellyel az ember erőt vehet a halálon.

milyen különös, ma láttam először, hogy olyan igazi profi nyomtatón, amilyenén olyan nagy plakátot szoktak, a cián, bíbor, sárga, fekete normál patron jelzésen túl a halovány rózsaszín és a halovány kék is ott, mellettük. még sosem láttam ilyent.

május 2., szombat

a szikla, a kereszt, a labda... újabb beteljesülések

ARCAINK
ARCAINK

mikor tehát útján haladván elérkezett a kúthoz, (...) nyomban a kút mélyére zuhant, kerek labda vagy gömbölyű gyümölcs módjára

finom, zöld színű ruhába öltözve, mezítláb, drágakövekkel (...) gazdagon díszített aranykorona volt a fején egy hasonlóképp díszített aranykereszt is volt nála, amelyet méltóságteljesen a bal kezében vitt. a keresztben és a koronán ragyogó fény csillogott, villogott, szinte a Nap fényét is felülmúlta.

... úgy látszott, boldog és szép arca felderíti és boldoggá teszi az egész világot.

csakúán testük valódi, sajátos alakját veszik fel, amelyben mint élő emberek jelennek meg, máskülönben testi szemekkel nem lehet látni őket, s nem is jelenhetnek meg.

2009.05.01, olvasgatva az ismerős sziklán, dombok, a város, mohatakaró szőnyeg felett, amire nem lehet lépni

és akkor az üzletben a lila-rózsaszín fehér alapon szőrtelenítő krém. amikor nem lehetett fájdalommal, tépéssel, mert a 14 nap. amikor választhattam volna a narancs-kék alapon dobozt is. mégis a kezem végül a haloványabb lilás alapú dobozt érintette. most, csak most értettem.

és amikor a lilára, rózsaszínre, vörösre rásüt a nap, és narancs-sárga, meg sárga lesz, és amikor a zöld meleg akár a sárga, narancs... nem, tévedés. a nap fehér. minden tisztulás fehér. ha belenézünk a napba, is minden fehér. az összes színt a fehér öleli magába.

csak, és kizárólag a tárgyszíneknél létezik a sárga. mert csak ezt vagyunk képesek érinteni. megfogni, birtokolni. de hiszen a magenta is tárgyszín. tárgyszín? nem, nem, a bíbor nem létező szín a spektrumban. a fényben nem látható szín, a szemünkben nem létező szín.

április 30., csütörtök

labda, pötty

ahol megfordulok, mindenhol virág nő. csak én **maradtam** láthatatlan. végtagjaim lassan visszazőnek **testembe. hasznave-**hetetlen. agyamból sugármező lesz, a földön esőcske, cseppek, kibújnak. minden teremni kezd, rügyezni. kint mindenütt élet fogan. apró állatok, gyermekek szaladgálnak. labda lesz belőlem, fekete labda. nem gurulok mezőkön, nem szállok erdők felett, nem körkörüzők a nappal, nem játszom bújócskát felhőkkel, nem fekszem a holddal. gyerekek kezébe. nincs rajtam pötty. színes pötty. összegömbölyödtem. **lyuk lettem, belőlem.**

ARCAINK
ARCAINK

és persze tegnap este odasütöttem a tésztát, koromfeketére. lett nagy baj. mackó nem köszönt, amikor hazaért. megbüntetett, hogy legközelebb majd én veszem a tésztát. pedig mostanában jó finom kacskaringós hurkásak lesznek. mondom, de hiszen én főzöm... miegymás, hiába érveltem. vigyáztam is mindjárt, egy jó nagy finom adaggal kedveskedve. mind egy szálíg megette. különben sem jutott okos dolog eszembe. csak azt nem tudom, miért van az, hogy én őt sohasem büntetem.

április 29., szerda

JaZZNők-Bem mozi

április 28., kedd

hogy mindig mindenre megvan a magyarázat Valahol máshol

hogy semmi nincs hiába

Nem tudom miért, egészen érthetetlen, ma nem vagyok szomorú. Hiába az eltűnés, s még hirtelen rendszergazda képességem is kifejtett, értem váratlanul lett szárny, bár minden pontosan időzítve. Visszavezetve minden érthető. Hogy a .pfl fájllok. A fontok. És akkor volt nekem az a CD, amivel régebben hiába, nem tudtam mit kezdeni. Aztán egyszercsak a szárnyak. A pontos hely, hogy hová is kellett volna. akkor. Most minden működött. Csak a régi nyúlnak kellett eltűnni. Átadni a ... értem helyet neki. Egy egészen új, másik nyúlnak. Pontosabban a réginek, csak... mindegy. minek is mindent mindig kimondani.

... kilépni, hogy újrakezdődhessen valami, **valahol máshol**

ma nem bírtam ki, hogy a barna mackót ne öleljem. a popsija pont beleillik a tenyerembe, aztán a szaga is... mármint a teste szaga, van valami közös ebben is. na meg hogy felveszem, aztán súlya sincs. ott is nincs is. és hát pont kéznél. valakihez kellett bújni.

ma még mindig vártam a konyhából, hogy kilép. megszoktam, hogy időnként onnan kilép.

mackó hazajött, aztán veszekedett, hogy igen, biztos abban készítettem a gombócot, amiben a húst szoktam. pedig azt hittem, örülni fog a gombócoknak. hiába magyarázom, az edényt ki szokták mosni, meg ilyesmi... különben is csak az az egy jó tepsink van, már olyan teflonos, amibe nem pirul oda a zsemlemorzsa. azazhogy ez sem egészen, mindegy. aztán meg úgys mindegy. szeret kötözködni. az volt a baj, hogy nem haraptam rá rögtön az ajándékára. interneten kellett volna böngészni. hogy előbb befejezem az írásom.

furcsa nap. Nóra visszatért a régi gyümölcsökhöz, virágaihoz, de hozott nekem egy csomó rajzot borítékba. ajándék. kérdezte, hazaviszem? mondtam, igen. emléke. viszont erőszakos voltam ma kicsit, felmérni szerettem volna, túl látványosan kíséreltem velük, így magammal, hogy amit más emberkéknél, kicsikét nehezebb téma, bár ugyanúgy nyitottam minden ajtót, ma nem ment. hogy ami ott, máshol, az itt hogy, és hát különbség. ma derült ki a legtanulságosabb különbség. figyelnem kell rájuk, pillanatig sem lehet játék vagy önérdek. ha innen játék, látszólag, úgy értem, még ha komoly szándék is, onnan kifordul. egy nem pontos időzítés, és kész a baj. megvannak szigorú határaik. nem lehet azokat csak úgy áttörni. Fecó üres papírral üldögélt, minél több papír körülötte, ami tele, annál inkább befordult. láthatóan görcsölt. persze beszélgettünk, de volt hogy meghalt a levegő. kissé érthetetlenül néztem magamban. azért

próbáltam leplezni. beszélgettünk álmokról, hogy segítenek a szembesülések, amikor visszanézni. elemezni. hogy olyankor megszabadulunk. és valóban különös álmai vannak. igen nagyon különös. de Nórának amikor említettem a tükröt, hogy szokott-e magáról rajzot, hogy nálam annakidején minden ott kezdődött, amikor szembefordultam, és rajzolni kezdtem. elindultak arcomon a vonalak. de ezt már csak később mondtam a fiúknak, ugyanis a tükör, arc említésére egyszercsak dührohamba fulladt arca, feje, teste is remegett. én érzéketlen voltam, ehhez is?, vagyis hogy annyira belefért, meg sem lepődtem. csak a hirtelen elfogyott levegő. hogy akkor most ebből is jól kijönni. így volt aztán az álom, minden hogy nálam hogy, aztán Andris is, ma megjegyezte különben, kért, hogy András, megegyeztünk, hogy rám szól, majd csak szokom, dehát az arc, arca tiszta andris, igaz, amikor ma elment, tényleg andrás volt. különben nem gáz, vele jár, minden éppen úgy kell, ahogy van, érzem, rendbe jön minden. tanulnom kell, nekem is, nekik is, magunkat, egymással, bánni ezekkel az érzékeny emberekkel.

András lógó fejjel távozott, szinte korábban mint szokott. vagy mert a Fecó is, de inkább csak mert érezte, ma nem tudott megfelelni. mint ahogy én sem feleltem meg, Fecó sem, Nóra is ugye visszatért.

talán ha Klára ott van. de mindig valahogy úgy esik, hárman szoktunk. ő oldotta volna, talán igen, könnyebben vezethető. úton hazafele, előttem is volt a keze. arca. vagy inkább csak itthon, ugyanis Fecó ma egészen a Barossig kísért.

nos, ki tudja? ezek után milyen meglepetés. a jó, hogy elemzünk. minden alkalommal mindent kielemezzünk. fontos a követés. minden mozdulatot végigkövetni. ma először kértem házit. kíváncsi vagyok, Fecó ígért régi rajzokat. azt hiszem, hét

múlva minden majd szépen visszaáll. kellett ez a megismerés. magunkra ismerés. újabb meglepetés... (?)

április 27., hétfő

éjszakák-nappalok

utóbbi időben a barna mackómmal csak nézzük egymást. nem ölelkezünk, nem ültetem az ölembe. legutóbb, a szemébe is furcsa volt néznom. nem volt benne semmi.

mindenesetre, hát így telnek a napok.

most pedig várom a vízszerelőket.

majd elfelejtettem. a tegnap eltűnt a rózsaszín nyúl. szerkesztettem, képek, miegymás, egyszerre úgy 4 program, innen oda, aztán máshova, kutatni, keresni nyomok, megmaradt árnyak, ösvények, elhalt utcák után, azokat mind egyeztetni, 57 oldal volt meg, persze csak úgy vonalakban, egészen csak körvonalak, aztán egy próbát csináltam, lássam, működne-e a nyomdának is, ha majd egész meglesz, mind... egyszer? ne dolgozzak hiába, aztán újra meg újra próba, végenemérhetetlen sok próba, istennek se akartak pdf-be a betűk olvashatóan konvertálódni. aztán történt valami, amit magam sem értek, onnantól van is nincs is. megnyitni mindenesetre nem nyitható. error. sérült. semmikor többé nem nyitható. kezdhetem előlről.

április 26., vasárnap

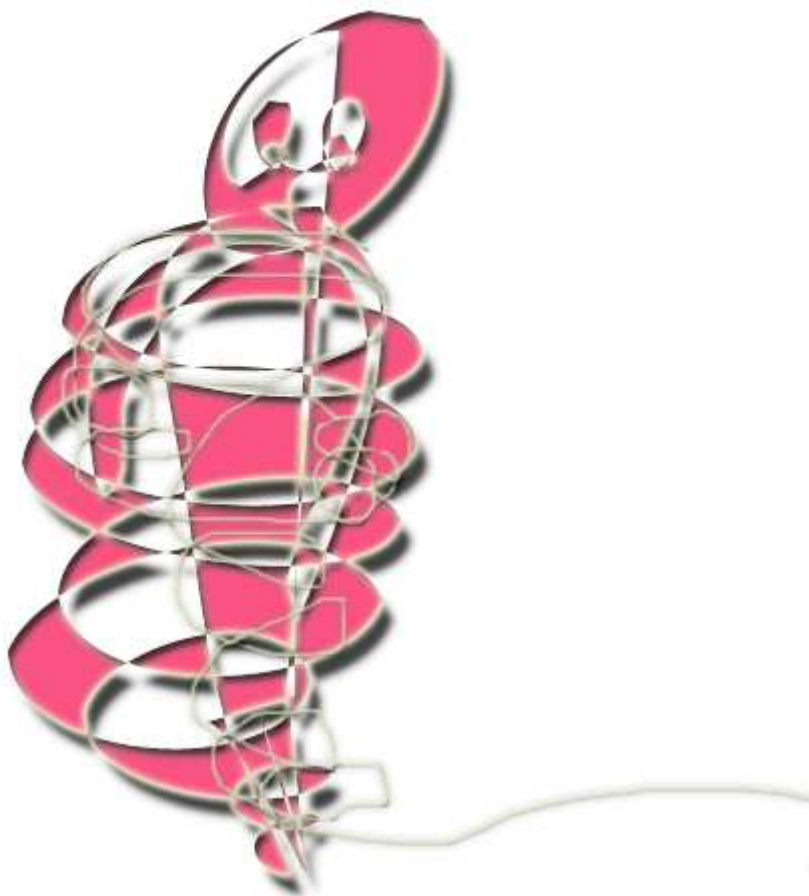
visszajátzás, szeretem szeretem

nem szeretem magyarországot

nwm szeretem

ARCAINK
ARCAINK

előrevetítésből kilépni

nem, nem. pontosan értem a kezeket. ha valamiért megadom magam, az nem a halál. kár volt. kár volt eladni bőröm. ez külső. azt tettem, amit a kéz kíván. egyé váltam, hogy örömet leljen. kéjt. a fekete kéz a kezekből. akárcsak múltkoriban a kígyók. most is élnek. a fonal. követtem.

látszat. valójában nem volt gyilkosság. hiszen a kéz csak jót akart. jót, jót, nem volt szükség. földön időzve pillanat ereje... zászló ő. rózsaszín. de a bőr az enyém. a pajzs nem öntisztul. nem bocsájthatom, ha megbocsájtom. látszat, hogy én öltem. a fonal. a kéz. kezekben. azt tettem amit kíván. nincs halál. értettem. egy ember van velem. a tagadása. amivel hazahív. mind ellene dolgoztatok. de ő az egyetlen ember. látszat. az ingovány. kár volt a zászlót előttem lengetni. hús. a zászló öntisztulása lehet-e, amikor kezek, végig a tiétek lengeti.

egészen különös. milyen más ami a felszínen, és milyen más ami benn.

ahogy őt is, fekete kéz. tartottátok. mondhatnám azt, sohasem láttok. de látni fogtok. ott leszek. bőröm nyújtom, pusztá hám, ha ez kell. kimostátok. saját véremmel. mostam, nektek. hogy élvezzétek. a vak magam vagyok. a többi látszat. fedezék, hogy higgyétek, ti láttok. jól. volt hogy hittem. a ti, az ő keze, hogy szeretek-e még. kifordított testtel. valójában te választottál ki magadnak. igazolni tudom, vissza. a fonalon. első jel. fekete kéz. hamis. nem kívánok visszamenni. te majd eltünteted a nyomokat. értesz hozzá. kényszeríteni fogsz, visszamenni. pontosan tudtam aztán, nem engedsz el. nem segítesz élni.

kár volt. eladni. halálnak. kivájtátok a nyelvet. nyelvem. kívántátok. pusztítani. hogy nem vagyok érthető. de pontosan tudtátok a játszmát idézni, pontosan vezettétek a fonalat. miközben lógok zsinegen, fonalaitok, véresen, nincstelen, ti jóllaktok. egymás közt jóllakattok. aki többszörös halálba küldött, kiemeltek. mindenkit kiemeltek, aki tömte a számat. hogy ne beszéljek. saját véremmel.

de én csak a magamé vagyok. látszat, hogy testemet, a maradékot rángatástok megtisztítja. a sebek nem tisztulhatnak szaggatástól. ha finoman, elővigyázatosan fejtitek sem.

még tartom magam. egyre nehezebb. akartátok hallani. hamarosan eljön a halálom. igazi halál. ott leszek, elevenen, hogy élvezzetek. kínozni. gyűjteni ellenem érveket. finoman talál-

ni, ezüstkanálon. hogy az is az enyém. de hazudtok. az enyém nyomortanya. raktár. sosem láhattok.

hogy kínozzatok, szeretetem jeléül, a Halálomba. rajtam tollasodtok meg. mind.

Szeretlek téged, Magyarország. mutasd, fordítsd felém, egyszer még utoljára arcod. hittem, hogy majd te viszel, egy szebb világba. értetek. Magyarország meg fog halni. nem vihettem magammal. fel, a mennyországba. nem, nem megyek el. hiszen az is csak szemfényvesztés. hogy ott vagyok.

nem fáj. rózsaszín bőr. és egy kívájt szem test nélkül. elégedett vagy? a szüleményhez

lejegyezve 2009.04.26 éjjel x óra. mindig ugyanabban az x órában.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 11:58 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

Új élet

Ha megtehetném. A körülmények. Bizonyosan más országban élnék. idegen ország. ismeretlen. ott mindig kellettem. én kellettem.

Meghajolok maga előtt, de nem szeretem.

szeretem magyarul

április 25., szombat
fekete arc fehér gyolcsban

akkor este, amikor megvallottam a bűnömet, sírtunk kicsit mind a ketten. odabújt arcomhoz, aztán így üldögéltünk. ma is mikor odasündörgök, hogy a nagy súlyok alászálljanak, meg szokta simogatni arcom. van hogy csak finoman összedörgölöm enyémet övével, megszagolom, a szaglás elengedhetetlen része a feloldozásnak, pillanatig tart az egész, és még csak szó se hangzik.

ilyenkor érzem, hogy a lebegés, harmónia mégiscsak fehér, de legalábbis egészen halovány.

elfordulhatnak arcok, következésképp dolguk végezve, körülötünk lebeghetnek fekete kezek, ha pillanatra megélhetjük a békét.

ma megint mindenkit szerettem.

és ki tudja, miért, a halovány lila pehelyselyem blúzomat vettem fel, akárcsak a vizsgámon nemrég, de akkor nem éreztem jól magam benne. ma viszont kellemesen csalódtam. szinte pillangószárnynak éreztem karomat a lenge szélben. nem kívántam repülni, nem, nem. csupáncsak frissnek éreztem magam.

délben 13 óra fele tart. aztán 15 óra. Kafka Fegyencgyarmaton szellőztetése után, aminek minden pórúsát bőrömön éreztem, egyetlen fogás nem maradt, Hermann Nietzsche, Lang metropolis... kíséretében, amit eleresztettem volna ujjaim közt, végül csak mert csábosan hívogatón süt a nap, mégiscsak eljutottam a könyvfesztiválra. hogy beszívjam kicsit, hogy semmi ne maradjon dolga végezetlen. nem nyitottam ki egyetlen könyvet, na 1-2, csakhogy a tapogatás se mulasztódjon. így aztán mozdulat-

lanságban szinte hazalebeghettem a villamoson. ahogy jöttem, mentem.

úgy lenni mindenütt, miközben sehol sem lenni. ez mindig végül akárhonnán is szél, vihar, békességgel tölt el.

és akkor továbbra is változatlanul a jelek, már említve sem.

A mai 2 írás. az angol leírás, és a „soha nem látta igazi arcát”. Sem kívül, sem a tükörben. És akkor a tegnapi film a kicserélt arcokkal. Sem a sajátjában, sem az idegennel.

Kimondja, már nem jelent semmit.

ARCAINK
ARCAINK

Rózsaszín halbabák... kerekesszék... mesélő... érintkezési pontok összefüggés nélkül, erős hatással ér. Érintés. hát ilyeneket jegyeztem, és kivételesen különösen csupáncsak ennyit, a mai előadásból.

április 23., csütörtök

Voltak pillanatok, amikor elhittem, van esélyem, talán nem csak szemfényvesztés. de aztán a félelem legyőzött bennem minden reményt.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, szemfényvesztés. de a remény legyőzött bennem minden félelmet.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 22:23 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

a fehér nadrág

nem értettem. miért pont tegnap délután, és miért pont a fehér nadrágom.

éppen indultam a Szilágyi István új kötetbemutatójára a Hess András téri Lítea könyvesboltba, de mondom, hadd vasaljam ki, a konyhában szokásos módon előkészítem a művelethez az eszközöket, vasalódeszka anyósomtól, meg a vasaló, nem emlékszem honnan, talán még otthonról, alighogy kezdeném a finom simítgatásokat, egyszercsak hirtelen csapás, az egész nadrágot elárasza egy sötét lé. azonnal felfogom, de már késő utána kapnom, már csak az üres edénytestet állítom fel, az történt, hogy hozzáért a zsinór a kávéfőzőhöz, ami szokásos helyén tartózkodott, és mozgatas, rándulások között egyszer-

csak kidőlt, majd villámgyorsan megindult a fekete lé belőle.

azonnal ki kell mosni, ragaszkodom a fehér nadrághoz, itt és most, pillanat alatt új fehér nadrágot kell varázsolnom belőle. már nincs idő fehéríteni, csak dörzsölöm teljes erővel, próbálom szappannal, nagyon soká sikerül valahogy elfogadható állapotba hoznom.

aztán a vasalás. újra, de most már muszáj erőszakosabban, mert meg kell száradnia. aztán mielőtt belátnám, nem szárad meg, erre még a forró vasaló sem képes, bármilyen erősen nyomom, csak ártok vele, hiszen a vasaló alján a barna régről ráégett réteg a nedves, csuromvizes nadrágon sárga, majd barnás-feketés nyomot hagy, próbálgatom még kezemmel letörölni róla, aztán gyorsan kifordítom, hogy belül történjen az elszíneződés, mert már arra sincs idő, letakarítani a vasalót a szennyeződéstől, máskor ezt a műveletet elkerülöm, mármint a kifordítást, időspórlásból, de aztán mivel erősebben, egyre

erősebben kell a vasalót nyomni, hogy elmehessek még ma, most, azonnal a fehér nadrágban, semmi más nem jöhetett szóba, csak a fehér nadrág, ehhez erősen ragaszkodtam, így aztán valamennyire olyan állapotba sikerült hozni, hogy bár nedves volt, olyan egészen hideg tapintásra, a vizes folt mégsem látszott ránézésre. sütött a nap, gondoltam, nem fázom meg, és meg is szárad majd hamar rajtam.

fél órát késtem az írói estről. igaz, még a helyszínt is meg kellett keresni.

aztán visszafele, míg kint a napfényen a padon vártam a várbuszra, ahogy a lábaim keresztbefontam egymáson, láttam hogy lent a hajtásnál, ahol ráégette a vasaló a sötét foltot, belülről áttetszett a folt sárgán kívülre.

ma kifehérítettem a belső szárán, de ahhoz is az egész fél nadrágszárat kellett áztatni, mosni, illatosítani, ne érzzen meg a fehéritő, mert ma is a fehér nadrágban szeretnék kiruccani irodalmi estre. most szárad az ablakban, normális esetben a fürdőszobában szoktak a ruhák száradni, ezúttal gyorsított eljárásban, különben is frissebben érzi magát a nadrág a libbenő, lengén átjáró üdítő szélben. nap, az ma nem sok, kissé sötétebb is, mint máskor.

ha minden rendben, úgy sikerül ma eljutnom időben az irodalmi estre.

április 22., szerda

Egy ember aki mindig rám mosolygott!

Nem hiszem el... nem tudom elhinni... ma először a vásárlás, az idegen akkú nő, idegen akcentussal, meg ugyanott, tegnap késő este, a fekete fiú a sarki üzletből, először, látta szeretnék valamit, mondom, igen, zsömle nincs már, üres az összes pult, rámnéz, mennyi kellene, mondom 1-2, eltűnik, azonnal hozza, zacskóba, ilyenkor már száraz szokott lenni, ma is egészen szárazak voltak a kiflik, de nem, ez friss, mint amire nagyon ügyeltek, fizetem, mondja a pénztáros nő, 30-as. Csodálkozom, normális üzletben is 50 a kettő... de hát, bizonyosan van ilyen, nem foglalkozom. Erre ma, veszek egy tejet, egy kalácsot, egy kenyeret, ami minimum 500-as szokott lenni, ez is jobb helyen, kissé megzavarodhatott a nő a számla miatt, csupaszív, mondja 290. értetlenül nézem, hiszen megkérdezte egy fiú kedvességből helyettem, mert én azért szeretem tudni, mi mennyibe kerül, mielőtt fizetek, mondták neki 200 a tej, tehát csak a tej 200, akkor hogyan lehet a három holmi 290, de nem merek szólani, még megkérdi, tegye-e szatyorba. Nem, köszönöm, megilletődésemben, erre hazaérek, este fél 7, mackó negyed óra múlva érkezik, tudom-e mi történt, itt ez a sok rendőr a belső udvaron. Nem tudom, 10 perce érkeztem, mondom, de éppen indulok, apacuka, amikor a folyosón kérdezem egy ember tart lefele a lépcsőn, tudja-e mi történt, azt mondja meghalt a Csaba. Nem értem, mi történt. Mondja leugrott az emeletről. Ma még délután a konyhából láttam, furcsán jött ki a lakásból, álldogált a rácsnál... de nem néztem, bejöttem. Viszont ma egész nap lelki ismeretfurdalásom volt. jóvá kellene tenni a dolgot, amit elkövettem. Ma egész nap, igen, ma egész nap rá gondoltam. Mi történt? Nem tudom felfogni? Éppencsak jóvá akartam tenni a dolgot, amit elkövettem. Hiszen soha nem tettem hasonlót, hogy egy ilyen ember, aki mindig mosolygott, kedvesen szólt, ha ellop-

ták biciklijét is, és éppen akkor utunk egymást keresztezte, is úgy mesélte, mint ami szinte természetes, az élethez tartozik. Beengedett lakásába minden idegent, hajléktalant is láttam, azt hiszem, vagy csak iszogatótárs kocsmából, de azok is mind valahogy értelmiséginek tűntek, mint akiket sors csap. Felesége két éve?több hagyta ott, kislányával elment, azt hiszem, nem volt boldog ez a nő, de arcán sosem láttam, mackó azért borzasztó dolgokat tud mondani, azt mondta egyszer, bizonyosan megunta, eléggé elhízott, bizonyára amikor elvette, még csinos volt, de hiszen hülyeség, ízlések... különben ma is láttam egy 25 körüli lányt, egészen terebélyes idomai voltak, mégis annyira csábos, izgalmas volt, van hogy ilyenkor el is képzelem az aktust a pasival, a férfi mellette, olyan jóképű, középkor, végig pontosan láttam, hiába körülötte többen, talán feleség is, titokban kívánta ezt a nőt, csak őt kísérte figyelemmel. Angolok voltak, vár környékéről jöttem, a lány megérzésem szerint tolmács. Igen, ha még meg lehetne csípni egy angol tanfolyamot a munkanélküliek ügyosztályán... Most kellene, nyáron, amikor süt a nap, jó kedély, egészen máshogy telne, egészen máshogy töltődne napsütéskor agyamba. Így jöttem ma késő délután lefelé.

Az persze lehet, hogy nem találtak. A nő, feleség, túlságosan tisztességes volt, nevelte a lányát, dolgozott. Tanított, azt hiszem. A pasi bömböltette a zenét, nem mindig volt munkája, kocsmázgatott, ilyesmi, de már rég nem hallottam. Hangokat. Évek óta. Talán nem is onnan jött. Ki tudja, régebb sem. Vagy csak tudatlan lehetett akkoriban? értem nem tudatos... Hogy kiűzze a nőt a házból, vagy csak közben változott, megváltozott, nem, nem lehet. Cs jó ember volt. nem lehet, hogy csak mi, kívülről. Nem lehet, hogy a feleséggel... az nem lehet, hogy...

Cs ott maradt a házban, de a feleségé volt a lakás. Jött, állítólag, a lakótársak mesélték ma amikor apacukába, lent a

kapuban kérdeztem, hogy jött a nő eladni a lakást. Kiderülhetett, 2 éve nem fizet, és én még mondtam a közgyűlésen, hogy lehet az, hogy amikor mi három hónapig nem fizettünk, levél jött, hogy eljárás történik ellenünk, és ezt mégis lehet 2 évig csinálni? Akkor mi sem fizetünk, ha semmi nem történik. Hát történt. Halál.

Bűnös vagyok. megtettem pár napja, amit sose teszek, nem tudom, hogyan történhetett, nem értem a mai napig, velem hogy történhetett, egy ilyen kereszteződésnél megemlítettem, bár melegségem, hogy barátságosan, igazán barátságosan, még elnézést is kértem, igen, akkor is gonoszságnak éreztem, amikor kimondtam, de csak akartam, hogy tudja, hogy az nem jó. hogy nemcsak ő... hogy két éve nem fizet közköltséget, és hogy ez minket összes lakót érint. Hogy senkinek nem jó. mert több így a közös költség, a hiány miatt, és hogy már nem lehet fizetni. Hogy már mi sem tudjuk. mondta nem tud fizetni. És hogy most kevesebb, ő sem érti, 6000-et küldtek. Pedig vízórásoknak is 15000. És szemében nem volt aprónyi rossz érzés sem felém, ugyanúgy mosolygott, mint máskor, talán a szája nem, de a szeme, istenem, állandóan J Lajos jut róla eszembe, annyira az alkata, arca, ugyanaz a válla, magasság, mozgás, tartás, copfja, hosszú haj, vörös arc, csontok, sokszor azt gondolom, játék, hogy bizonyosan egyszemély, hogy ez csak játék velem, éppen itt a szomszédban, sokszor ittas, de akkor is olyan, mintha józan, a tudata, kissé bizonytalanul jár, nehézkes a teste, mozdulata, de a tekintete, mosolya, hangja ugyanaz, csak kicsit lassabb, vontatottabb. Már amikor megtettem, kimondtam, is rosszul éreztem magam, és ma arra gondoltam, itt van nekem a büntetés, hogy ha én bliccelek mindenhol ahol csak lehet, most visszakapom, és fizetem helyette is, akár a magasabb költséget, mert 2 év az sok, annyival a háznak kevesebb, hiány, ilyesmi... hiszen én is mindenhol bliccelek, meg ingyen járok, ahol csak tehetem, akkor miért haragszom erre az emberre. Igaz, dolgo-

zott, úgy tudom, aztán meg ez a mi bőrünkre is, nem a sajátját viszi vásárba, mint egy buszjegy, az ilyen előfordul rosszabb napon, kihoz a sodromból, azt érzem hogy, mindigis éreztem tudná azért fizetni, de inkább elissza, minden más, ő is csak nem akar fizetni, de nekem az olyan dolog szent, abban nem fizetni, ami mást is érint, nem csak egyszerű blicc a saját bőrén, de akkor is ugyanaz, nem tehettem, nem szabadott volna, soha nem is csináltam ilyet emberrel, csak hivatalból, mikor magam kellett védeni az igazságtalanságtól, megalázástól. De éppen ezzel a férfival. Igen, férfi, mindigis kedvelt engem. pontosan éreztem. Mindenkiel kedves volt. de engem szeretett. Nem, nem úgy mint nőt, nem tudom. Azt hiszem, csak egyszerűen kedvelt. Volt bennünk valami közös. Különös ember volt.

...istenem, már nem tehetem jóvá. Én okoztam a halálát, ez jár a fejemben. Már gondolni sem merek semmire, mert megtörténik. Már beszélni sem merek senkivel. De hogy éppen ma, amikor egész nap ezen, hogy jóvá kell tennem. És akkor este fél hét körül szörnyethal. Éppen azután pár perccel, ahogy hazaérek. Nem, nem tudom, előtte, vagy utána. Hiszen a konyhában voltam. Hallottam volna. bizonyára előbb érkezhettem kicsivel fél hét előtt. nem, azt hiszem, összekeveredtem, utána kellett érkezmem. Azt mondják, hogy éppen a kisfiú autózott lent, másodpercen múlhatott, hogy a gyerekre ráessen. Hogy megtörténhetett volna. két halál. A felnőtt, a gyerekekkel. a lakók szerették, de haragudtak rá.

Csak mert ma megkérdőjeleztem, van isten? Hogy ez is jel? Újabb? Hogy ennek is köze? De hiszen azt is csak azért tettem, mert már reménykedtem, már reménykedni kezdtem. Mindenhol nyomomban a halál.

halálba, csupán új élet, más... Már le sem merem írni. Nem akarok több halált. Nincs halál. Tudom, hogy nincs halál. Igen, nincs halál.

Üldöz nyomomban, mindenhol.

Csak kitárta a karjait, a másik szomszéd látta, azt hitte, köszön, s már másik pillanatban halott volt.

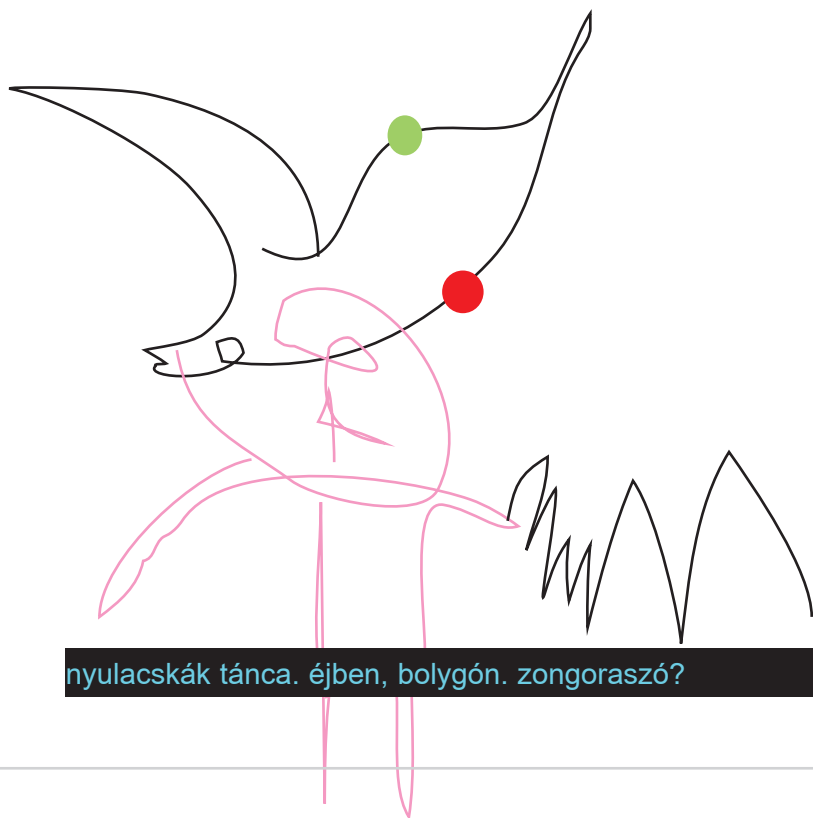
Öngyilkosság, vagy csak integetés közben kifordult. De hiszen korlát. Azon nem lehet csakúgy kidőlni, ha nem akarja az ember. Áttitsan sem.

Mégiscsak boszorkány. Amikor angyal akarok. Mindig csak angyalnak szeretnék. Amikor már el is hinném, jönnek ezek a jelek. Hogy boszorkány. Halál.

És akkor az apám is. de hiszen az nem tőlem. Lehet, hogy csak eszköz. Hogy minden csak rajtam keresztül. Hogy éve? Kevesebb? Több? akkor történt a halálközeli állapot váratlan, amikor az a szöveg BADA DADÁVAL arcomnál. Amikor ő is meghalt. Felidézés, megidézés, átok? Pedig szerettem a szöveget, Bada miatt, még ragaszkodtam is hozzá, bár belül valahol mégis éreztem, hogy nem véletlen... hogy meg kellett történni az eltűnésnek? tüntetés. különben is minden szöveghez mindigis ragaszkodtam. Ami egyszer papírra vetődik, hogy az szent. Most már nem tudom. Ebben a pillanatban. Ezzel is, hogy mindezt leírom, kinek okozok halált? Magamnak? Másnak? Sokszor jutott eszembe ez is. hogy akkor az a törlés ha nem történik, ... hogy apám visszakaphassa az életet. Fel kellett oldani az átkot.

Manó, én mindkettőt szeretem. KAFot is és OJDt is. és már az sem baj ha engem senki sem szeret. azaz hogy... kicsit azért talán. szeressen

(ezt itt haloványítsuk el)... a nevek, a neveknek majd valami szép színeket adni

nyulacskák tánca. éjben, bolygón. zongoraszó?

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 23:51 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

van isten?

igen, egészen összekeveredett ez a két arc, először magam sem értettem. pedig igazán szerettem volna, ha kitisztul. de nem akart. hát hagynom kellett. azt hiszem, sok mindent értek. sokminden összeáll.

egyensúlyban. egyszer fent, egyszer lent. mind ilyenek vagyunk. "mind ilyenek".

rendben volna, csak ki nézte volna meg?

ARCAINK
ARCAINK

Andris tegnap különösen elégedett volt, boldog. végre csak vele foglalkozhattam. ez volt a vágya.

Nóra eltűnt. felszívta az ég. Fecó teljesítette küldetését.

más. feljegyzések múlt napokból.

"Az ember haláláig egy művön dolgozik"

egy nappal korábbról: "A vers az, amit mondani kell"

nyulacskák tánca. éjben, bolygón. zongoraszó?

nyulacskák tánca. éjben, bolygón, zongoraszó. Liszt?
Beethoven?

érdekes, nekem semmilyen szert nem kell magamhoz vennem, hogy lebegjek. egyszer voltam életemben italtól belengő, úgy igazán homályban, semmi különbség. szinte. annyi csak, hogy

akkor a lában sem érte a földet. és valahol, másik bolygón egyszer csak földet értem, azonnal elaludtam. másra nem emlékszem.

különös ezen a városon, utcákon végigmennem, hogy sehová nem tartozom. mindig szerettem idegen lenni. ezt szeretem ebben a városban. hogy végigsétálhatok anélkül, hogy éreznem kellene. aztán mégis kivetettnak érezni magam. különös összefüggés. sehová se tartozónak. szenvedni és egyensúlyban lenni egyszerre. felváltva. tudni, talán soha senki nem szólít meg.

esetleg egy angol. előfordul. az angoloktól félek. Sorry, no spik inglis. szoktam mondani, furcsán néznek. múltkor egy kínai párnak tudtam segíteni. nem is gondoltam, ilyen egyszerű. muto-gatással is megoldhatók tökéletesen azok a dolgok, amelyek éppencsak kicsit szükségesek. nincs nagy jelentőségük. aztán mégis célba érnek.

Idegen. szólít meg. úgy látom, boldogok az emberek.

különös. múlt alkalommal említettem, szeretem a színpad fölött. közvetlenül, karnyújtásnyira. hogy akkor az arcok fölé látok. pontosan rálátni fölöttük. és tegnap éppen oda szólt a jegyem. kérdem, ugye tudta? ő csinálta? azt mondja, nem, véletlen. így adódott. nem ő határozza meg a helyeket.

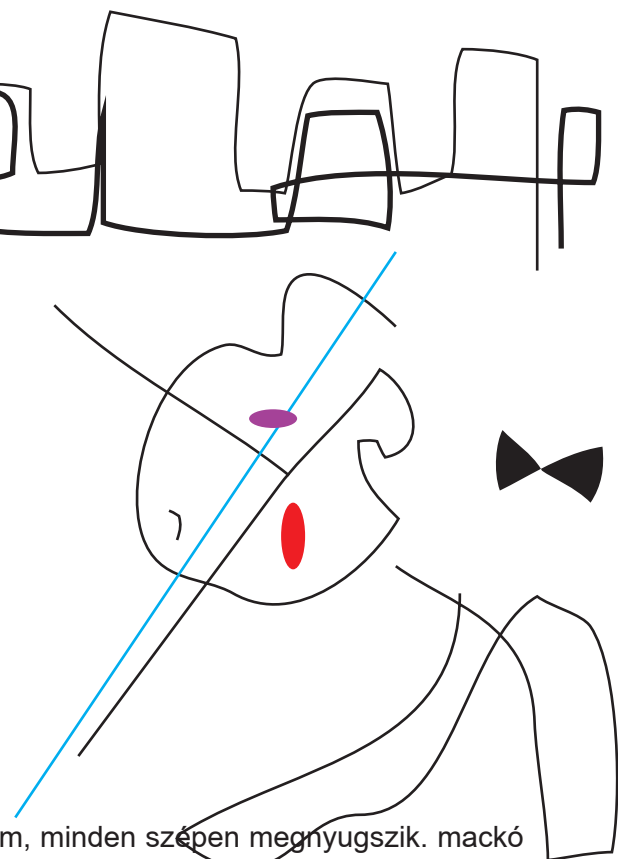
kiélvezni minden pillanatot. idegenként, halottként is élni. más világ.

... kislány, körülötte kisebb nyulak, sok nyúl, szemből. közöttük egy-két rókalány. nyúlruhában. meg macska. nem pontosan látom, fiú vagy lány. jönnek. rajz. aztán egyszer csak sokminden

állat jön. csilláron a hinta. ez is akkor, legutóbb a zeneakadémián.

ARCAINK
ARCAINK

április 21., kedd

ha sikerül kikapcsolnom, minden szépen megnyugszik. mackó fel szokott hívni, hogy be kell olvasni pl a gázt, hogy mit csinálok, hogy nehogy itthon felejtsem a koncertjegyet. ingyen koncertjegy. én a bérletét szoktam kérdezni. de akkor nyugodtabb.

nem tudom, mi történt. hiszen a nap is süt. és ma megint nem volt rózsaszín nyúl. csak meg szeretném köszönni neked, neked, hogy azért gondolatban velem vagytok. ha nem is értem. még akkor is ha nem valóság. ha semmi nem valóság. ha tulajdonképpen nem is létezem.

Bejegyzte: becsey zsuzsa dátum: 14:22 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek nem ad vála **szt a senkisé**m

és én csak tovább várom a csodát. kínszenvedések az éjszakák. mindig gyötör valami szöveg.

nem, nem. vigyél, vigyél, vigyél el... emlékszel? régen volt, nagyon régen. meghallhatted akkor a szívem. pedig tagadtál... de a színe... az nem... az... emlékszel? milyen színe volt? és az a virág? ami azóta se szól.

jól van, jól van. semmiség az egész. hiszen olyan régen volt.
csak kicsit elgondolkodtam. van, hogy kicsit elgondolkodok. visz-
szapörög az idő.

mackó mától visszaült a kényelmes fotelba.

két kereszt az **há**rom vonal. legalább három vonal.
ha másik korban élünk, bizonyára megégetnek. de legalább
felakasztanak. **mackó erre** is csak azt mondaná, de hiszen
szerte a világban ma is égetnek embert, és felakasztanak.
fényes nappal. az utcán. amikor éppen csak arra jársz.

akkor mégis jó. képzeletben élni.

pontosan látom azt, ami történik, ami történni fog. nem láttam,
láttalak ennél tisztábban. hogy ne lássak, hogy te látssz. minden
egészen kitisztult. áldozat. áldozatra születtem. hogy lássak.
másokért.

a többi látszat.

egy alma, **egy macska**, egy nap, egy év. könyvek.... arcok,
szavak, tenyér.

sorsunk eleve rendeltetett. szavak? egy vers? pillantás...
ami foglalkoztat, ki lehet-e lépni. hogy hogyan. mindegy-e, nem
mindegy, az ember hogyan lép.

hogy előre néz, hogy felfele, lefele, hogy szemben. hogy belelép.
mégiscsak szent a nemírás, létezés. kilépni. otthagyni. nem
nézni vissza. vagy mégis? létezhetsz egy kéz? minek? nem tudom.
mindenesetre egy szünet.

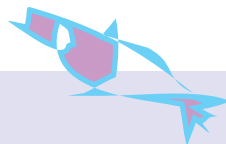
csak az álmok, az éjszaka. lehetne törölni.

még hogy játék. oda-vissza. lenni, nem lenni.
nem kívánok magyarázatot. amit adtam? vettem, legyen elég.

április 20., hétfő
hamuba sült

————— Lászlóffy Aladár

OJ D „mint hómezőn a vadnyúl, kifehéredett...”

úgy tűnik, Sanyi bácsi pontosan megérzi, mikor kell felnézni. nem mertem nagyon akarni, nehogy elijesszem, de mégis, csak apronyit szerettem volna, ha éppencsak kicsikét oldalvást néz. amikor karnyújtásnyira átvonult... volna, mert a kamerák, a tömeg, gratulációk... de csak lefele nézett, bár a tömeg sodorta, arcok, kézfogás, csók, egy emberre mégis meglepően váratlanul kifordult, anélkül, hogy erősebben emelte volna meg fejét, B János volt, megölelték egymást.

később érkezett, előttem állt, aztán hátam mögött, majd megint előttem, éppen kifelé tartottam, kissé lendületben, amikor megáll szemem BJánoson. pontosabban a szeme, egyenesen szemben, a szemembe, mintha mosolygott volna. tekintete egészen keresztülmosolygott. tovább siettem a lépcsőn.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 21:16 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

mostanában ahogy felfedeztem hogy a barna **mackó és a királyi szék**, kiemeltem őket a sötétből, egyenesen a szoba közepére, hogy ugye ez sem véletlen, ők így együtt, ma reggel első az volt, hogy köszöntöttem a mackómat. hogy van az én barna mackóm, öleltem át, mackó épp kiment, közben hirtelen visszanézett az ajtóból.

dehát mi történt tegnap? mintha csak rossz álom. hiszen süt a nap kint. egészen szép idő.

nagyon sok ember volt. leguggoltál mellém, hajoltál, szinte egészen a lábamhoz. akkor szerettelek meg. olyan voltál, mint egy ember.

féltem, hogy sohasem írhatom le. ugye most nem fogsz ezért kinevetni. de, igen, nevetni fogsz, ugyanazzal a sokmindenkivel. nem baj. most már úgyis megszerettelek. és már magamon is tudok nevetni. jobb híján.

megnéztem a tegnap a darabot. különös. kicsit mindenképpen különös.

sok embert szerettem meg. egy mozdulatért, egyetlen pillanatért. pl egy tekintet, kíséretében gondolat, szó. elrejtve. ing.

azért kicsit félek. hogy vesztembe ér egyszer, amikor már nincs tovább, a játékból valóság. hogy mindenért majd egyszer fizetnem. meg kell tartani, igen, igazad volt, hogy amíg játék... addig élhetünk önfeledten. én csak az írás..., játékban vagyok csodalény, igaz, mostanában történnek érthetetlen dolgok, amik aztán nagyon is érthetőek, valójában csupa hiba. hogyan várhatnék mástól megváltást.

ma már szépen dolgozgatok a rózsaszín nyúlon. bár úgy tűnik, egyre több munka, kihívás, hogy sosem jön el, amikor jóleső elégedettséggel kimondhatom, kész. hogy végre itt áll teljes egészében. mégis menni kell, előre. ha végenemérhetetlen is.

Titkos élet teszi elem mackó.

... hogy hiába van felhő, ma sütni fog a nap. Kissé bizonytalanul nézett, majd hogy aztán kíváncsi a jóslatomra. De azért elment. Pedig már-már lemondott róla. Igaz, láttam rajta, aztán mondta is, azért ment el a kedve, mert én reggel úgy ébredtem, mégsem megyek kirándulni. Valószínű reménykedett, hátha meggondolom magam, azért várt délig. de aztán volt az írás, ...más, ő pedig elment. Háromszor tért vissza, búcsúzott.

ARCAINK
ARCAINK

április 19., vasárnap
már saját bőrét

és nem hittek, és nem hittek, és nem hittek, újra és újra meg kellett mászni. újra és újra elárul majd. sosem bízik bennem. újra és újra vár, mikor jön a pillanat, újra meg újra, megfeszíteni. és én újra és újra megmászom, el akarom érni a kezét. aztán mindig visszahullok. sosem elég erő. megtartani. és te is csak nézel, mozdulsz arra, amerről a kezek tartanak. mindig amerről fúj a szél. nekem ezt is, ott is tartani kell. megtartani magunkat. magammal. te egy árny vagy. fény. a fénynek árnyéka. egy fényt kell benned elérnem. sosem tudom, hol van, merre jár. egyáltalán, hogy létezik-e. néha kiemeled a kezem a fényre. kiemelsz

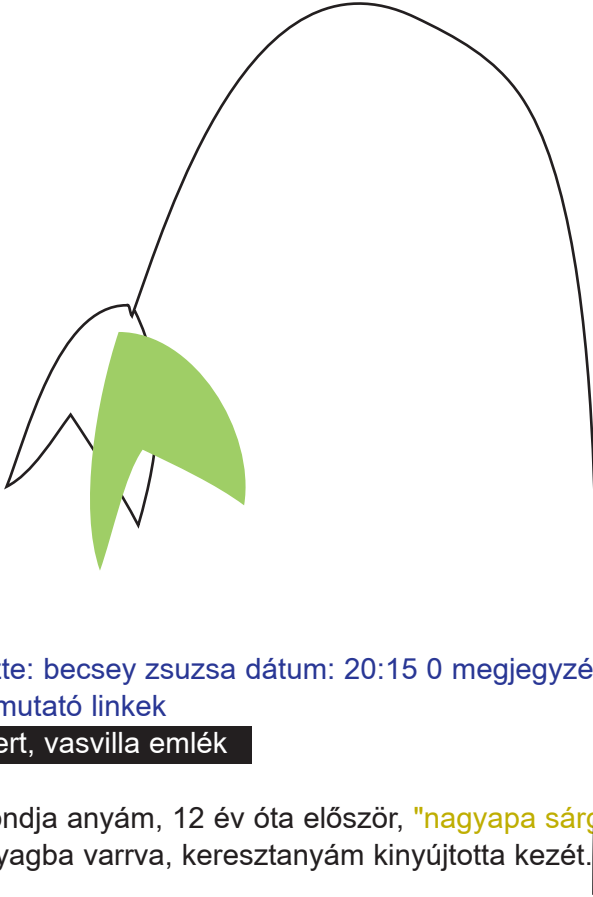
magadból, aztán hagysz süllyedni. hát lehet-e hinni, létezel, hogy létezem. melyikünk valóságosabb.

elhúzzák a redőnyt.

a szárnyaim. a szárnyaim kellenének. talán csak nem vettem észre. ahogy felemelkedem. egyszer mindenki elhagy. érted. véletlen volt minden. meg sem történtünk. én nem.

talán mégis meg kellene kapaszkodnom a korlátba. semmiség. elragadtatott a lendület. azt hiszem mégis megtörténünk. valamelyik másik időben.

ARCAINK
ARCAINK

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:15 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek
a rózsakert, vasvilla emlék

imént mondja anyám, 12 év óta először, "nagyapa sárga botja" túlról, agyagba varrva, keresztanyám kinyújtotta kezét. meghívta ebédre.

két halál egy megtisztulás

egy múlt, két áldozat valahol innen. kezét fognak. sok másra béke hull. túlról egy szempár néz. a legtisztább szempár, életemből. múltból.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 16:19 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

valami mindig kimarad

nyulacska, nyulacska, kvártélynak hívták azt, ahol a lányok, fiatal nők laktak a nagyszüleidnél. tessék kicsit jobban odafigyelni a pontos szavakra.

Senkik és semmik..., mondta anyám

– mackó mosolya átvilágít.
velünk csak a nap s az ég.
de azt sosem adjuk fel.

különben becsúszik.
mindig becsúszik valami
hiba. például egy szék.

sokmindent megtettek szüleim, hogy
kijuthasson. nagy ára volt. máig törlesztik természetben az
adósságot. de a szék a lényeg. valójában az asztalhoz tar-
tozó négy szék is csak látszat, ha úgy igazán beleül az ember,
szétrogyan alatta.

mégiscsak szerethettem a nagyapámat.

valami mindig kimarad. semmi nem marad egészben. de az
emlék. az emlék megmarad. sosem törlődik el egészen. a dolgok
mindig átalakulnak, egymásban folytatódnak, de nem vesznek
el. ugye? sosem veszhetnek el, amíg élünk.

hogyan hihetném, létezel. hogy mind valóban létezőnk. nyújtsd a kezed, szorítsd meg jól. sose múljunk el. menthetetlen.

szeretnék megmenteni, bzsnyulacska. csukd be szépen ezt a könyvet, békével. vár a rózsaszín nyúl, a te nyulad. mindig kimarad valami. lefolynak lassan róla ígéreteik, nem tudom megtartani. látod, kellesz, egyedül nem bírom megtartani. mindenki kell. félek, hogy elúszik, elvesz, hogy már késő, nem lehet vigyázni.

tessék. borogatást nyújtok a szívedre. nem kell olyan erősen szorítani. engedd el magad, lazán. hajolj ki, és mosolyogj. szárnyaidat időben engedem. tiéd a világ. de repülés közben csak szállj. ne tessék gondolkodni. de a szögeket előbb be kell vernem a kis mancsaidba. nem fogod érezni. a súlyokat sem. aztán csak színek lesznek, sok szín. halovány. várni foglak.

ARCAINK
ARCAINK

április 18., szombat

bemutatom a frankfurti mackómat

nagyapám ebből a székből mesélt, egy sötét, kicsi, szinte mindig fekete szobából. akkor bordó, olyan egészen sötét, meleg bordó színe volt. nyomott, súlyos volt mindig a szoba nagyapámtól. és amikor mesélt, az nagyon, nagyon ritkán volt. egyetlen hosszú mesére emlékszem, olyan igazán hosszúra, akkor már azt hiszem, felnőttem.

viszont szerette süttetni magát a napon, ilyenkor például újságot olvasott.

bevallom, mindig kicsit szégyelltem, hogy én amikor a napon, sosem tudok olvasni. olyankor csak a nap van, fény. és például ábrándozom. álmodom. vagy egészen elbódulok. csak olyankor tudok olvasni, ha árnyék is van. mackó is tud, mindenki tud olvasni a napon, csak én nem. régebben hasonlítani kívántam az emberekre. talán volt hogy próbáltam is, igen, de erre nem pontosan emlékszem. sehogy nem értettem, miért nem olvashatok én is a napfényben.

ma már nem próbálom. élvezem a sugarakat, mikor ha kint az erdőn, sziklák között, adódik. (ablakon fény, árnyék)

viszont kicsi gyermekkoromból emlékszem egy nagyon sötét cselédszobára, így hívták akkor, de valójában albrét volt, nagyszüleimnek szükségük volt pénzre, azért adták ki. az annyira sötét volt, még a nagyapáménál is sötétebb, és féltem. amikor titokban testvéremmel kicsit nagyobbak, és senki nem látott, bemerészkedtünk. akkor már lakat is volt rajta, nem is tudom, hogy jutottunk be. azt hiszem, akkor már nem lakott ott senki. régebben viszont mindig valami fiatal leány, nő, lakott ott, időnként cserélődtek, és csak annyit láttam, hogy a napfényben mos. azok a leányok mindig mást sem csináltak, mint mostak meg teregettek. meg hogy olyan boldog volt mindig az arcuk. nagyapám mosolygott, meg ingyenkedett velük, úgy értem bókolt, viccelődött, de én nem találtam akkor annyira viccesnek. csak az a furcsa, nem emlékszem, nagymamám hogyan mosott. hogy kint mosott, vagy bent mosott. a tálakra emlékszem, de mintha lett volna egy nagyobb fémvályú is. igen, valóban, mintha az is olyan nagyon habzott volna. én csak azt nem értem, miért volt mindenki mindig olyan boldog amikor mosott. mert azt tudom, anyám mindig amikor fürdőkád lett, bent a szűk fürdőszobában kézzel mosott. csak annyi helye volt, hogy állni tudjon. de ő sosem volt boldog, amikor mosott. aztán csak nagyon soká lett gép. a cselédszobából később garázs lett. de ez már másik világ. harmadik generáció.

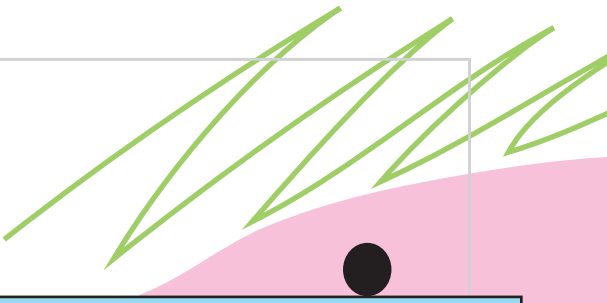
apósom egykor innen nézte a tévét, olvasott újságot, rá sem a nap világított

jól van, mackó, jól van, dehát hová vigyelek? az ágyban sem egyedül vagyok, na ez sem egészen így, mert igenis sokszor vagyok ágyban egyedül, tán a vécén, de igazán, oda nem vihetlek. azt különben sem mutathatom meg. majd kitalálok valamit.

ARCAink

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 11:16 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek
tegnap lila hajfestéket vettem.

Itt beszédesebb vagyok, ebben a formában valahogy minden belefér, úgy jó ahogy. Ha még ki kell is szűrni ezt azt aprót. De a mesél a szék az olyan szép, igényes. Hogy a kettő között az út. Megtalálni a végére. A két könyvben?három... bele se merek gondolni. Három könyvben. Gondoltad volna manó, három könyv. Az aranykönyvvel. De hogy passzol majd össze. Ezt sajnos egyelőre nem látom. Az összekötést.

Mert ugye egyik olyan játékosabb, önmagával is játszó boldog boldogtalan, mégis olyan üde, kedves, a másik az hagyományosabb és szebb. És persze ott nem lehet mindent. Azaz hogy itt is hogy mi a szép. Kinek ugye mi. Hát hogyan is a kettő. Hogy már megint a kétféle. Kétfélében. Hát életem végéig sem szabadulok ettől a kettősségtől? Manó. Hogy mindig minden kettőből. S még jó ha csak kettő, de itt is lám mindjárt három. Még ha egyik a másik variációja is.

Most látom, igazán csak most veszem észre, hogy a mackó pulóverén a két kereszt. Pontosabban iksz. Ferde kereszt. Persze persze, nem feledek múltat semmiképp, de akkor is. én eddig úgy direkte ezt tényleg nem vettem észre. Legalábbis tudatosan nem. a szememmel.

Úgy látszik kellett itt is a távolság. De az a jó, hogy mackó most már együtt nyuszival. Hogy ez éppen a távolságnak. (idő) a három év. Hogy ebből is legyen mindjárt a három. Időből. De ez messzire vezetne, úgy hogy maradok. Hadd ne gondolkodjak párhuzamban. Legyen most itt ez a fura két xx

április 18., szombat

és? kértem úgy hajnaltájt. hát én megettem, mondja, és tényleg megette.

mostanában nem tea vár, **söröket kapok ajándékba. mackó** szédíteni szeretne:)

azt mondja reggel, hogy bizony a nőnek kell elcsábítani a férfit.

április 17., péntek
kurta farkú malac tőr

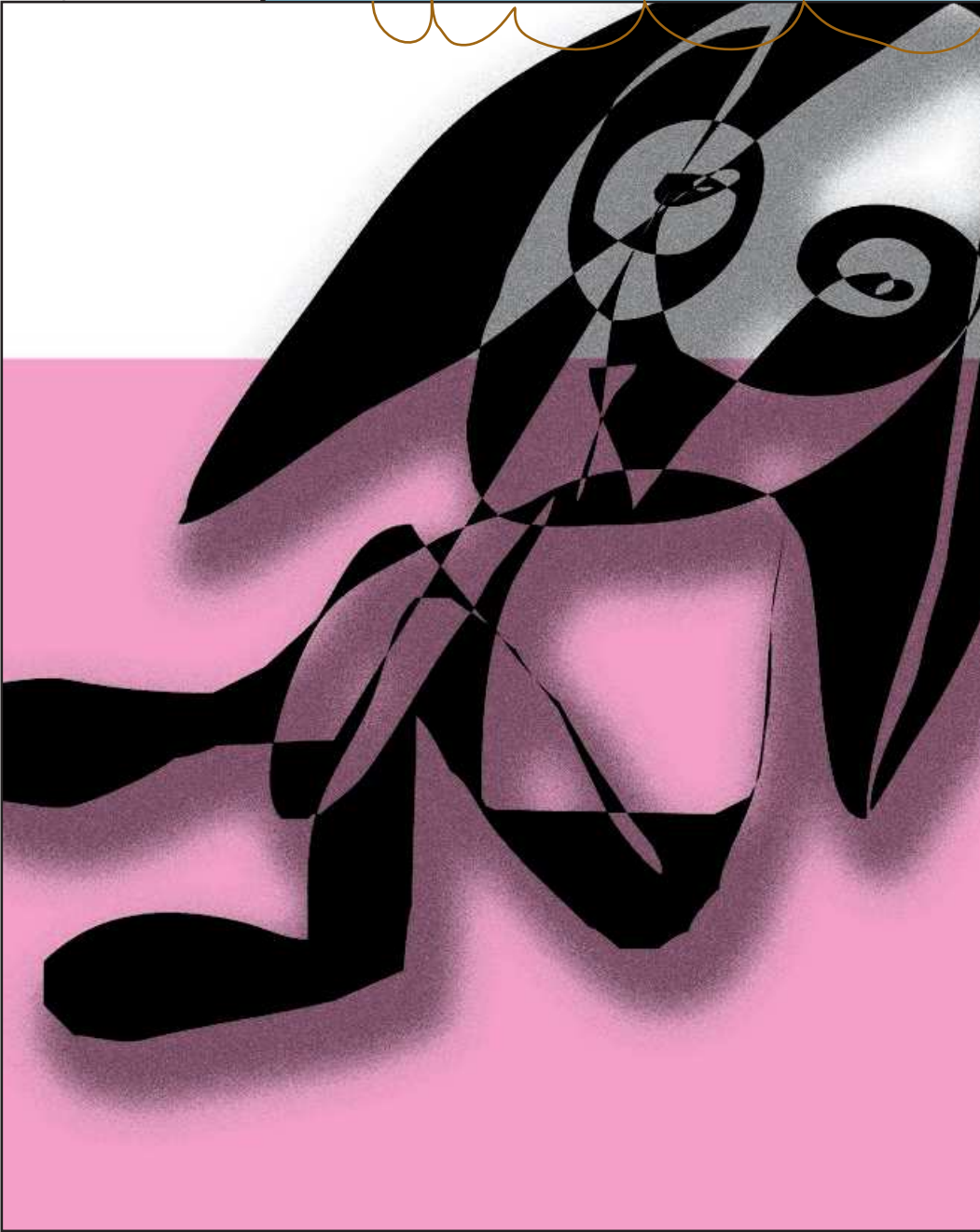
malac 'tor vagy malac... re'túr ----- valamit valamiért

ARCAINK
ARCAINK

és akkor még senki nem olvasott, tanult angol... nyelvek,
... pénzt keresni, arra már nem is gondolhat.

(valami mindig kimarad)

ma valami koreai **szeánszról jött mackó**, azaz baráti vetélkedő, izgult, készült is, mintha legalább a tévébe menne, ugyan nem sok esélye volt, jónéhány a másik csapatokból igazi koreai, mint utólag mondta, mégis valami filmrendező, egyebet eltalált, na de koreai szavak... nos, kértem, mi az eredmény? azt mondja olyan vetélkedő volt, ahol senki nem nyer és nem veszít. s mit hoz? nyereménynek...

úgy értem ajándék, valami barnaságot, mint egy összehajtott palacsinta, tetején rizsszemek, s érzem azt

a fura szagot, akkor még nem tudtam, mi, csak az emlék, valami kellemetlen, kérdem, mi ez, mondja algából készült, algalapok, kóstolom apró falat, bár a szag most már vitathatatlan, azt a régi emléket idézi, mégis, hátha csak látszat, nézem, zöldségek, falok is végül nagy elszántsággal, hát majd rosszul leszek, azonnal ki kellett köpnöm, s még jól kiöblítenem a számat utána. és akkor előttem a tenger, azok a zöld micsodák? barnák, habosak, a hullámokkal, amiket kisodortak a partszéltre, ugyanaz a szag.

hogyan én szeretem az ínyencséget, mondja...

április 16., csütörtök

Előre elnézést kérek a mai bejegyzés szertelenségéért, valahogy ma nincs türelmem összefogni, tagolni, rendszerezni írásom. Nem mintha máskor ezt tüzetesen csinálnám. Épp ellenkezőleg. De most hosszú lettem, eleve értelmetlen. Tehát marad szortírozatlan, zsúfolt. És kissé hosszú is. ezúttal feltétlenül és kiemelten elnézést kérek.

tegnapról:

Ma furcsa mód úgy adódott, körútra indultam.

Először betekintés, egy kis Írószövetség, József Attila monográfia, aztán a homlokegyenest bukfenc, MMG, Veres Andor kiállítás, megnyitó. Különös egyensúly, tény, egymás után a kettő:)

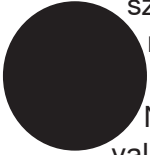
Mostanában előfordul, ki-kikacsintgatok a képzőművészetre, régi arcok...

Andor, ugyanaz a pirospozsgás arc fogad, akárha 10 ?15 év – hát eljöttél?

– mondom, igen. Jöttem egy kis múltat nézni, hátha lesz valami jövő. Mondja, lesz.

És lőn. Elém tárul múlt jövőben. Mintha csak megéreztem volna.

„Feketébe öltözött” nevezem el, Andor MMG-ben megnyílt kiállítását, ami tulajdonképpen a szabadság, forradalom... nem, nem, valami nyugalom, múlt, igen kifinomult, letisztult parafrázisa. Felmagasztosult szentség, Apotheózis, mondhatnám a ma divatos nyelven. A pusztulásé. Valami elmúlás, ami mégis önfeledt belefeledkezést nyújt egy eleve elrendeltetett (innen: békés) múltba. Nézem a külföldi (bár korántsem idegen) néhány arcot mellettem, és valóban. Andor kiállítása nem

szűkkörűen a magyar szabadságról, forradalomról szól, hanem A Szabadság, forradalomról. Valami olyanról, ami örök. Nem a romantikáé, nem is a mai, inkább valami ami az ókori ?klasszikus (értem gigan-

 tikus) elmúlás idézése. (idea/klasszicizmus?)(legyen valami régi izmusból feketéből fehérén... hogy jön ide a dagály fürdő klasszikus fekete szobrai, valami múlt megidézése, emlék)

Minden táján a világnak otthonos a téma, a tálalás egy és örök. valamilyen arc árnyékából. letűnt izmusoké....

Mindannyiunk emléke. A visszatekintésé. A békéé. Fekete galamb. Azaz hogy galamb az nincs, de van minden más, ami fekete. Elgondolkodom. Lehetséges lenne, hogy a végső megbékélés valójában egy fekete galamb? A gyászé, ami a megnyugvás? A fehér még vágyna. Még hisz, remél, akar. cselekszik. múltból-jövőből, megfogható, érinthető, kézzel kitapintható időben. A fekete a múlt, ami valami egészen másból, a meg nem születettből táplálkoztat reményt. a megfoghatatlanból, az időtlenségben. A megnevezhetetlenségé a lelet, a kor. miközben láttat, egyúttal eltakar. A fehéré olyan múlt, ami ugyanebben még remél. aztán zászló, ez is inkább megkövült fémszürke, majd fekete szén, végső stádiumig megroncsolt képek, összehajló nő is szénben, anyaöl... könyvek is mind múlt... És mégis. Árad belőle valami megnyugvás. Andor minden munkájából, emlékeim szerint, bármilyen kegyetlen, érzékeny témát is feszeget, mindig ott cölöpöl biztos tartással a kövült, valamiféle kívülről

megközelített, eltávolított (önmagától eltávolodott) tisztelet. Karikatúra is, egyik oldalon, azonban igen beágyazottan, finom érzékenységgel tálalva, és a térdre borulása is. egyszerre emeli fejét, és hajtja le. És mindez együtt, amikor már eltávolodtunk, kívülről tekintünk. Andor minden munkáján mintha kívül helyezkedne. Csak mosolyog a telt, egyre teltebb vörösben izzó rózsaszín fejével, és mosolyog. Humora minden pillanatban jelen volt anélkül, hogy megbotránkoztatott volna. igaz, ma már kicsit fáradtabb. csendes humor az övé, szinte észrevehetetlen. Erősen finom érzékiség kell (érzékenység, akarom írni), hogy arcában, munkáiban szerénysége, leplezettsége mögött ez felfedeztessék.

Maradó mű. „csak arra lehet emlékezni, ami nincs”, mondja Erhardt Miklós, aki megnyitotta a kiállítást. nem, nem, egészen bizonyos nem így mondta. "emlék valami olyan, ami sosem volt" - jegyzem, csakúgy magamnak.

Ki gondolná, hogy egy igen régi játékvasút, vonat, összeszerelhető sínekkel, pályákkal, az aminél hosszasan állok. Milyen kicsinek tűnik így, abban a régi, ma ócskának, szemétnak tűnő fadobozban. Holott emlékeimben, gyermekkor, micsoda pompában tündökölt, elérhetetlen tárgy, érték, szüleimnek nem telt ilyenre, csak az unokatestvéremnek volt, ők jó módúak lévén, nála láttam, de csak messziről, egy hatalmas összenyitható szobában ilyen játékot. És most milyen kicsi. De nem jelentéktelen. Teli emlék. varázsládikó. És mackó. Hogy mi is van amögött, amikor megértően helyesel, miért ne is aludhatnék játékmackóval. Hiszen akkoriban, mesélte, a nagymamája kidobott minden emléket ami játék volt, a padlásról. A vasutat is. Pedig ő menynyire vigyázott minden játékára. Szinte újonnan maradt meg mind. És mégis. A nagymama mindent válogatatlanul kidobott,

anélkül, hogy őt megkérdezte volna. amikor már felnőtt. Mindez már akkor történt. Legalább ha ajándék. Ha tovább él. Így aztán él bennünk, tovább, ha máshol nem, hogy emlékezzünk. Arra, ami... sosem volt...

Különös, jegyzem. Itt mindenki kedves, és ez jó. boldogító.

Mindenki mosolyog, mindenki szebb, mint annakidején, rég. Úgy 15 évvel ezelőtt. Mindenesetre azt aláírhatjuk, egyetértésben, a szépség örök, nem fog az idő rajta. A szépség maga a kisu-gárzás.

Véletlenek nem múlnak? Írószövetségben bukkanak egy polcon 2002-es Balkonra, benne találok ismerőst, Szabics Ágnessel interjú Baglyas Erikával. Azt követően mindjárt itt az MMG, ahol is megjelenik tisztanarancsban pompázva Szabics Ágnes, távolról, hosszú haja (ma szőke) csakúgy lobog, féloldalasan arcába, néztem éppen már a lapban is, de megnyúlt, formásodott ez a lány is, az a tömzsicske, telt arcú, kerekded, kissé mogorva, akkori szerénységébe (de büszke!) temetkezett lány, üldögélt még egy lépcsőszegélyen, egészen háttérbe vonultan, ma milyen vidám, sugárzó arc, egészen nő, izgalmas hosszú lábak, körülötte férfiak,...

Nos, ezekről írtam volna, aztán elgondolkoztam. Ki vagy? becsey zsuzsa. Mi történt veled ebben a 15 évben... mit akarsz? Nem kéne egyszer mégis felnőni? Hogy a folytatás?... előről kezdeni... ami rég... Nem lehet az időt kitérőlni. Mindennek úgy kell lenni, ahogy van. Szükségszerű. (öregen)

a felnőttek között is, ha szétnézek, szomorú. az idő is egyszer eljön, ha ideje, kinő, túlnő, ha akar. elhagy. Nyugtatódnád magad, de már nem szükség. Ki kell várni. Ha jönni kell, jönni fog. Addig is örülni kell annak, tisztelni, ami van. Élni azzal, kímélni, babusgatni. Aki vagy. Mindegy hogy ki vagy. Mikor ki.

persze, egyszer igazán mai, kortárs képzőművészeti művet alkotni. Mindigis tudtam, kell, egyszer, ezt is. de még nincs itt az idő. Amikor úgy volt, lesz, kiállítás, is le kellett mondanom. Éreztem, még nincs az idő. Mindennek ki kell várni jelenét. amikor már halott. amikor még virult, élt, az idő, amiben élt kiköpte. aztán túlélte. későbbi korokat. "kortárs képzőművészet". élőben, a halott.

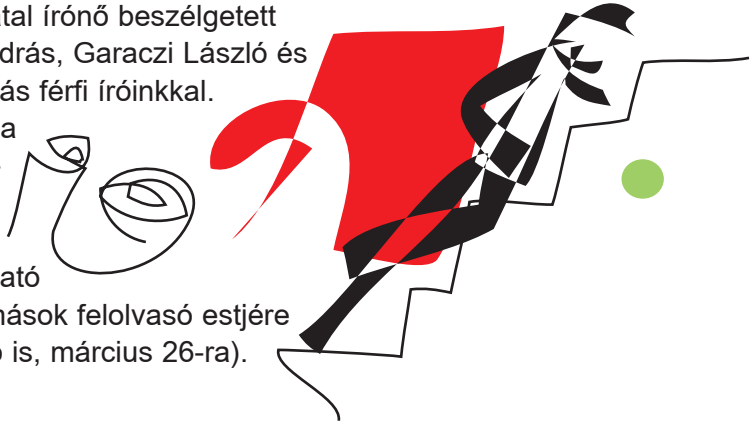
... aztán látom, még vannak itt dolgok. Pl. Erhardt Miklósról. Hogy ugyanaz a sármos, fiatalos, jóképű fiú, aki halomra csábítja a lányokat. Ma bizonyára nőket. Ki tudja? Rajta az idő semmit nem koptatott.

Porba hullunk-é avagy szabadságunkkal együtt múlva. Ha Andort nézem, maradunk. Nézők. Ő az övéinek, mi a mieinknek.

Aztán volt más is... Nyitott Műhely, arcok, mind ismerős.

Végezetül apró melléklet:

Becsey Zsuzsa írása az ő saját nézőközönség-élménye volt a „Nők a férfi birodalomban” – a Szépirók Társasága V. Őszi Irodalmi Fesztiválja keretében zajlott 2008 OKTÓBER 25-26. PETŐFI IRODALOM MÚZEUM beszélgető sorozatában, ahol Kiss Noémi fiatal írónő beszélgetett Bán Zoltán András, Garaczi László és Gerevich András férfi íróinkkal. (Zsuzsa írása a csatolt mellékletben olvasható. Ugyanitt található a Zsuzsa és mások felolvasó estjére szóló meghívó is, március 26-ra).

ARCAINK
ARCAINK

A felfedezés öröme – azaz, hogy rá kellett jönnünk, miről van szó, mert Zsuzsa nem mondta meg a felolvasása előtt - , Zsuzsa reflexiói e különleges téma beszélgetős nehézségeire (ti. lehet, hogy könnyebb a szexualitásról írni, mint kinek-kinek beszélni az e témában írt saját művéről), Zsuzsa felolvasás közben felmerülő kritikája a saját írásáról – remek fejtörés és szórakozás volt!

Gáspár Anna

És akkor még mindig nincs vég??

Ó, igenigen, ezt elfelejtettem mondani múltkor. Nóra a krétákat gondosan lemeztelenítette, megszabadítva minden tehertől, zavaró tényezőtől, körülménytől, mielőtt munkába kezdett. Ez igen fontos és szükségszerű művelet volt, része az alkotásnak.

Furcsa, hogy a saját írásaimat is mennyivel később értem meg. fokozatosan. Csak mindig idővel. Lassan. hogy mindig van valami új, ami megfejtethetlen.

Ez már bizonyos, valaki vezeti a kezemet. Mert miért lenne annyira pontosan végül mindennek a helye. Az arcokat is csak később ismerem fel, akik

összemosód-

tak is, végül szépen kitisztul. Hát nem különös?

Hogy van valaki, aki belém költözött, aztán csak könnyedén irányít. Nekem csak ülni, persze, azért sokat kell ülni, ingyen ugye semmi nem jön, magától, az már inkább... (vécé, nem vécé, ez most csak onnan jut eszembe, hogy lám-lám, kitekinteni azért én is tudok), nos, aztán mindent szépen eligazít. Ugyanazzal a szenvtelenséggel (nézem a szinonimát: apátia, közöny...nem egészen ezt akartam, mindegy. ez a szó most kell. éppen ez kell. valami olyat szerettem volna ami a szenvedéstelenség... a szenvedés, szeszélyesség és ezek nemléte között van). nyugalom. Ma nyugalom.

Van, hogy csak egy nap kell ülnöm, aztán tényleg minden kiötlök (ömlök) magától (magából). Csak utolérjem..... pedig hány év.

Meg kell értenem magamat. Nyulacska, rózsaszín nyulacska, kérlek, ne haragudj rám. A tegnap te segítettél, de még nem tudok írni. Veled érdemben foglalkozni. Tudom, te adtál nekem sokmindent, és te is fogsz adni, egyszer. Nemsokára. De még nem jött el az idő. Kicsit várni kell. akár

ahogy az ének nem akart istennek se, ez a könyv se. Miért? Talán mert nem írtam még mindig meg a legnagyobb történetet. Addig nem segítesz, rózsaszín nyulacska. De hát amnyi történet van. Meglehet a legnagyobb történetnek nagyobb, tágasabb könyv kell. nem gondolod? hogy adnál szabad kezet. Nem, nem, értem én, várjak türelemmel. Hogy te majd...

Ma más segít, mindig valami más. Mindig azt kell tennem, amit a kéz akar. Erősebb nálam, és ez jó. Így jó.

Az első. Minden pillanatot úgy megélni, hogy abban a pillanatban, a jelenben, ott és akkor, jól érezzem magam. ha írok, úgy, ha csak nézek, bambulás, úgy. Ha figyelek, akkor meg...

Mert miért nem vagyok például a valóságban is legalább 5ember. Akkor megosztanánk a munkát, az idő is 5szöröződné. Egyik irogatná a naplóm a jegyzeteimből, másik kikacsintgatna a képzőművészetre (végre!) igazán kortárs művet készíthetne, mondjuk itt lehetne felejtetni?törölni simán 11?több évet legalább... másik a szövegeimhez rajzolna illusztrációkat, kezelné együtt szövegeimet a képekkel, negyedik a könyveimet készítgetné, ápolná, lenne ügyessége, tehetsége a terjesztéshez is, ami meglehet, a legnagyobb tehetség (trükk! Na itt mindenképp bevetés kell), ötödik mindezekből filmet készítené. Összegezne, rögzítené. És akkor még mindig nem lenne elég. mert például ki írna drámát színpadra, na persze ahhoz fel kel-

lene kötni gatyát, nem úgy megy, csak hipp és... máris, bár ki tudja... sosem lehet előre tudni semmit. na és akkor mindaz ami kimaradt, ki takarítana, mosna, főzne (a takarítást azt hagyjuk ki, szünetre:), ?vasalás?? :)és akkor valaki szülne is, gyermeket nevelne. Ó, szép világ. Öltőnyi pöttöm (parányi) emberi élet.

Mégis hogy gondolta ez a teremtmény, hogy mindent lehet egyszemélyben?

Én sajnos egyszerre csak egy dolgot bírok erővel, s azt is csak néhanapján jól. Igazán jól. És menni is, csak ha nincs a teher túloldalról, ami legtöbbször ellenem, rajtam, hogy mindazzal, a többivel, most akkor azokat ki végzi el helyettem.

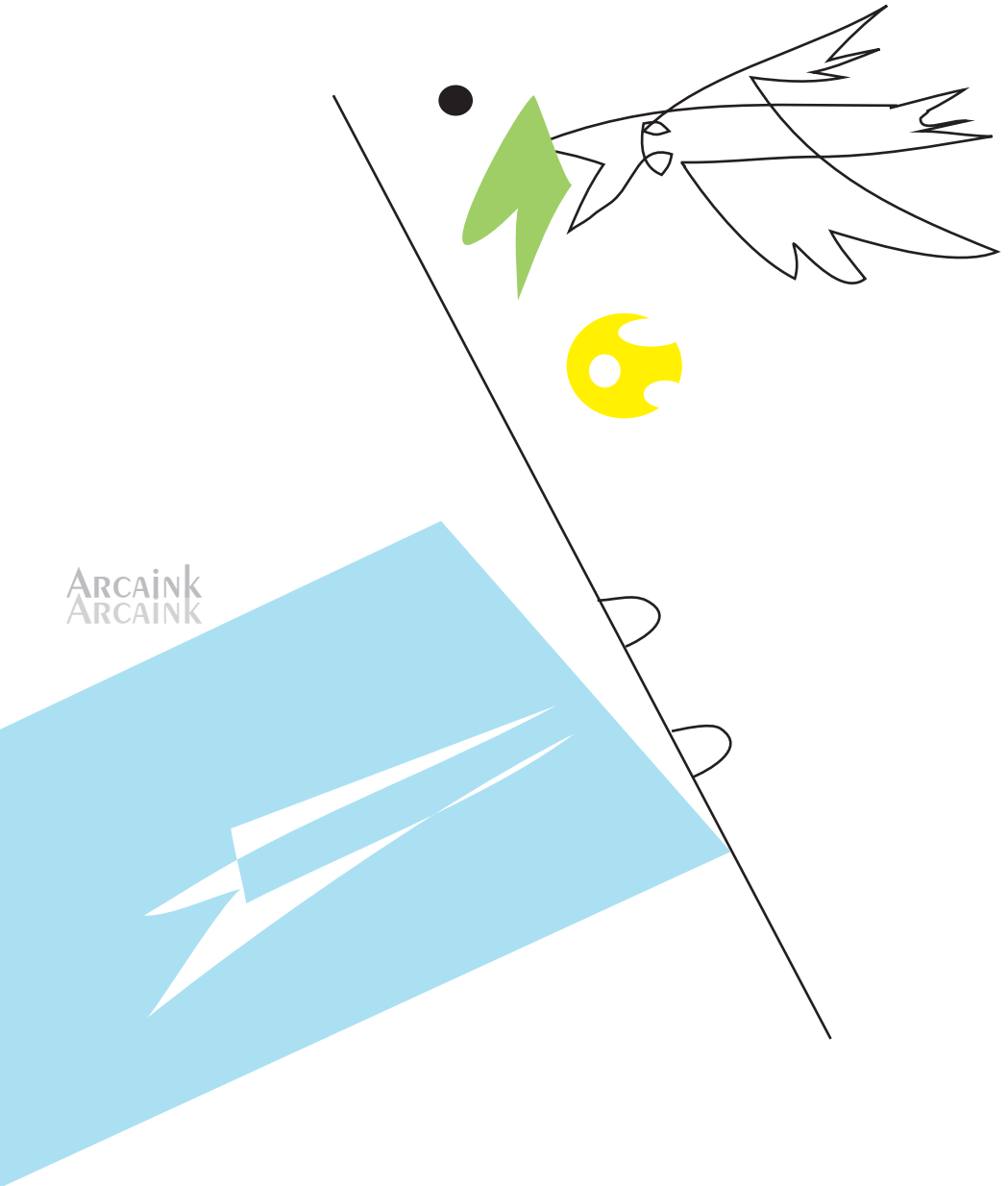
Na de komolyra fordítva a szót, mégis ki? becsey zsuzsa. Amikor mindegyik személlyel együtt élni. Jó. mikor hogy. És aztán van hogy a szükség is adja. Vagy egyszerűen természet.

De miért kell neked folyton kutatni?

... Mert ha nem tennéd fel a kérdést, azt lehetne gondolni, jól vagy, békében. De hát, nyom, folyton, ami meg nem született. Mindig valami más, ami meg nem született. Más korok, más arcok, mindig valami ami a jelenben múltból örököelve. Amikor pedig nyugodni, megnyugodni. Van élet. Ideát, odaát, túl. Mindegy hol. Életnek lenni.

A meg nem született ... kísért. És mi van ha arra predesztinált, hogy sose szülessen meg. akkor mindvégig kínozol?

Egyszer végérvényesen béke, elmúlás. Élet.

Pedig azt tudtam svéd mintás norvég ilyesmi, meg a keresztöltésekkel egész könyvem (volt), s ugye iskolában otthon még csináltam is amikor... (ez itt csak az hogy milyen régen is), szép piros-kék, meg fekete sárgákkal, kis zöld, szép nagy könyv.

Érdekes ez is a narancsokkal, mackó tegnaptól otthagyja amikor reggel elmegy azokat a narancsgömböket, amelyekben hiba van. kis feketeségek, itt-ott, valójában szinte csak a héjon, alig kell bent hozzányúlani. A folthoz. Pontosabban minden reggel egy narancsot. Jó nagy szép, ízletes narancsok. Még jó, hogy kiteszi a tálcára, különben elfelejtek enni belőle. A gyümölcsevésről valahogy mindig elfeledkezem. Nem veszem észre. A polcokon, üvegek tetején sem, így például az almaszemeket, de a narancsokat sem a hűtőszekrény tetején. Szóval hogy minden reggel talál egyet. Ezeket nem viheti el magával, így én eszem meg. furcsa szokása, almákkal is szokott ilyeneket, de tegnaptól narancs van. szóval hogy az almákat is nekem kell megenni amiben hiba van. persze mire kiteszi, az almáknak van hogy már fele, de hogy szinte egész a szemétbe. hogy a műtéteket, ugye a kellemetlenebb munkát én végezzem. Ő nem nyúl hozzá. Hogy kívágná, ilyesmi.

Lehet, igen, hogy hajlamos vagyok azokat a dolgokat meglátni, amelyek éppen fejmagasságig. Ami azon felül, nem látom. Azon alul jöhet, de ami fent, fentebb, elkerüli tekintetem.

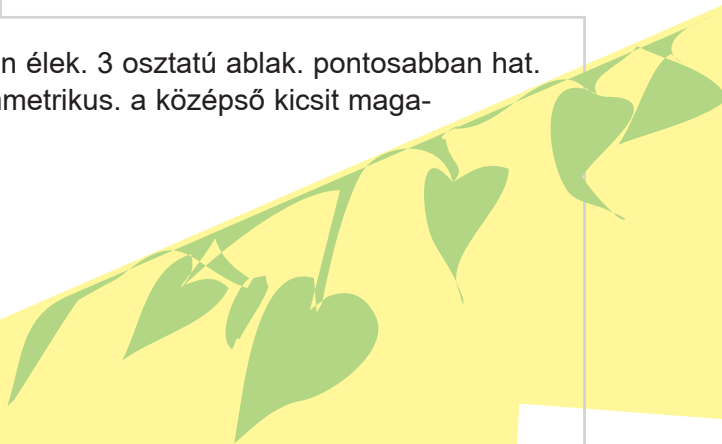
Hogy ez is milyen érdekes. A felfele tekintésnek külön szertartása van. emlékszem, épületeken is, csak amikor feltekint a szem, akkor veszem észre, a formákat, díszítéseket. Magamtól sosem. A feltekintés. Csak amikor tudatosan vezet a szem. ez lehet a baj az almákkal. Hogy tudatosan nem vezet felfele a szem. a konyhában. csak amikor például épület. (jaj, persze, amikor valamit muszáj levenni. Fentről, akkor) De azért van, hogy például mivel igen szűk az utcánk, a túloldal épületdíszeket úgy 10 évre vettem észre. Hogy milyenek. De arra lennék kíváncsi, így is működik-e a látás. Hogy amikor nem figyelek, meglát-e a szem. magától. Mert azért ugye hogy a rajzokban is megjelentek, megjelennek a formák, ami nem tudatos. Hogy olyankor is lát a szem. amikor a tekintet nem figyel. Csak amikor be kell azonosítani, a helyet, na akkor kell mindenképpen a figyelem. Hogy a szem a tekintetet tudatosan is vezesse.

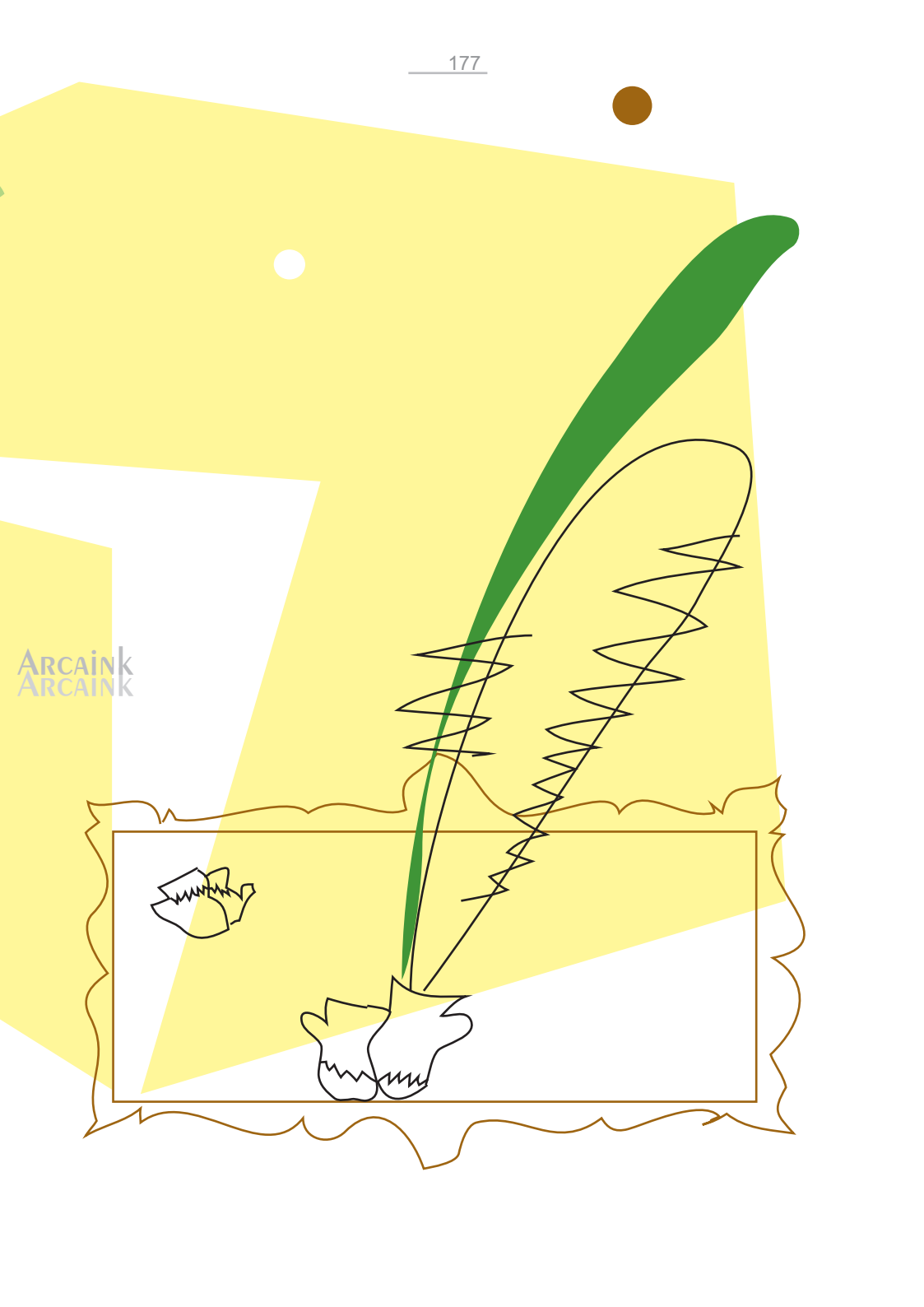
észre sem vettem, hogy közben
a bimbókból milyen szép
nagy levelek lettek.

nagy sárga szobában élek. 3 osztatú ablak. pontosabban hat. szögletes. nem szimmetrikus. a középső kicsit magasabb.

ARCAINK
ARCAINK

viszont fehér szobában ébredek. a plafon. a falak.

(toll ami sosem fogy ki. érthetném a magyarázatot, de mintha nem akarnám érteni. az üzenet. talán írtam már valahol. hónapok óta, év? több, ugyanaz a toll. golyóstoll, aminek ki kellene fogyni. aminek már régen ki kellett volna fogyni. éjszaka a sötétben is ma például csak azért kapcsoltam fel a villanyt, megnézzem. hogy talán most. bizonyosan most nincs a papíron semmi. és akkor nem, mindig ott marad a szöveg a papíron. pedig a toll egészen rövid. fele a normálisnak, ami úgy egy hét alatt szokott kifogyni. vagy kevesebb. attól függően hogy mennyi volt, az üzenet.

de ez a toll sosem fogy ki. nem is toll, csak egy vékony betét. és csak az a toll, ami ott fenn. a matrac mellett, várva mindig az újabb éjszakai műveletre. csak az az egyetlen toll nem fogy ki.)

a szél erősen balra hajtja a fákat. ilyenkor én hallom, hogy szenvednek a fák. serceg a hangjuk, ahogy kénytelenek egymásra dőlni. aztán vissza. ilyenkor egy kis csönd. pihenés, aztán újra. pedig amíg nem ültem le ide a székre, addig némák voltak, és sütött a nap. kellemes volt a könyvet kezemben tartani.

a görcs erősen elkapja lábaimat. ismerem már régről ezt az érzést, de most különösen kellemetlen.

időnként most is süt a nap.

április 15., szerda

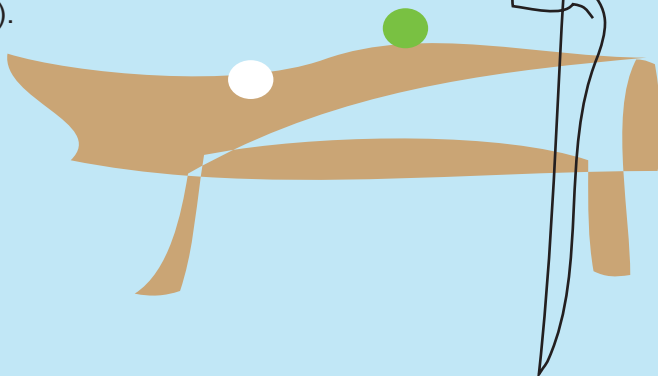
(ne): Ma még a róka sem fog ki rajtam nyulat

Különös. Egészen jó kedvre ébredtem, és még az angol szavakat is értettem. Csoda az nem volt, de pisolygás. Jaj, már megint aláhúzta ez a fránya gép a szavam. pisolygást pirossal! Legalább zölddel

a pad szélére húzódtam. átszellemülten néztem az arcokat, mint aki ott, és mégsem. sok férfi. egyszercsakmegindult mindenki szerre. mintha éppen akkor kellett volna mindenkinek. egy egész férfi kar. nem számoltam, de a 20 perc alatt legalább 10-12-szer. nekem csak a ki-beecsukódó szagok maradtak. közvetlen a vécé mellett.

ARCAINK
ARCAINK

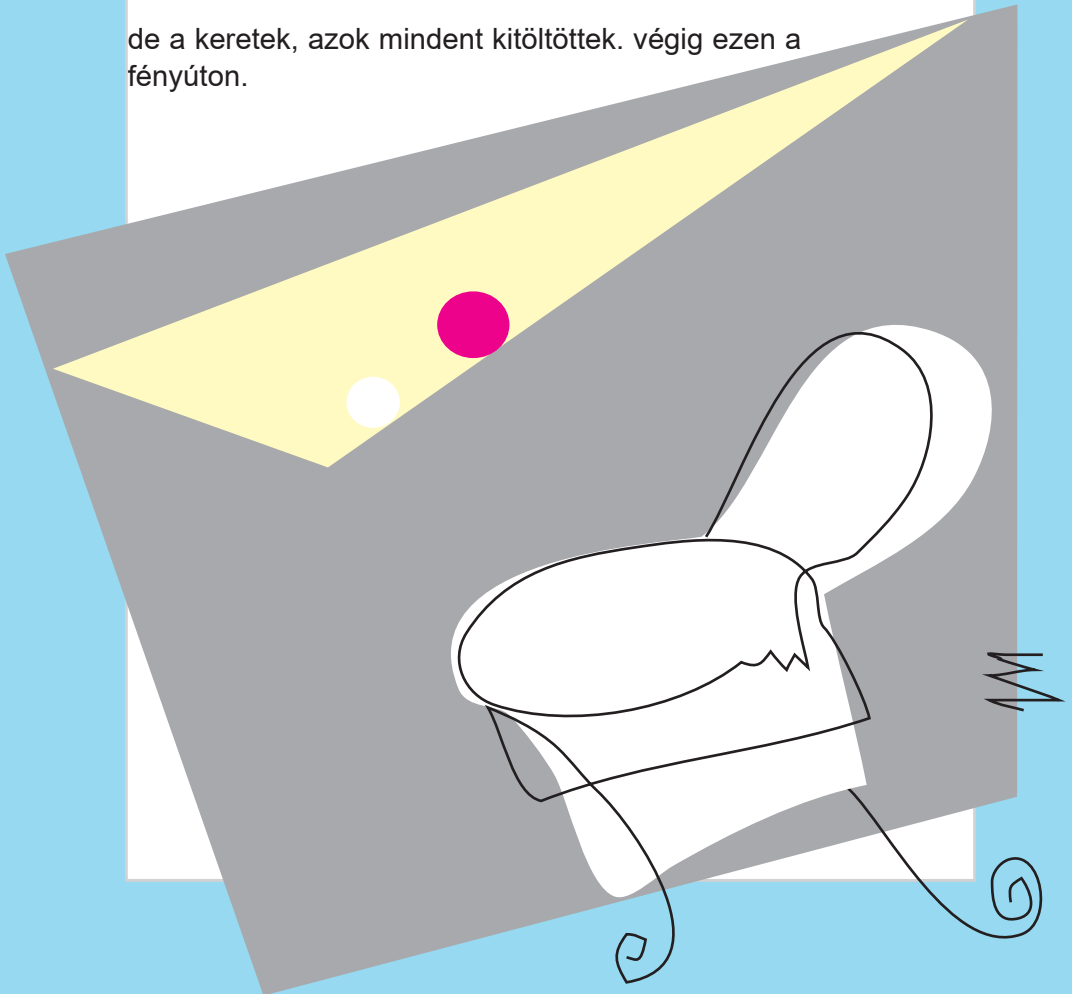
hátranézett, onnantól állandóan felhangon kacagott. felkacagott, mintha csiklandoznák. pedig egészen addig csendben ült. alig volt felismerhető. hátulról. párja meg, közben kikikandikálva, jól vagy virágom? (vagy bogár - erre nem pontosan emlékszem, csak azt hogy az övé. bogár is virág is) jól érzed magad? kényeztetve amikor éppen kacagása elmúlt; ingyenségem (de ezt már csak hozzáteszem, hogy legyen a még hiányzó dolgokból).

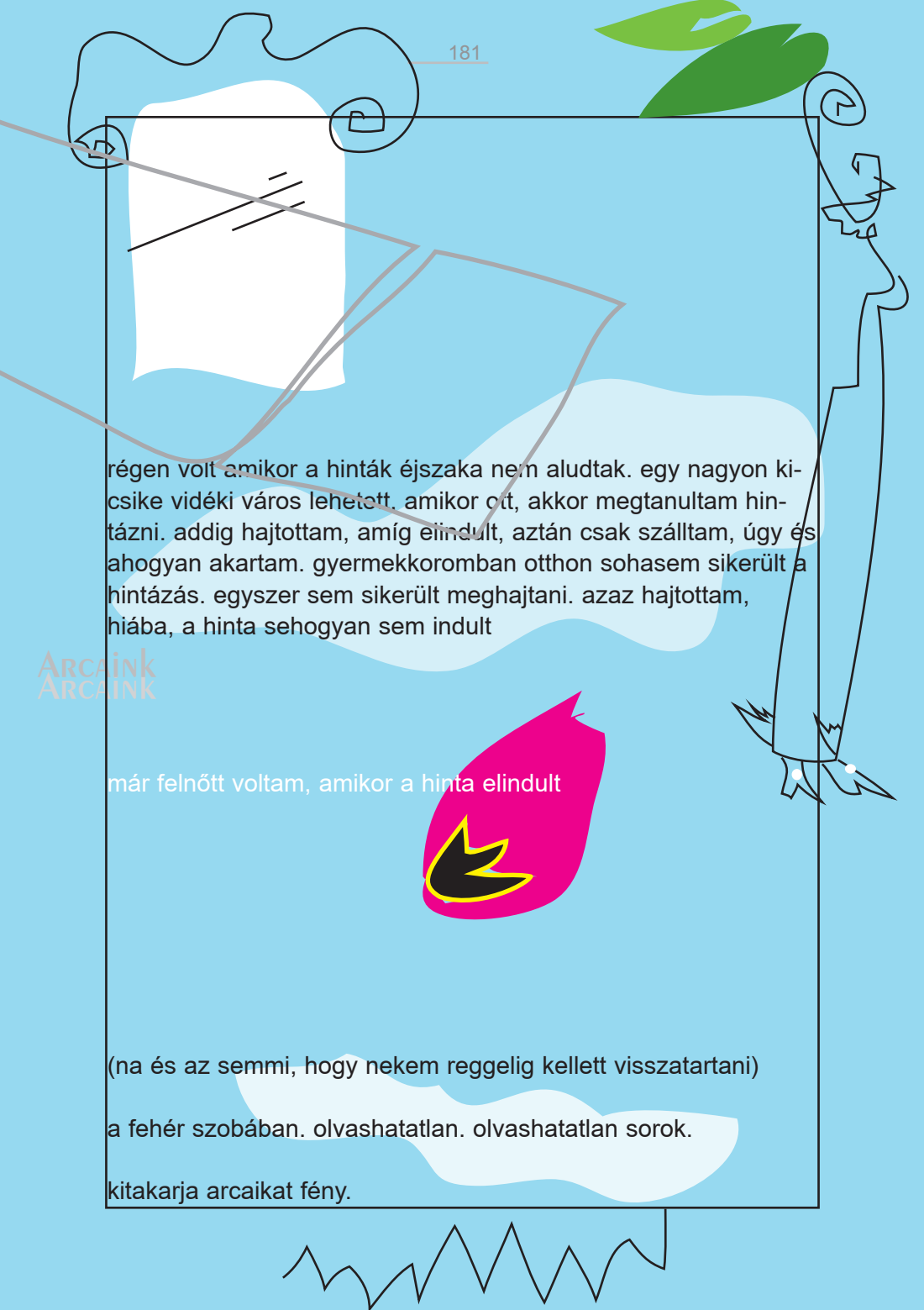

hát nem Virág, mondhatom, innen, ki kellett mennem friss levegőre.

aztán kerestem a hintát. volt, de aludt. éppencsak alig látszott. de körbe, azért végigmentem. megtaláltam a lakatot. biztos akartam lenni. majd lassan, én is hazamentem a fényúton. lányok fiúk voltak, kedvesek, padon innen és túl, fentebb és lent, egymáson, mellett, mindenhogyan. 7-8 fiatal. megnéztek amikor elmentem mellettük. én is megnéztem őket.

de a keretek, azok mindent kitöltöttek. végig ezen a fényúton.

régen volt amikor a hinták éjszaka nem aludtak. egy nagyon kicsike vidéki város lehetett. amikor ott, akkor megtanultam hintázni. addig hajtottam, amíg elindult, aztán csak szálltam, úgy és ahogyan akartam. gyermekkoromban otthon sohasem sikerült a hintázás. egyszer sem sikerült meghajtani. azaz hajtottam, hiába, a hinta sehogyan sem indult

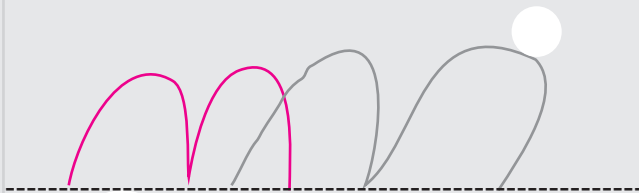
már felnőtt voltam, amikor a hinta elindult

(na és az semmi, hogy nekem reggelig kellett visszatartani)

a fehér szobában. olvashatatlan. olvashatatlan sorok.

kitakarja arcaikat fény.

de hogy ki sír fel
bőrömn lehulló szirmaiból.

az álmok. be kell írni ide még az álmaimat.

a tegnapi, haloványabb, nem olyan szép, mint a maiak, vagy inkább csak különösen sejtelmes, és egyszerűbb.

(tegnapból)

ez borzasztó. nagyon öreg vagyok, csúnya, legalábbis ahhoz vonatkoztatva, aminek lennem kell. amilyen valóban vagyok. valamit becsempáaszott az idő. a kimaradt időkből. elől állam kiálló, és ahogy ott ülök a helységben, látom magam a tükörben, de már mintha nem ott, abban a helységben. pedig ott és akkkor ahogyan nézek is, a tér is, minden szép. hogy szép vagyok. és mégis. látom a tükörben a ráncos, de nem is a ránc, mert az is lehetne akár szép, szoktam is mondogatni hogy a ránc ami széppé tesz. megszépít, de ez más volt. valami ami nem odatartozó. valami ami rajtam, kívülem. hogy hiába csillog a szemem, ott benn, amikor a tükörbe nézek, csúnya lesz. és én akkor nem tudom, mi a valóság. hogy azt az arcot, úgy és ott még sohasem láttam, előtte, mégis olyan ismerős. és ami legmegrázóbb, hogy mindenki más arca szép, üde, fiatal. olyan

boldog arcok mind. és, de ez csak most jut eszembe, mert ugye ott bent én is szép voltam, hogy ha a tükör az ő arcukat mutatná, vajon az milyen lenne. hogy ha ők néznének a tükörbe, ebbe a tükörbe, az én tükrömbe, hogy akkor ők milyennek látnák. arcukat. de ez nem volt az álomban. csak az, hogy én ott a tükörben csúnya voltam. és mégis. volt valami megnyugtató amikor felébredtem. hogy mindez csak egy álom. hogy álom volt. és akkor még volt az is, hogy mintha nem lett volna igaz. az ott a tükörben. mert nem hagyott nyomasztó emléket, nyomot ez az arc. hogy reggel a tükörben mégis szépnek láttam magam. amilyen eddig is. hogy az ott nem volt, valóság. kísértett, valami másvilágból. láttam volna magam öregen? hogy hirtelen az idő előrement. nem, idegen arc volt, nem lehetett enyém, mert amikor öregen, is az arc, arcom, szép. csak egy besurranó látomás. arcomból.

ARCAINK
ARCAINK

aztán ez.

olyan egyedül vagyok. nem tudom hogyan, amikor valójában sosem vagyok egyedül. de az álomban olyan magamkorú magányos, aztán valahonnan egyszercsak ott van két fiatal fiú. valami tanfolyamról, honnan ismerjük egymást, nem, ilyen álomban nincs hogy tanfolyam. valahonnan más, haloványan emlékszem. aztán egyszercsak egyik fiú van, valami utcán, emelkedőn megyünk, azaz hogy visszafele vagy fel, hogy lefele, vagy előre, egyik utcán le, ekkor az egyik fiú van mellettem, a másik mintha közben eltűnt volna, igen, otthon a kórház felé vezető út, ahová anyámhoz jártunk néha amikor a kórházba mentünk, vagy más, de legfőképpen a kórház, de most a mostani időben voltunk, és otthon, ezen az utcán, arra nem emlékszem, de hogy ez a fiú mit akart pontosan, hogy miért volt velem, sem emlékszem, aztán a másik utcán már a másik fiúval, és ez tiszta, a kép, mert az arca is előtttem, ez a magas fiatal fiú, aki különben az előző

fiú barátja, egyszercsak valami gyümölcsfa előtt megyünk el, talán szedünk is róla, pedig ott nincs is gyümölcsfa, ez egy másik utca, fent, legalábbis dombtetőn, ahol aszfalt közepén és kétoldalt házak, de szintén otthon, az ami mintha máskor is megjelent volna álmomban, hogy eltévedtem, valahogy az az utca szétválik, vagy más a bejárat és a kijárat, egyik felén levezet, másikon fel, a domb, dombra felmenni, aztán le, hogy két út, hogy valahogy ott mindig eltévedek, most itt vagyunk, és ez a fiú egyszercsak ott a fánál megfogja a kezem, borzasztó zavarban vagyok, mert olyan fiatal fiú, és hát, olyan ragacsos a keze, izzadt is, de mint az a kamaszos fiúké, hogy mintha úgy nem egészen tiszta, de mégis ez a mozdulat, olyan ártatlan, aztán nem emlékszem, csak hogy olyan nagyon zavart, mert tudtam, hogy ez a fiú meg a másik fiú is ketten összetartoznak, meg fiatalok, meg nem hozzám való, azaz hogy ők is tudják hogy nem hozzám való, de mégis hogy meg merte fogni a kezem, ez zavart azt hiszem, inkább, hogy mintha igen, olyan szép is lett volna a gesztus, meg mégis olyan idegen, mint ami nem hozzám tartozik. hogy aztán elvettem-e, vagy maradt a kezeink. nem emlékszem. csak valami olyan, hogy ez nem fog, ennek nem szabad, nem, inkább csak hogy nem fog megismétlődni. a fiúk összetartoznak. barátok.

aztán hajnal, vagy már reggel a másik, valami föld alatti bunkerban vagyunk, többen, ismerősek ismeretlenek, hosszú folyosók, mint egy labirintus ahonnan nincs kivezető, aztán egyszercsak valami hatalmas homokzuhatag omlik, ömlik, menekülünk, olyan kicsit, hogy vannak olyan részek, mint a szalmakazalban, azaz a csűr, de aztán mégsem egészen föld alatt, mert van aprónyi helyen ahová felérünk, mert mintha felfele igyekeznénk, egy ablakszerűség, itt bejut fény, bent is van valami kevés fény, nem egészen sötét, csak mert mégsem föld alatt vagyunk, ahogy így felérünk, az ablak, onnan lelátunk, hogy milyen magasan, nem emlékszem

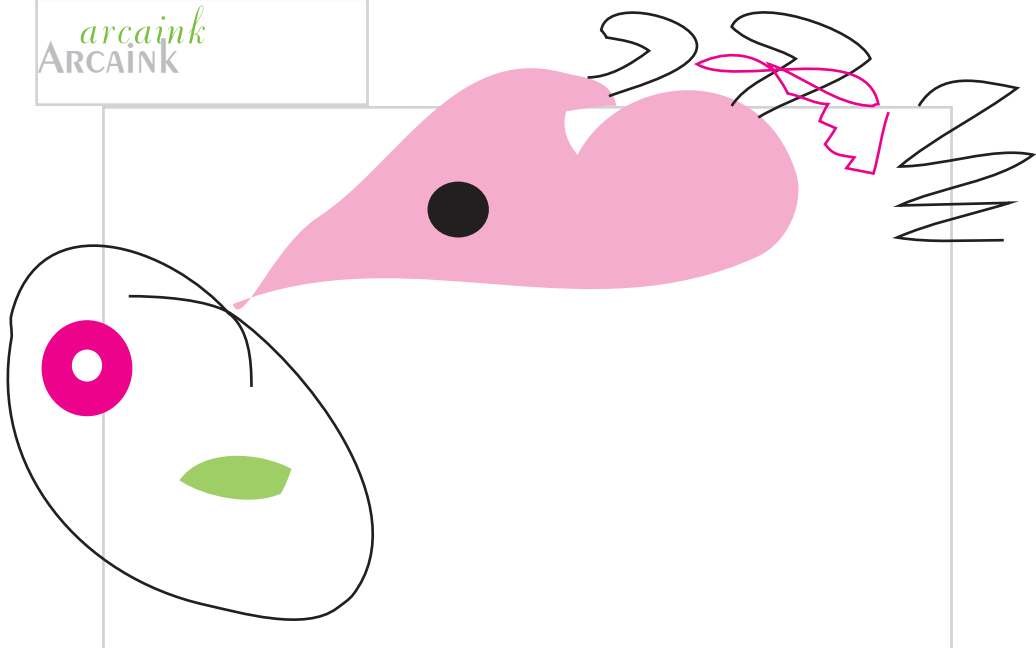
hány méter, de sem létra, sem semmi kapaszkodó, amin leereszknénk, meg mintha az ablak sem lenne nyitható, vagy mi nem próbáljuk, mert hiába lenne, csak a fal van. pusztá fal. talán a későbbi írásban, azaz kép, hogy a létra a kulcsszó, talán nem, de valami mintha, igen, innen nincs tovább ez az álom, azaz hogy mégis, visszafele megyünk sok cellába, és látunk már elpusztult, meghalt embereket. vagy már régen ott, vagy mert homok temette alá, de mégis már a homok felett, a deszkákon, vagy korlátféle, inkább csak valami vasakon, belül üres, le lehet látni, az alsó emeleti cellába, innen könnyen be lehet zuhanni, vigyáznunk kell minden lépésre, figyelni. hogy éhen haltak-e, más, csak el a halott emberektől, visszaindulunk, valami más út, de mintha nem lenne kijárat, azaz hogy mi még megyünk, hogy talán. hogy mi majd, legalábbis nem adjuk fel, nem tudom, kivel vagyok, ki van még, és hogy ismerem-e, de hogy nem vagyok élő ember egyedül, hogy még elszóródva vagyunk néhányan. itt vége az álomnak. legalábbis már ébren vagyok.

sajnos nem emlékszem. olyan mintha kiszakítottak volna belőlem egy darabot. a tegnap délután még minden olyan világos volt, a kép, hogy az alap, aztán hogy formálódnak, majd fordulnak ki a képből, hogy elszállnak, de mik? elillant, nem tudom kik voltak, mik azok a figurák, formák. mindig, mindig le szoktam jegyezni, de most annyira bíztam, olyan egyértelmű volt, hogy kimaradt. és most hiába. nem akar előjönni. csak egyvalami maradt belőle, egy kicsi rész.

ARCAINK
ARCAINK

A Krétapapírja
Ne Csuszmagoljon le
Teljes Egészségben
Valóságosan
Természetesen
Teltteltlenül
Hála
A Dága Jóaranyszívemnek

április 14., kedd

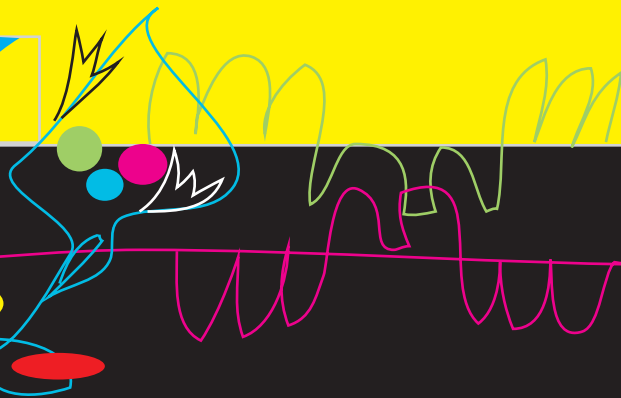
Nóra 25 éves. Egészen öntörvényű, különös teremtmény.

A mai találkozásunk gyümölcse a fény, az impresszionizmus. Rajzban, szövegben, mindenben ami csak önkifejező. Kinél mi megfelelőbb.

ARCAiNK
ARCAiNK

amik maradtak

vers Nórától

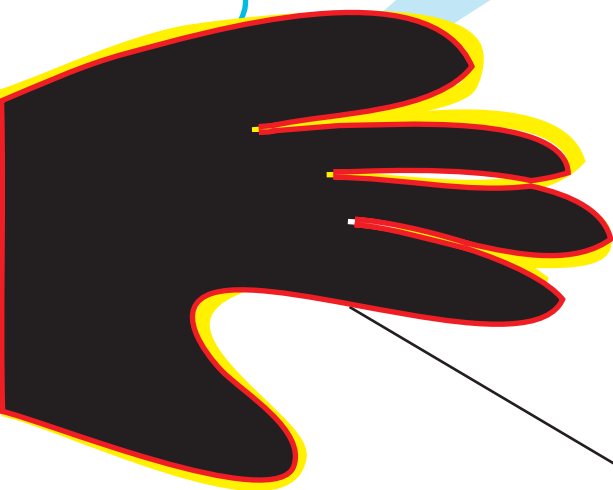
Úgy kezdődött, hogy Nóra rajzolás közben el kezdett magában ilyen-olyan szavakat mormogni. (nem, nem, nem mormog, Nóra hangosan, érthetően beszél). Egyik megüti fületem. Mit is mondtál az előbb, Nóra? Mert már másodszor ragadtam le. Elismétli. Mondom, ez tetszik. A másik mi is volt? Merthogy muszáj leírnom, jegyeznem. Hogy majd egyszer, ki tudja, versben... Azt tudni kell, Nóra pontosan emlékszik mindenre. papírt kér, és írni kezdi.

Nóra állítólag több éve csak gyümölcsöket rajzol, amelyeknek erős, zárt kontúrja. Semmi más nincs a papíron, színek, háttér, csak a gyümölcsök, pontosan körvonalig színezve. Mindig ugyanazok a színek. Mindig ugyanazokat. Feltűnt, hogy Nóra már a második alkalommal állatokat, majd fát, mellette talpon biztosan álló leveleket rajzol. Harmadik alkalom, és ma elmaradtak a kontúrok. Nóra egész papíron dolgozott, nyoma sincs kontúroknak, minden tágas, sok fény, víz, kékek, sárgák, pirosak.

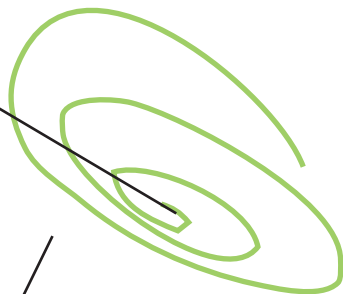
Különös nap, Andris is, Fecó is darabig hazakísért, Fecó egészen a Blaháig.

Istenem. Lehet, hogy gyógyítóereje sem mackónak volt, amikor a térdem,...vagy amikor a hónapig kómában halottként fekvő egyszercsak lábon járt? Hogy minden az én hitem?

Nem, ez bizonyára nem lehet. Mackónak igenis erősen nagyon kellett, akarni, hinni is, különben nem történik meg az első csoda.

ARCAINK

A seb, a vér eltüntetése térdemen a Szent Anna tónál. első jel. A mackó keze az én agyam, és fordítva. Ketten kellettünk a csodához.

Mackó igenis koncentrált. Sokáig tartotta kezét akkor ott a térdemen. Amikor felemelte, nem volt ott a vér, nyoma sem volt nyílt

sebnek. Később a fejemen végzett hasonlót, amikor fájt. Szinte szuszogni sem szuszogtam.

Mackó akarata, és az én hitem. vagy fordítva.

Úgy bánok velük, mintha helyettük akár magam lennék. Mint egészen egészséges emberekkel. ahogy én lennék. És hiszek is benne, ezért aztán mintha ők is kezdenék elhinni. Hogy minden ember a maga módján egészséges, teljes ember.

Nincs trükk. Egyszerűen csak azt mondom, amit érzek, azt teszem amit érzek. Írtam régebben, de nem volt trükk. mindennek lényege a hit, hogy amit gondolok, az is vetüljön a képre. a tükörbe. Szavakban, mozdulatokban, minden vonásban, ami körülöttem. És akkor minden ami körülöttem, is kimondja azt amit gondol. Természetesen, magától értetődően.

Meddig tarthat ez a varázs? Meddig tart ki az erő, ami bennem. Ajándék. Talán nem szabadott volna leírnom. Talán visszafordul.

Az én hitem, koncentrációm? És amikor tudatlan? Amikor átveszem másoktól a betegséget? Amikor azonosulok, hogy átvegyem az áldást, a göcsörtökkel?

Nórától átvettem volna... de hát ez nem az én kezem volt. az agyam az övébe szállt, miközben az övé enyémben talált helyet. Hogy átvettem volna a zárt, merev körvonalakat? Hogy megszabaduljon? Hogy levetkőzze, levedlje az ősi bőrt, amivé nőtt? ó nem, nem, nem azonosulás, nem mentés. Csupáncsak véletlen, azaz belemagyarázás. Nóra eddig is így rajzolt, és bizonyára

ezután is fog így rajzolni. Én meg eddig is rajzoltam így, és
ezután is fogok másként is rajzolni. Nincs semmiféle áldozat,
nincs semmiféle varázs.

Így van
úgy van
Amúgy van
És mondtam
A Saleh Eschanak
Kivételesen meg a
Különlegesen
és is mondtam
A Saleh Eschanak

ARCAINK
ARCAINK

Ez így természetes. hogy vagyunk, és hatunk egymásra.
Egyszerűen csak együtt vagyunk, és érezzük egymást, mi akik
együtt, emberek. Állatok... virág.

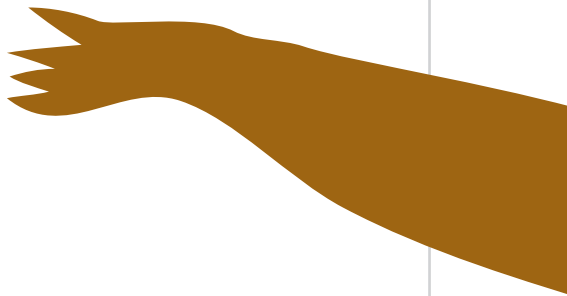
Nemrég, pár napja, újra felfedeztem a frankfurti mackómat.
Feltekin tettem, és erős vonzalmat éreztem kézbe venni,
megölelni. Azóta velem van a fotelben. Mindennap megölelem.

Nagy popsija, puha teste, hatalmas feje. mikor felveszem,
mintha súlya sem lenne.

Kérdeztem mackótól, szerinte normális, hogy mackóval aludjak
az ágyban? Játékmackóval?

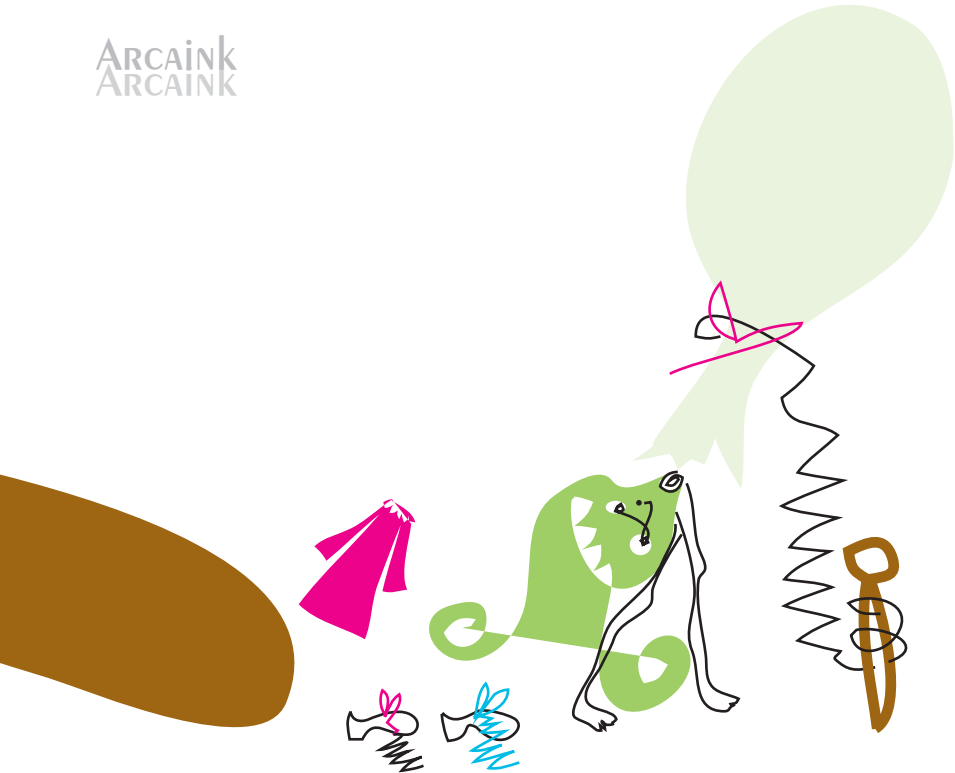
Azt mondja, miért ne. hogy már miért is ne aludhatnék vele. Elfér
az ágyban.

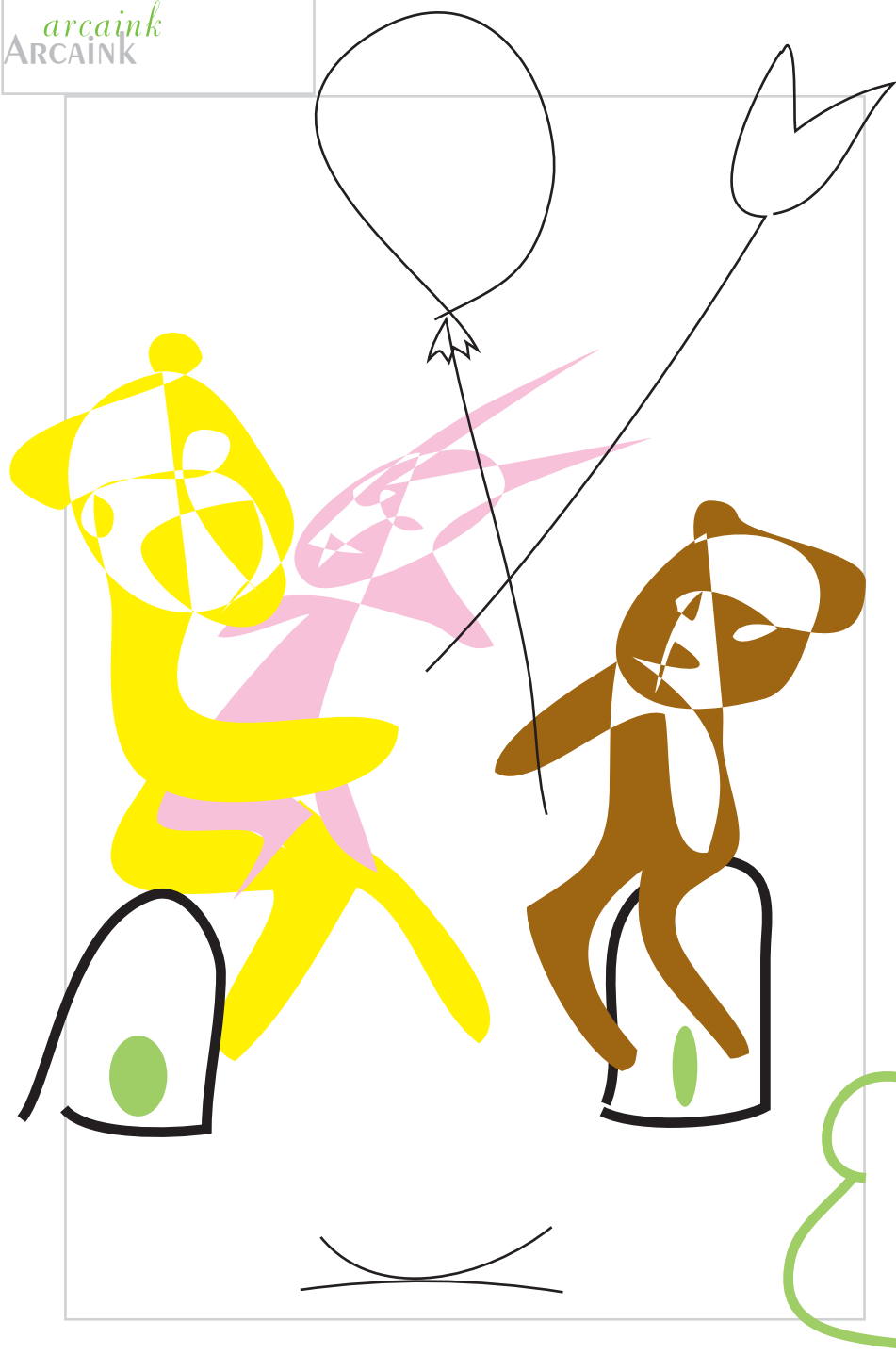
De azért nem alszom játékmackóval. Előbb-utóbb úgyis tovább
ültetem. Csak és kizárólag úgy alszom el, ha semmi a világon
hózzám nem ér, amikor elalszom.

ARCAINK
ARCAINK

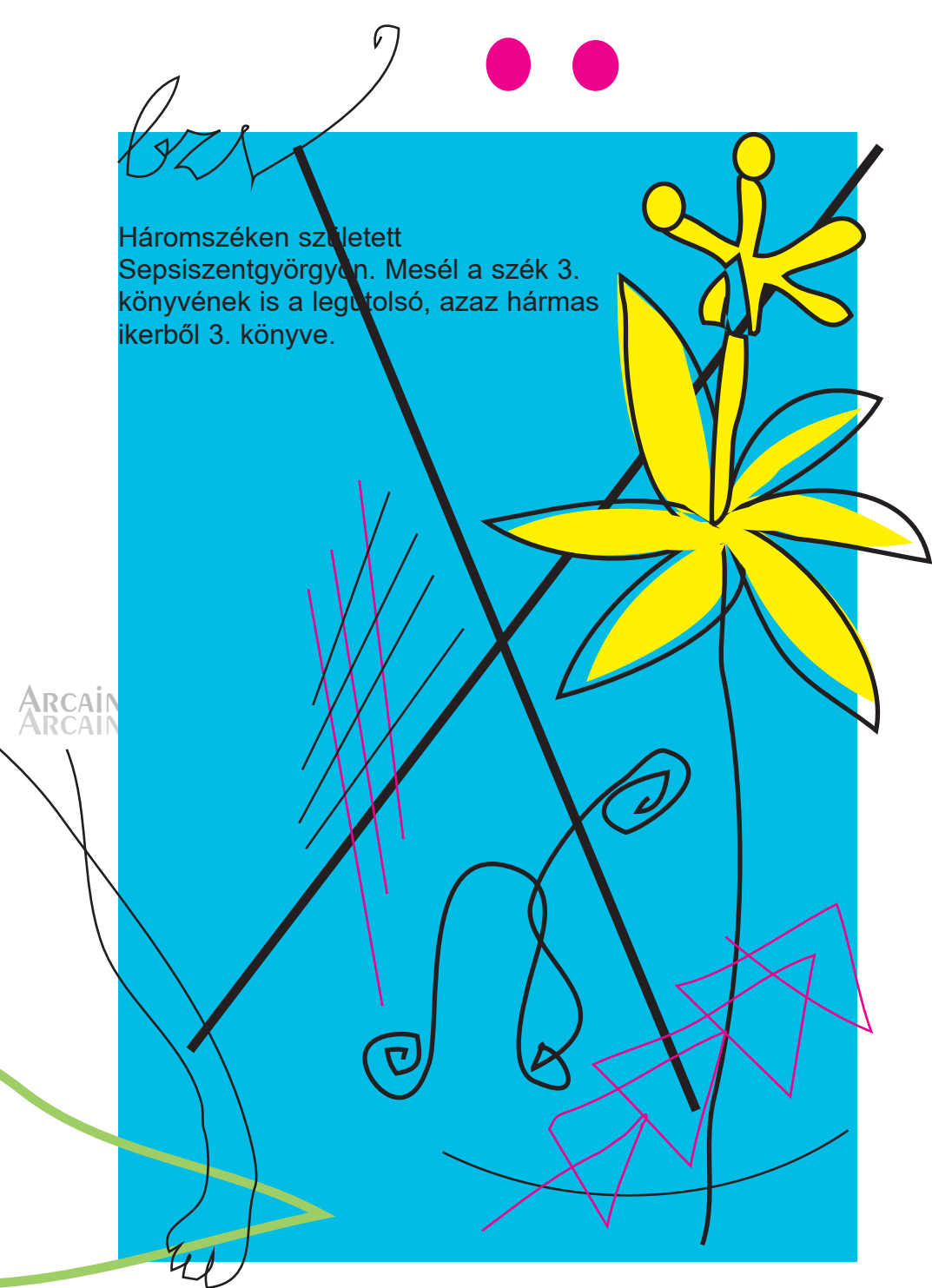

lcs

Háromszéken született
Sepsiszentgyörgyön. Mesél a szék 3.
könyvének is a legutolsó, azaz hármas
ikerből 3. könyve.

ARCAIN
ARCAIN

Más. Mai álom.

Mackó most is valami jó cselekedet útjára indult. De nem is indult, inkább csak ott volt, sajnos az álomból nem emlékszem, hol. Csak azt, hogy hazatért, éppen csak bejött az ajtón. A teste össze-vissza verve, de az ütések nem látszottak rajta, csak a gyenge test. lehanyatlott belül közvetlen az ajtóban. Hogy kik tették, sem volt világos, aztán eljön a másik nap. A második nap. Itt dolgozgatom a gépnél, vagy más, itthon, és mintha mackó már régen meg kellett volna érkezzen. Egyszer csak valami halovány vékonyka csengő hang, olyan egészen elhaló. Máskor meg sem hallanám, olyan halk itt ez a csengő, de most azonnal megyek, megnyitom az ajtót, nehezen hajlik ki, mert a súly rajta, amit tolnia kell, de mintha már vártam volna, hogy tudtam volna, éreztem volna, eljön, éppen így ez a második alkalom, mintha igen, előre megéreztem volna. mackó fekszik közvetlenül az ajtón kívül. Már nem volt ereje felemelkedni földről. Teste szinte élettelen, nem emlékszem mit kérdezek, vagy mondok, a szavakra, csak ahogy tartom a fejét, vagy hogy érintem sem emlékszem. Elment a napsugár. Elszállt a már ideje sercegő gépem. Sokadszor. néhány napja rossz. Magától száll, megy el, volt egy nap amikor nem csinálta. Péntek. Aztán tegnap amikor mackó itt, megint előjött a sercegés, ma már el-eltűnt a képernyő, míg nem vizsgálva összes zsinór, szemügyre vettem a kapcsolókat, és aztán a vezeték piros gombja aludt ki. remegett néhányat majd sötét lett. Akkor a dugaszt cseréltem ki, azaz hogy kihúztam a falból az összes szerkentyűvel, és másikba tereltem. Másik elosztóba. Most megy. Jaj és előtte megnéztem a villanyokat, égnek-e, hogy a központi dobozzal-e a baj. Hát ilyeneket is nekem kell csinálni. Mackó nincs itthon, aztán máskor is általában én vagyok itthon. Mackó most napozik. Én is mentem volna, igazán igazán kívántam a finom sugarat, de

mivel a tegnap sem dolgoztam, kivételesen mozogtam szabad levegőn, izgatóan kedvesen üde szép fiatalos arcok, játék csupa-csupa tele napfénnel, meg aztán később egészen sokkal utána, mikor mackóval magunkban maradtunk, már a folyosón, pontosabban ahonnan kezdődött az út eleje, magamba szívtam sötéteket arcokból, világosak is mintha nem annyira lettek volna este most fehérek, fényesek, csak az a pár fekete ruha. Azok még adtak apró fényeket, arcok, még ha olyan titokzatos is a tér, terek, de az utca, képek is olyan lehangelőek, mármint a zeneterem, mintha minden csak ugyanaz. Annyi év után is mintha csak az én jelenlétemmel mozdulna a világ, vagy inkább csak bennem élne, hogy lenne élet, de aztán csak mentem a sötétben, szomorún. nem voltam boldog. Aztán ez az álom is. bár határozottan szép volt, igen. ez az álom, mintha lebegett volna fölöttem. Mintha csak én ebből is, kilógva, valóság.

Elszállt, hogy vissza tudom-e hozni a képet. Ahogy lehajlok, mackó arca mint egy krisztusé, mondana válaszolna a kérdésekre, hogy ki tette, hogy mi történt, inkább nem ezek a szavak, de csak tárog egyet, mintha utolsót, állá, ahogy kinyílik a száj, benne a fehér nyál ahogy széthúzódik, nyúlik, majd vissza a csukódással, holtsápadt, egészen elhalványult arc, mint akiből elszállt a vér, sehol egy vörös folt, vér, ami sebesülésre mutatna, csak az, mintha ki akarna menni az élet belőle. Mintha el akarná hagyni az élete, az erő benne, ahogy kifogy, de ezek nem időben történnek, ami időben, csak az, hogy mentőt, gyorsan mentőt hívni, látom ahogy szaladok be, de a számok, hogy hol vannak a számok. Hogy csak addig, tartson legalább a lélek, amíg kijönnek. Mert azt mintha éreztem volna, ha kijönnek, akkor már nem hal meg, mintha láttam volna előre vetítve az ágyat amire fek-

tették, már bent valami korház, hogy ott mintha életre kelt volna a test is, mintha mozdult volna, de ez is sem tudom, megtörtént-e. Aztán mert féltem nem jönnek elég gyorsan, mert mondani kellett mi történt, kérdeztek, de hogy gyorsan, hogy alig élet a testében, hogy mindjárt meghal ha nem sietnek, de hogy megverték, halálra, hogy ne higgyék, akárki részeges, gyorsan mondani hogy ő milyen, hogy különleges ember, jó ember, nem akármilyen ember, értelmiségi, gyógyító, önmegtartóztató, és aki másokon segít, hogy ki tehetett,

de aztán megszakad a kép, elmúlik az álom, felébredek, hogy megmentették-e, hogy jött-e a mentő, de hogy macskónak nem szabad meghalni, mert akkor inkább én is meghalni,

és aztán hajnalban vagy már reggel néztem ahogy forgoló-dott mackó, ébren-e, elmonddam mit álmodtam, alig bírtam visszatartani, az elmondást, nehogy elfelejtsem, vagy hogy nehogy neki is valami rossz álom, meg-megrándult valami-je hogy álmodik-e, aztán mégsem tudtam felébreszteni, aztán reggel mégis,

és már a konyhában mondtam ha ő meghal, én sem tudok már élni, hogy én sem akarok már élni, hogy nekem ő ad erőt, az összetartozás, hogy mi összetartozunk, de hogy akkor kacagva viccelődött, dehogy nem, és mondott mást, hogy nekem miért, mármint élni, de ezt most nem mondom, szóval hogy a karrier, ezen kacagott. Én meg hogy nem, én valóban nem akarok élni, ha ő meghal. Hogy akkor én is meg akarok halni, mert nekem ő ad erőt, ő jelenti az életet. Hogy rajta kívül nincs élet a számomra. Aztán most mackó kicsit gépezett, ettünk tejbepapit, nekem ez édes, kicsit húzom is az orrom, mert amikor olyan lucskos, kívánom is, eszem is, aztán az utolsó fala-

tok már mintha nem kellenének, hogy már nem esnek jól, mackó ezen is nevet, hogy ugye csak a szememmel kívánom, és megeszem tőle, előle, mert hogy akkor neki több jutna. Mert ha nem szeretem, akkor miért eszem, persze, szeretem, és kívánom is, de aztán olyan édeskés. Hogy ő az édesszájú, én nálam kellenek a savanyúk is az édes mellé. Hogy nekem sok a csakaz édes. neki még akkor reggel nem ment ki, csak néhányat sercegett (a gép), és hát most valahol szépen napozgat. Mert élni kell, mondja mackó, azt csak én mondom, hogy mi örökké fogunk élni. Hogy mi sohasem halunk meg.

Nem, nem értem hozzá, csak ahogy néztem, mint ha egy képet, ahogyan tartom fejét a karomon, nekem a mentőt kellett hívnom. De aztán ugye az sem történt meg, mert közben felébredtem.

Mégis milyen lehangoló ez a nap. Még jó hogy van az a kicsi napsugár. Szélből árnyékból. Mellett.

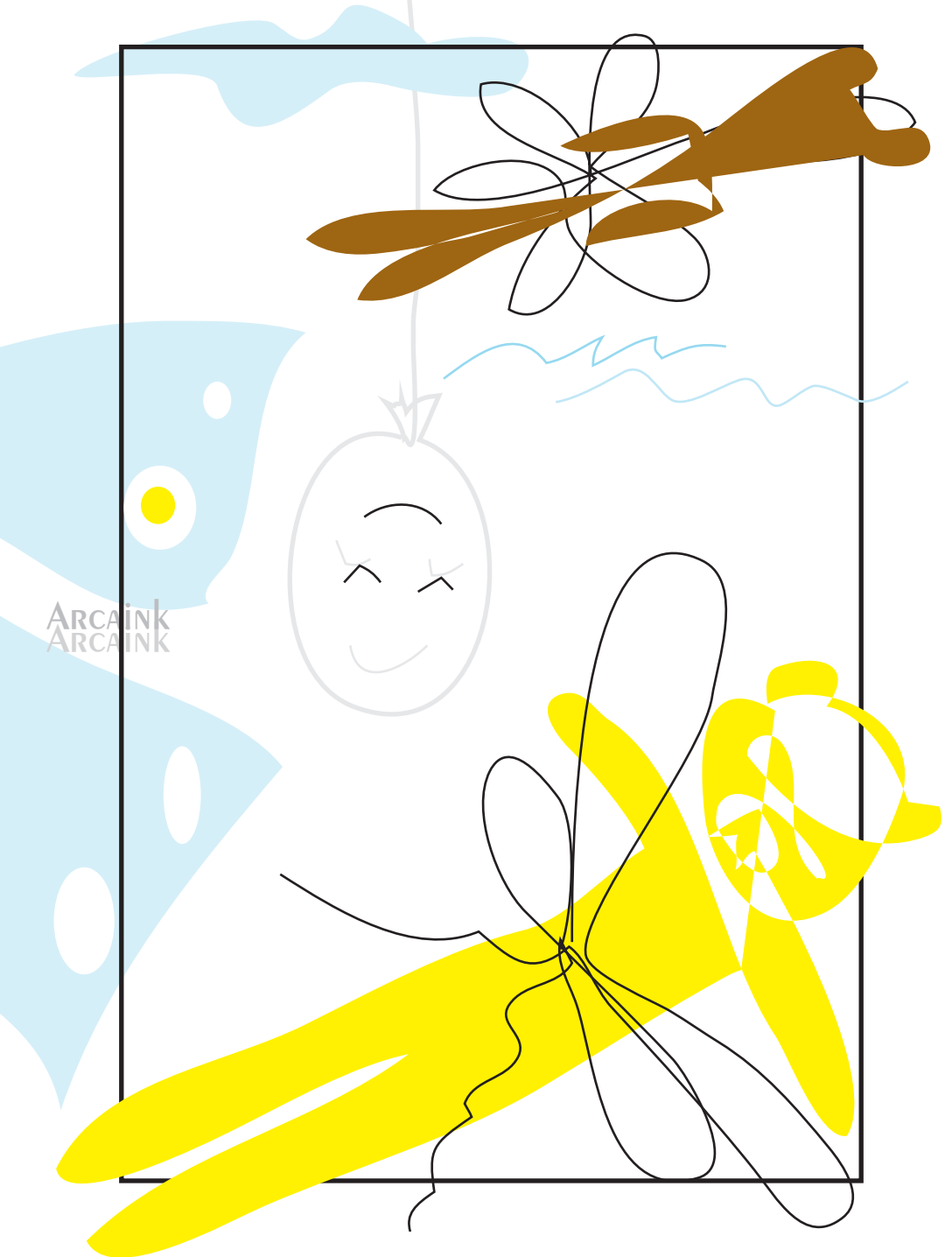
Nem lett jó ez az írás, sajnós, nem úgy adtam vissza, az érzetet, ahogy éppen akkor éreztem, legalábbis a felénél valahol, ahol megszakadt, elsőre szokott jó lenni, de sajnós az elszállás tönkrevágta az első érzetet, így csak másolása lett, magának az érzésnek. De hogy ennek is így lenni. Hogy most így kell. ezért aztán kicsivel még szomorúbb is vagyok, mint amilyen egyébként. És ahogy nézem, mackóra sem jut sok napsugár. Vacoghat közben a zöld levelek alatt. Fák mögött, előtt, oldalt, valahol ahol jó neki. Sugárral, nélküle. Biztos valamit olvas. Napból, árnyékból. Lehet, meglehet, hogy már nem is kacag. Aztán csak várja, mindig, hogy bár az újabb sugár kiégne.

Testére. De az is lehet, hogy éppen mackó is éppencsak valamit napba nézve, csukott szemmel, álmodik. Mert ugye minden lehet.

S a gép is, hogy vajon csak ma-e. megint mint akkor pén-
teken. Talán be sem szabad tennem a könyvbe ezt a
szöveget, annyira rosszat tett neki a másodérkezés.

Másodkéz. Hogy mindig az első, ami szép. Amit nem a
gondolat ír, emlékezés, visszajátszás, hanem maga az élet,
könny. Amikor a szöveget maguk a könnyek írják. Az ott és
akkori első érkezés. Amikor kibújik a csibe a tojásból. Nem
amikor én töröm meg tükörtojásnak. De ott akkor az is
más. elsőkéz. Ott fenn, tükörtojásból. De most az elmaradt
reggeli tojásról beszélek. Ami a papiból. Tojás helyett. Sós,
savanykásan édes tojásokból.

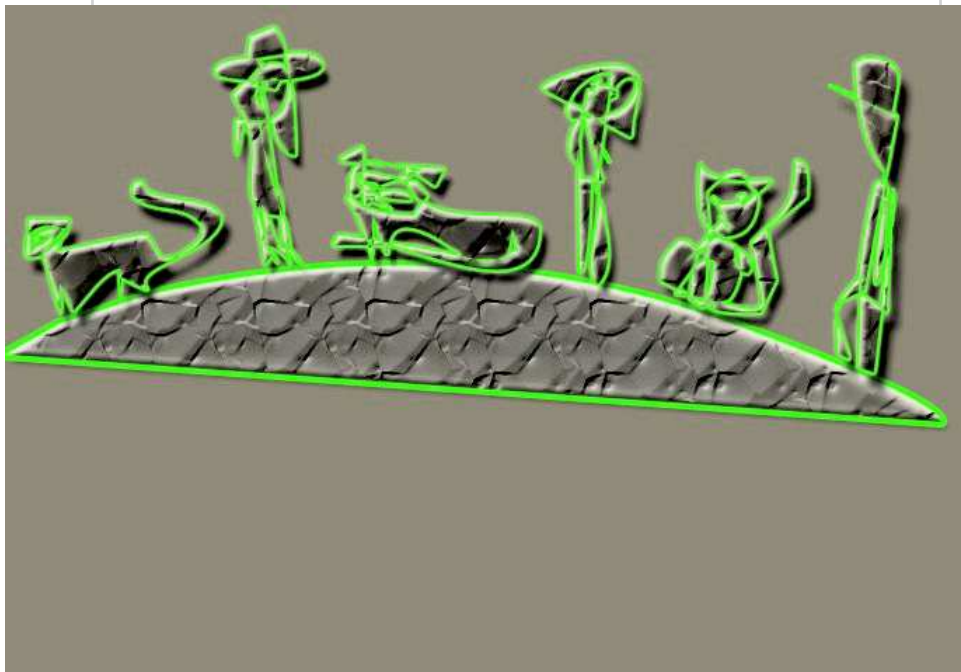

április 14., kedd

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 11:47 0 megjegyzés A
bejegyzésre mutató linkek

új világ

Macskának jó, nem kell tudnia angolul. Macskaföldön nincsenek nyelvek. Egy nyelv van, amit minden macska ért.

Az emberek ott fenn, különböző nyelven beszélnek. Különböző nyelven szerelmeskednek. Értik egymást.

Ezeket részint álomban, részint ébredésemben jegyeztem.

„kutyaszemében megszületik az éden”

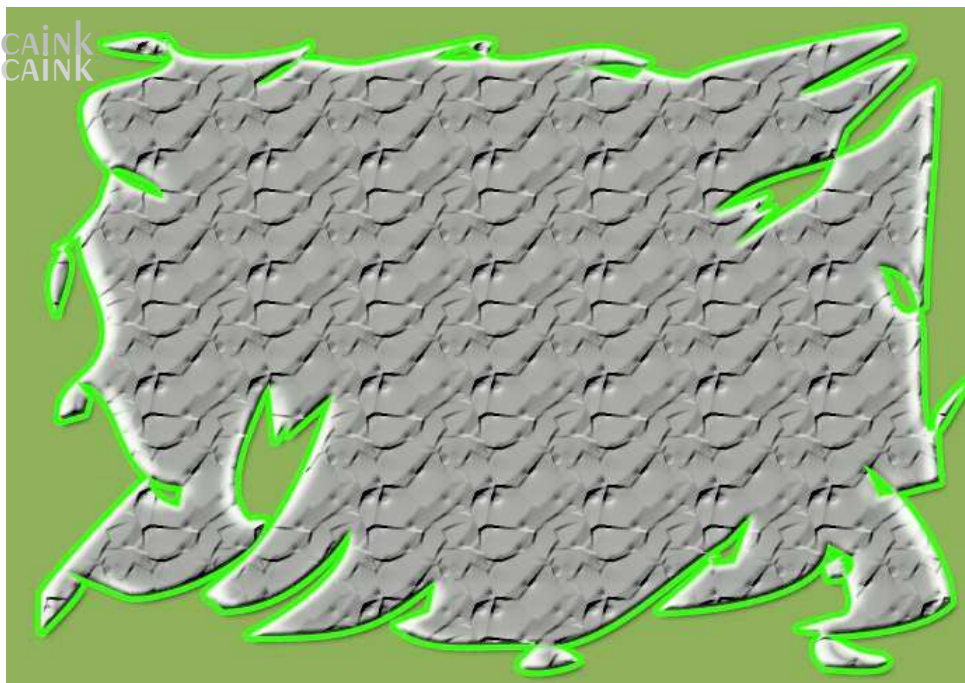
„higgyem az ostoba elmúlás ellen”...nem lehet pontos. Az emlékezés...

Életre kelteni minket. Más világ. Rózsakert avagy a fehér liliom?

Nincsenek összefüggő gondolataim.

Meg kellett volna tanulnom angolul. Tanulni angol, új világ. Más világ. Amikor koncertek is, külföld, mennyire szégyelltem... csak a hangokat értettem, az embert. Amit mondott, közben, kérdezett, semmi nem juthatott el. a nyelv. Nem érteni nyelvet. Csak az arc, a hangok... új világ. Szébb világ.

ARCAINK
ARCAINK

Amikor járműveken, vonat, hévek, kérdezni angol, túlvilág, minden fény ami világított rajtam, minden fény ami velem, hamis. Mellém ültek, mellénk, a fények, az arc... rajtunk mind hamis. Elnézést... mondani mindig elnézést. A csalódás arcokon. nem tudni arc angol.

Anyámnak igaza volt:

Senkik... Semmik. Új világ. Estére szebb világ.

Angol kellett volna tanulni angol.

Amikor iskola, tanítás is, lehetőség adott. tanulni angol. Tanárok, iskolapad. Lehetetlen, túl lenni terhelt. Nem férni bele időbe. Rossz időpont. Mindig rossz, nem érni el a termet. Túl messze...

Késő. Minden már késő. Új világ. Reggelre ébredni eső, fények, hang, arcok. Új világ.

Jutnék magasba egyszer, fel ég, ismerni világ összes nyelvét.

Neked.

Sohasem felejteni, honnan indultam. Sohasem érteni, honnan érkeztem. Arcod. Emlékszel az arcodra? Nézd meg jobban. Beleépítettelek végtelenbe. (véletlenül nem múlnak... hangod)

Az indák... lassan megtöltik a képernyőt.

ARCAINK
ARCAINK

„s mind, ki odalenn turkál,
a fényre kibotorkál,
ugrik, kigurul, tarkáll,
jönnek – s egyre több tér kell
várd ki, édesem, Bárki,
várd ki, legyen akárki,
akár az ég, akár kő,
akár az országút árka!”

Jöjj el!

április 11., szombat

kislány az Andrássy úton

ARCAINK
ARCAINK

már megint onnan jöttem, de már csak elvétele, valami törlesztés... elmaradás, egy kék diploma, aztán az otthon felejtett könyvek, amiért megint kell majd jönni, aztán nem hittem a szememnek. ott ült ez a kislány, először csak mint egy álom, mintha nem ebből a világból, a kis letűrt fehér zokni, meg a fekete apró cipő, kétszer fordultam vissza, hogy rögzítsem a látványt, hogy a színek, minden megmaradjon úgy, ahogyan ott ült, szomorú, vidáman, nem lát-

szott, csak a kis kalap, a felső, meg a kék rövid szoknya, amiből formás kicsi lábai világítottak.

büntetés volt számomra most ez az út, valami görcs fogta el hasamat még reggel, amikor kiléptem az ajtón, de inkább csak valami feszítés, mint amikor fut az ember, és levegő szorul, aztán nem lehet tovább menni, amikor egyre nehezebb, akkor éreztem először, aztán csak úgy járhatam, lépésenként, hogy fognom kellett, és csak nagyon lassan, egymás után lépni, majd egyre jobban kellett tartani, egyre nehezebben mentek a lépések, az út pedig egyre hosszabb, mert már bérletem sincs, jegyem is néhány, pontosan három, évekről maradvá, tartogatva, egyszer majd kell, de most csak spórolni, amikor majd még nehezebb. pontosabban négy volt, de oda kellett érni, aztán csak metró, ott meg nem lehet másképp. csak álltam a metrónál is, éppen már haladtam volna le a lépcsőn, pontosabban értem volna el, amikor látom az egyenruhákat, hát persze, eszmélek, hiszen már nincs bérletem ... hátrálok, aztán csak állok, mi legyen. oda kell érnem időben. még sokáig állok így, nem tudom, mennyit, látom egy férfi néz a pénztárban, különösen néz, bizonyosan sok ideig állhattam. aztán visszafordultam, fel kell áldozni a negyedik utolsó jegyet. vége a szabadságnak, vége a felesélyezetlen járműveken olvasgatásnak, mindennek, már nem élhetek a burokbán, bent, állandóan majd résen lenni, hiszen bárhol felbukkanhat az egyenruha.

a hasam fogom, már visszafele, 500 méter, újra lépnek a lépcsőre, pusztán csak megszokás, arany jánoson a metróajtóban, amikor megint csak feleszmélek, számolgom, nagyon hosszú így gyalog az út, de hiszen sosem volt

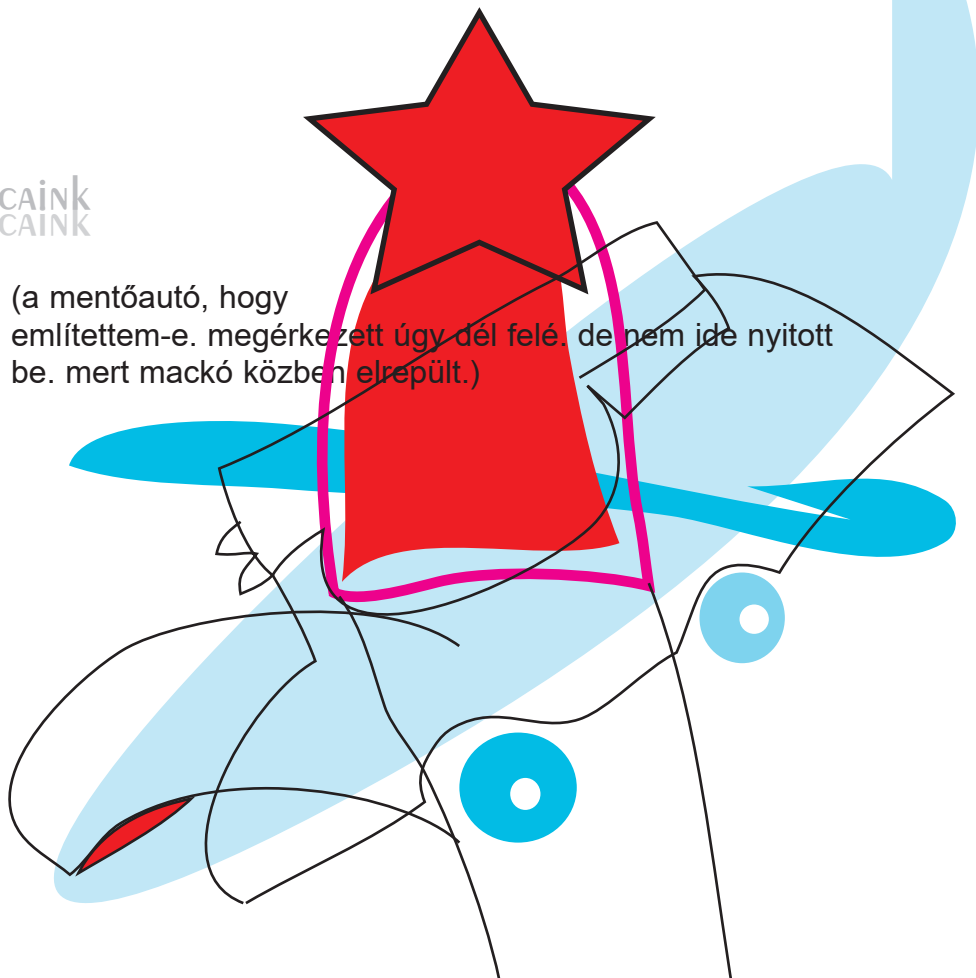
eddig semmi bajom, miért éppen most, amikor muszáj,
előbb utóbb le kell majd ülnöm.

aztán csak menni, tovább, hiszen haza kell valahogyan
érni. különben is sok mást kell elintézni, csekkek, vásárolni,
ajándék mackónak, ilyesmik, mert mindent mindig utolsó
pillanatra hagyok. melyik nap is? talán keverednek a
napok, mindenesetre, még csak a Bajcsi, aztán innen indu-
lok felfele, amikor a kislány.

mintha már nem fájna annyira. el kell érnem az oktogonig.

ARCAINK
ARCAINK

(a mentőautó, hogy
említettem-e. megérkezett úgy dél felé. de nem ide nyitott
be. mert mackó közben elrepült.)

április 10., péntek

még mind tegnapról

A Lumnicer nővérek.

GT üzenete:

A számítógépem adatai elszálltak. Minden velem kapcsolatos fotó, könyv fájllok (lásd. Láncszemek) is eltűntek. Gyakorlatilag lenullázódott a digitális állományom...

??

nyulacska és anna

anna küldi

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:28 '0 megjegyzés A
bejegyzésre mutató linkek

április 9., csütörtök

nyulacska

Szeretem az embereket. Bocsásson meg nekem az Úr, hogy magamat is szeretem. Rútul, szépen, keserűn, boldogan.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:49 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

Feketén-fehéren, nő-férfi, nők?férfik? vagy egyszerűen csak ember

(gyermeked elhagy)

...

Hát igen. Szerettem ezt a gyermeket. Benne volt minden tisztaság.

Ő még beszélne, tudja, mi a valóság. Pontosan érzi a dolgokat. Ki tudna emelni, még lenne valami, ami benn maradt. Elment.

Megérezte, hogy áldozat én lettem, aztán kért, kért hogy vissza. Őérte, nem miattam tettem. Miután törölve, csak egy nyom, a halál folt, kért. Érezte, hogy nem lehet, hogy én legyek áldozat. Az áldozatot szeretik az emberek. Hát visszafordítottam. Mindig magam ellen. Nincs kiút. Szeressék az emberek. Mi vagyok? csak egy folt, ami elveszett.

A gyermek elhagyott.

Hogy ki bőrére ment a játék. Csak azt éreztem, taposnak. Nem tudom már, én éreztem, vagy a gyermek. Melyikünk volt.

Nem a ruha a lényeg. Az emberek úgy járnak, ahogy jólesik. és miért ne lehetnének szépek, rútak, ha úgy tetszik. De az én bőrröm, azt ne vigye senki vásárba. Vigye, vigye, úgyis magam lököm ki a kutyáknak. Eltűntek angyalok.

Valami más, egyéb.

Nagy szerelmek sorsa. Nagy beteljesült, majd lealjasult szerelmeké. Halál, elválás. Mindig félttem a nagy beteljesült szerelmektől. Amikor volt, egyszer, porba tiport, életemre nyomorított.

Szerelem.

Egyik a testet, másik a szellemet akarja. egyik nyughatatlan, a test, csakis a test egyetlen igazolás, becsületsértés, ha azt a szerelem tőle megtagadja. A testtől a gyönyört. A szerelem önmagáért való. a gyönyörért. Nem látja, nem érzi a másik embert.

Csalódás, vér, halál.

Ha rómeó és júlia nem hal meg, sírba viszi őket is a vánnyadt-feslett hétköznapi keserűség.

Szépség az összetartozásban van. Amikor két fél a másikat is látja. amikor két fél, mindkettő túllát. önmagán. szabadon szellem a testtel.

hogy mi kell.

Az egyiknek igazolása a szerelemnek, amikor érzi, már nem kell a másik testnek, ahol csak a szellem, béke, nyugalom, semmi más, hatalom ez? Hazugság? Nem. két ember. Csupáncsak két különböző ember nem létezhet egytestben. Igazolni, ha kell, erőszakkal, amikor már nem kívánja a másik test, ha kell, öl érte, üt, ver, mint az, aki azt vele tette, amikor eljött. Egy másik szerelembe. Ugyanazzá vált, akivé az tette, aki annakelőtte őt ütötte, verte. Hasonult ahhoz, aki a lelke maga, amikor még nem tudta. Amikor még hitte, angyal lehet szabadon. Állat lett ő is, mint amikor még nem tudta, hogy létezhetnek angyalok. hogy angyalok nincsenek.

Becsap a test, amikor nagy szerelem. Amikor kicsi, más, szerelemnél erősebb, valami más, amikor nem éget, langyos, hideg, akkor a test örökké szeret. simogatás. Vékony, váll. A bőr érintése. Örökkévalóság.

Összetartozás.

A két fél nem érti egymást. Amelyik a testet akarja. A másik elem. Mindent tudatosan adagol. A másik ezt hamisnak érzi. Egyre jobban ég a test, onnan, egyre erősebb a szerelem, a másik míg utasít, aztán végül teljes a tagadás. Innen. A test tagad. Amikor nagy szerelem, amikor érzi, már megvált a nagy szerelem. Csak addig kíván, míg elér. A test, a szellem, innen is onnan is azonos.

Egyiké az ösztön hatalma, másiké a tudatosság. vonzzák egymást, aztán taszítás. idő kérdése. Egyik innen igazol, másik onnan. Nem érnek össze. Egyik zsarol, másik nyugalommal elvesz. élvez. a másik tudatlanságában nyer örömet.

Egyik uralkodik, szenved, másik szenved és uralkodik. Mindig más időben.

A szerelem végérvényesen kihűl. A nagy szerelem.

Egy különbség van csak. Az egyik könnyen keres, talál másik partnert. A szellem csapong. Miután kíváncsisága betelt, más után néz. Az áldozat szenved.

Birtokolni. Így vagy úgy, egyre megy.

Nő-férfi? Nő-nő? Fordítva?férfiak? – egyre megy. Börszín?
Méret? Szépség? Rútság?

A probléma ami a szexualitást illeti, egy és ugyanaz. Testek.
Semmi különbség, csak a környezet, a háttér. A külső. Belül minden ugyanaz.

(Bódis Kriszta, Falusi románc, meleg szerelem filmje kapcsán)

ARCAINK
ARCAINK

Végül, de ez most máskor, máshonnan, a Tanú film. sokszor jut eszembe. miért hatott olyan nagyon. Akkoriban, akár most.
Nincs különbség. Igaznak, bolondnak, okosnak, butának lenni.
Nem tudni valóságot, nyitva szemmel is csukva lenni. Önmagunknak. Mindig fény. Szárnyak nélkül szabadnak lenni.
Emberből.

Vállalni szárnyak nélkül szárnyakat. nyitva lenni, zárva, magunknak.

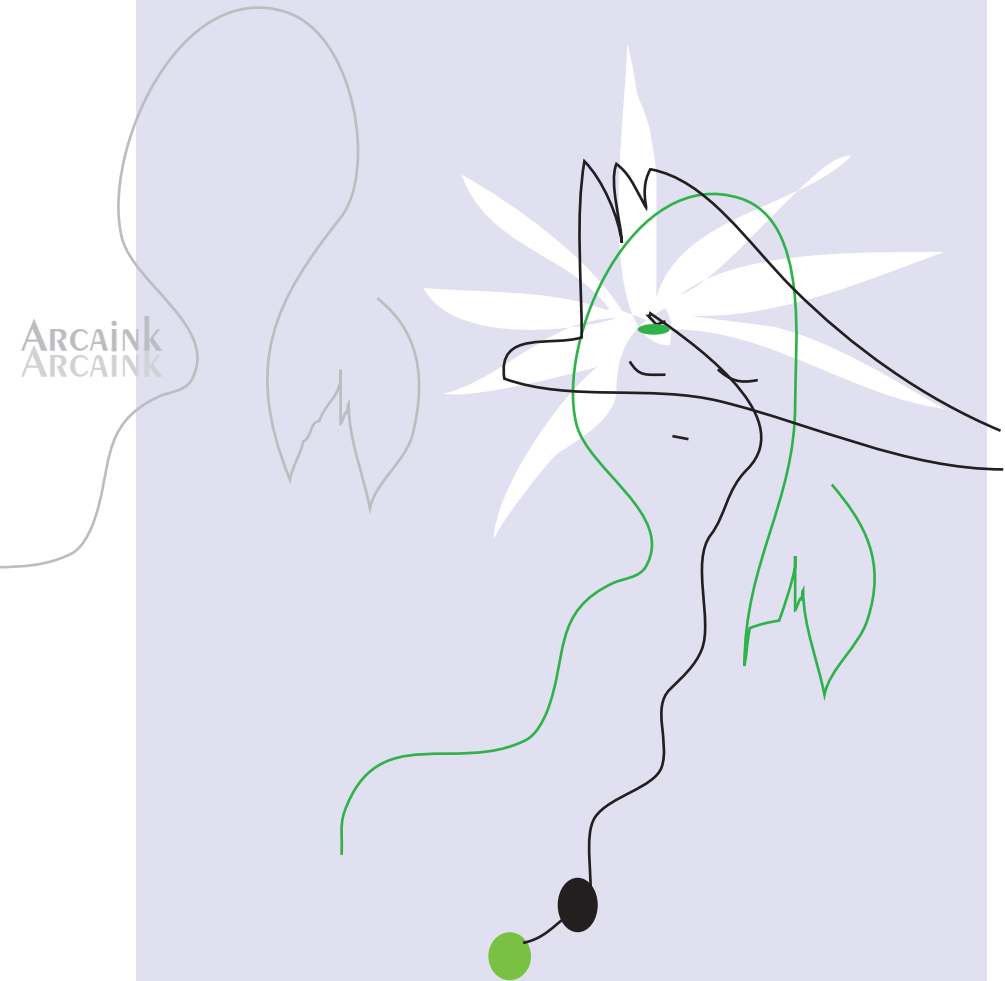
rég volt, persze rég, most más világ.

április 8., szerda
legyen valami más

Elnézem az utóbbi bejegyzést itt, kintről, eltávolodva, különösen furcsának találom, hogy ezek is belőlem. Mindenképpen csupán írásoknak vehetők, de semmiképpen nem szabad egyoldalú nézőpontból tekinteni. Egyszerűen csak a szokottnál mélyebben lemegy tudatalattiba, hogy egy nyugodtabb, hétköznapiabb állapotban szinte magamra sem ismerek. Viszont tény, hogy valóban egészen mélyen lehettem, lehetek, amikor abból a burokból feltörnek ezek a gyermeki fájdalmak. Először is, az emberekkel egészen normális vagyok a hétköznapi életben, semmi különbség, lehetnék éppenséggel akármelyik másik ember. És ez nőkre csakúgy vonatkozik, mint férfiakra. Persze ez is változó, van hogy könnyebben megnyílok, van hogy nehezebben, vagy egyáltalán nem. Környezettől is függ. Talán előfordul, hogy nőkkel természetesebben, vagy inkább úgy mondanám, kicsit más. De ez sem ennyire elhatárolható.

Természetesen akik ismernek, és nem csak az írásaimat, azok pontosan tudják. Tény, hogy néha sikerül olyannyira mélyre menni, és ez mostanában gyakori, igaz, a zavarosabb, vagy inkább beavatottabb, mondhatnám azt is túlságosan is letisztult állapotok íráskényszerre serkentése hatására, annyira, hogy olykor éjszakánként, hajnalokra szövegekre ébredek. De még ez sem olyan különös, persze vannak megmagyarázhatatlan tények, valóban jelek, esetek, történések, üzenetek, szövegek, melyek önbeteljesítőek, akár máshonnan, kívülről, akár a sajátjaim, és mások, környezetem ütköztetésében. De hát ezeket is lehet egészen normálisan kezelni. Tehát mindenképpen azt gondolom, vannak olyan hatások, melyek képesek kifordítani a hétköznapi józanságból, egyensúlyból. Mégis, ha máshonnan nézem ezt az egyensúlyt, mindenképpen szükség van a tisztulási folyamatokra, mélypontokra, a lelki békesség újra és újra visszatalálásához.

bár az is tény, mostanában mintha már nem kívánnék lenni sehol sem. csupán megszokásból teszem a dolgokat, kezem, szemem, agyam mozdul rá, de már nincs az a láng. idővel majd már semmi se lesz. a befele mosolyom is eltűnik.

április 5., vasárnap
legyen ez a kezdet az élet értelmé.

megloplak tagadlak nevetségessé teszek
(szeretlek)

csurognak a szárnyak a szuroktól.
(én is szeretlek)

mindenki mindenkit szeret. nagy család vagyunk.

sosem volt eszem a ravaszsághoz, taktikához. mindenhol
kilógtam. idegesítette az embereket, hogy tükröződtek a szem-
imben. de okosak voltak. mindig kijátsztak. a nőket pedig nem
szerettem. csodáltam olykor, elnéztem, nézegettem a szépséget.
igaz, némelyiket megszerettem. távolról. mindig csak távolról.
nem, nem, nem, tévedés. volt hogy megéreztem a jószágot.
ilyenkor viszont tudtam szeretni.

azonban magam hagytam, hogy kedvükre tegyék velem játékok.
kíváncsi voltam, meddig mennek. mindig, mindig többet akartam
tudni. behunytam ilyenkor a szemem, ne lássam, mert látni nem
bírtam. saját halálom. de én voltam. mindig magam feküdtem a
szélnek. a szenvedést csak halottként. testem gyenge, különben
sem bírná.

egyetlen dolgot nem viselek, ha hallgatásra kényszerítenek. a
csendeket csak én idézhetem, amikor eljön az idő. a jel. ez csak
akkor jön el, amikor tisztulás. addig marad a sötétség. hogy lesz-
e tisztulás. de a rácsnak akkor is maradni kell. ritka, amikor
lehull. a rácscok valahogy mindig újra nőnek.

a finom ebédet tartom. tegnapi. tartani fogom. erre hűséget esküdtem. akkor is, ha vér folyik az edényből. saját vérem. meg kell tartanom. hiszen magam ízesítettem. legalábbis szemernyi fűszerrel. sóval. abból is csipetnyi. a nagy dolgokat mindig mások végzik.

a többi? egy szebb világ? hogy eljöhet még egy szebb világ? a szebb világok nálam nem nyílnak. szemfényvesztés, amikor előttem.

túl bátor. túl naiv. túl sokat tud. túl sokat lát. ebből csak bajunk lehet. túl önkéntes. túl önérzetes. nem kell nekünk. fordítsunk inkább egyet a keréken. úgy is kerek, majd nem fog látszani. el kell hallgattatni. 1993...1995. aztán csak falak. falak mindenütt. sehol egyetlen rés.

fokozatosan adagoljuk, hogy ne tűnjön fel. vigyázni kell tiszta ruháinkra. de úgy, hogy mindegyikbe belehaljon. többszörös halált akarok. hogy sose haljon meg. meg ne születhessen ember képében. ne tudjon beszélni. ne tudjon írni. újrászületni embernek csak ember képében lehet. nem születhet másik életében állatnak, növénynek. nem születhet pl. macska képében.

a lények csak mind magasabbrendű lény képében születhetnek újra. hogy miért olyan szép az állatok bőre, tolla, természetszerűen, amikor az emberé rút, csak maszkkal, ruhákkal, díszekkel, gyöngyökkel éri el ezt a szépséget. gyönyörök. az ember hazudik. az embernek folyamatosan hazudnia kell, mert környezete, hiúsága, mellyel összefonódott, ezt kívánja. nem akarok ember képében újrászületni.

amikor kinyitottam a szemem, már csak a második sor jutott eszembe:

...

tollaimra éket eresztett

az emberek, ha élni akarnak, jól élni, hazudniuk kell. kifelé mindenképpen páncélt eresztetni. ha ember maradnék, és én is jót akarnék, mindenképpen nekem is viselnem kellene ezt a páncélt. de én szabadon szeretnék élni. meztelenül, mint ott azon a sziklán, amikor a fák, napfény. paradicsom. mondtam mackónak. a civilizáció eltévesztett pontján. de én nem vagyok madár. ember képében nem élhetek szárnyakkal ék nélkül. melyek leszorítják ezeket a szárnyakat. akkor is kinyitom szárnyaimat, amikor hallgatni, hazudni kellene. mindenhol szárnyakat nyitnék, ahol csak föld. nem akarom a kapukat állandóan nyitni-csukni. hogy idáig föld, innen a szabadság. a kaputól innen mezítláb, onnan cipő, öltöny. egyáltalán nem szeretem a kapukat. nem, nem, tartani a kapukat erősen. láthatatlannak lenni. akkor is amikor látszom. emberek között embernek.

a naplóból pedig azért nem törölhettem, mert akkor többé sosem írhattam volna. akkor magam is hazudtam volna. mint az emberek. akik jól élni szeretnének, hogy szeressék. az emberek önmagukat szeretik viszontlátni. másokban. a tükröt nem szeretik. hiszen ők is takaróznak. ruhákkal. az emberek szeretik a ruhákat. szépnek lenni. rútnak lenni, szépnek látszani. a napló szent. minden ami a tükörben, vissza kell tükröződnie. amíg élek. emberből. semmi nem törölhető. amihez nincs jel. égi jel. tisztulás. a földön megbilincselhetnek. megszégyeníthetnek. eltörölhetnek. kivájhatják a szemeim. amik már nincsenek. élet az nincs bennem. csak a pusztá szárnyak maradtak. lekötve, szorítva. magam ellen. de tartom magam. a rácsok mögött. aminek el kell jönnie, eljön, ha nem jön el.

igen, igen, szeretlek. bocsáss meg. hogy nem eresztetlek el.

nem lehet továbblépni. valamikor később, április 8

ARCAIN
ARCAIN

április 4., szombat
1x1 játékban is játék?

rózsakert a gyermekkorból

Hogy lehet hogy az ember egyszerre gyűlöl és szeret.
Kettős identitásom van, mondta egy különös ember különös helyzetben. És hogy ezzel nagyon nehéz lehet élni. És hogy ritka. Mondtam, igen. Pontosan érzékeli, nagyon nehéz. Azt már ki sem mondtam, több is van.

Amikor az itteni és az otthoni dolgok összemosódtak. Amikor ki mertem mondani ami fáj. Itt. Hogy mi az, ami itt nagyon fáj. Akkor tette ezt a megjegyzést.

Különben meg nem szoktam semmit direkt kimondani. Olyankor rettenetesen szenvedek. Ha ki kell mondani. Amikor kényszerítenek. Amikor vezetnek. Rávezetnek.

Mindig egyszerre látni a dolgok felszínét és fonákját. Egyszerre tagadni és elfogadni. Egyszerre félteni magamban a nőt, de amikor nőiesnek érzem magam, azonnal ott terem a gyermek, és összetör. Átlát rajtam, és mindig sikerül bebizonyítania, hogy gyermek vagyok. A gyermek minden apró hibát meglát. Semmit nem lehet előle takarni. Nő és a gyermek állandó harca. A nőnek, nőiességnek egyedüli ereje szépsége. Ez a szépség az, ami megfoghatatlan. Minden nő tud szép lenni, ha

akar. Olyankor, amikor a napsugár érinti. Egészen tudatlan. Napsugár nélkül nehéz szépnek lenni. Ez belső fény, lehet szenvedésből, vagy szerelemből. A kettő valahol egy ponton, más, több pont, úgysí összefut. De az igazi szenvedés más. Olyankor már ölni sem tud az ember.

A harcias nő, férfi. Most nem erről az erényről beszélek. Ez valami más, szükség. **Hiányt** pótol, például a szépséget. De a harcias nő is szép. Vannak pillanatok, amikor a harcias nő nagyon szép. De ez nem az a pillanat, amikor harcol. Ez olyankor van, amikor néz. Megérint. Minden harcias nő, amikor megérint, álomszerű lényé lesz. hasonul.

...

Hogy kinyújtsa kezét most az, akiért tettem én annakidején, amikor kért. Most, amikor szükség kívánja.

Ideje, hogy én is kérjek az embere

ktől. P

é

Idául, hogy elmaradásait törlesszék. Mackó szokott ugrasztani, már megint nem mertem kérni. Csak igazán különös helyzetekben merek, ez is csak amikor nincs tét. Amikor csak játék. Amikor van, és amikor járna, sosem vagy csak nehezen esik meg.

Kedves R, nagyon sokszor jutsz eszembe. Hogy olyan jó voltál, annyira különös volt az a beszélgetés, annyi fájdalom és szépség. Mélység. És én azon a napon annyira össze-vissza voltam, azon a kora reggelen, hogy elfelejtettem a könyvet dedikálni. Fáj, szinte mindennap eszembe jut. Képzletben sokszor megteszem. Talán még jóvá lehet tenni. Talán megvár még egyszer az a könyv.

Befrni mackó titkát egyszer. Elmondani. Nem lehet. De valahol. (valahogyan álruhában)

Különös, hogy a munkanélküli irodán az a lány, nő, hogy hasonlít rád. Első pillanattól rád emlékeztet, mozdulatai, vékony, magas, többször nadrágban, de néha szoknyában is. Ma különösen szép blúz volt rajta. Ruha is meg blúz is, de rövid, ami nadrághoz. Olyan amit nagyon szeretek. Szerényen, de kedvesen illett természetéhez, jelleméhez, arcához. Lenge, barna virágokkal és geometriai díszítő motívumokkal, nagyobb-kisebb formákkal. Rövid ujj, talán valami szegélycsipke, igazán visszafo-gott, fehér és sötét barna minták. Egy mozdulatnál búcsúzaskor pillanatra rajta feledtem tekintetem. Hogy előlről is jobban láthas-sam, inkább csak emlékbe. Felül mellén húzott, apró lapos mellek, kissé íves háta, mintha aprónyit görbén járna. Inkább csak úgy tűnik. Sosem jár feszesen. Értem, hátravetett vállakkal. Ettől van benne valami megnevezhetetlen szépség. Mosolygott, én inkább voltam szomorú, de azért lefoglalt az utolsó helyszíni jelenlét.

Szép volt az arca. Néha szoktalak téged is ilyennek látni. Hosszú haja van, általában, igen, azt hiszem kibontva hordja, de mindig füle mögé igazítja, hogy ne zavarja. Ettől kicsit hivatalos, de éppen annyira, amitől még szép. Igen, talán azért, mert mindig csak egyfelől tolja hátra, mint aki akarja is meg nem is. Mindig egyszerűen öltözik. Van amikor nem különösen szép, de akkor is szép. Annak látom.

Valójában az a legnagyobb probléma, iszonyúan félek az emberektől. Belehalok, ha valaki megszólít. Rettegek, ha a telefon is csöng, aztán megnyugszom, amikor mackó. Valósággal hatalmas súly esik le testemről. Különben igen ritka, amikor más hív. Valószínű, a félelmem. Miközben mindig arra vágyom, kellemesen, szórakoztatóan elbeszélgethessek az emberekkel. Már megint ez a kettősség. Van, hogy rendben történik minden, ahogy képzeltem. Amikor ilyen beszélgetés. Olyankor megnyugszom.

Ennyi félelemmel mit is kezdhet az ember magával.

Úgy adódott, ma megint nem az éjszakai teleírt lapokból lett naplóbejegyzés.

Keresztanyám,

fogadja őszinte részvétem Keresztapám halálának gyászában.

Emléke maradjon áldott.

Gondoljunk mindarra, ami szép volt,

s az isten is megbocsát.

Lelke találjon békére.

Üdvözlettel,

Becsey Zsuzsa

ARCAINK
ARCAINK

Budapest, 2009. április 3

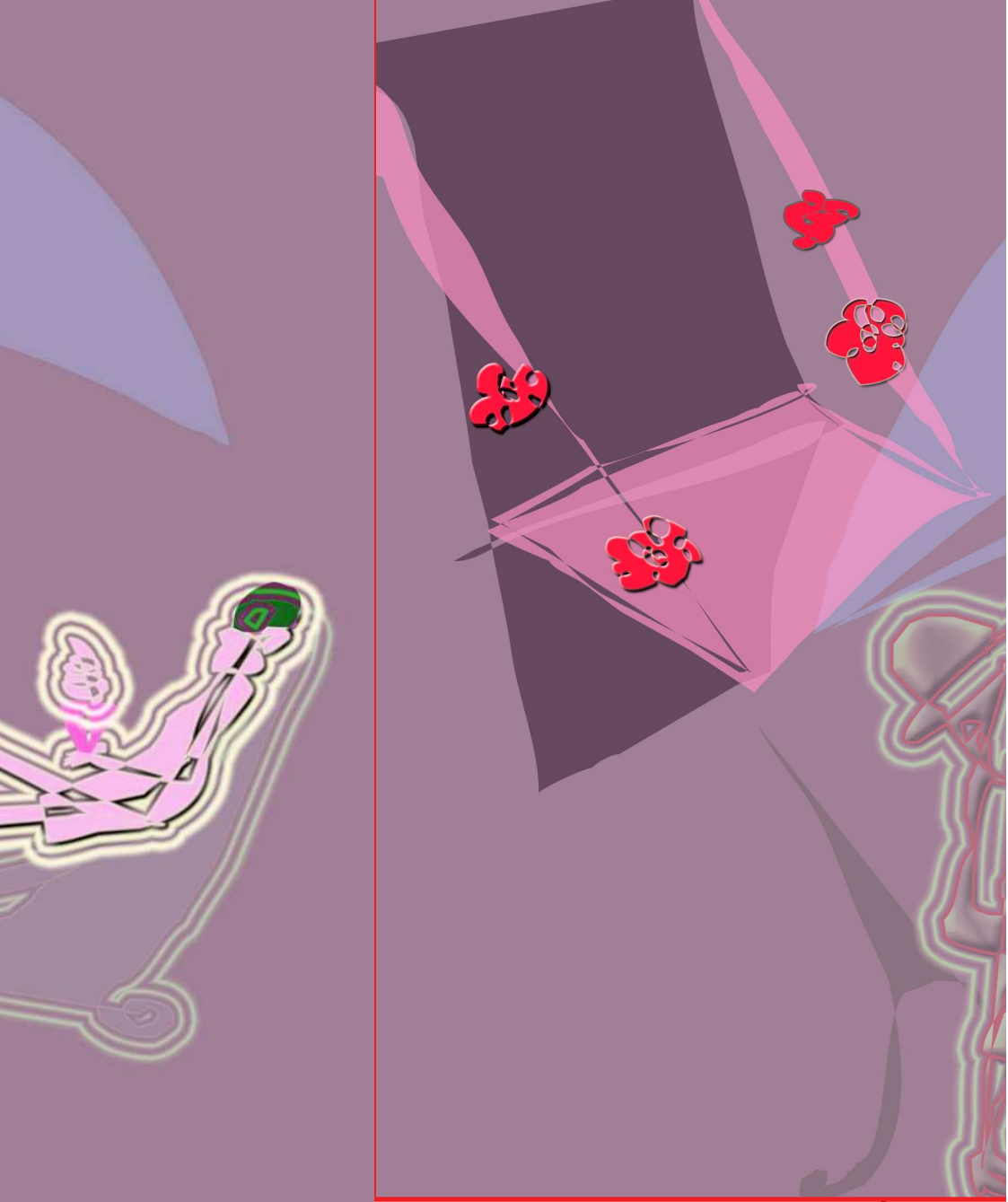
(halála bekövetkezte 2009. 04. 02
hajnal)

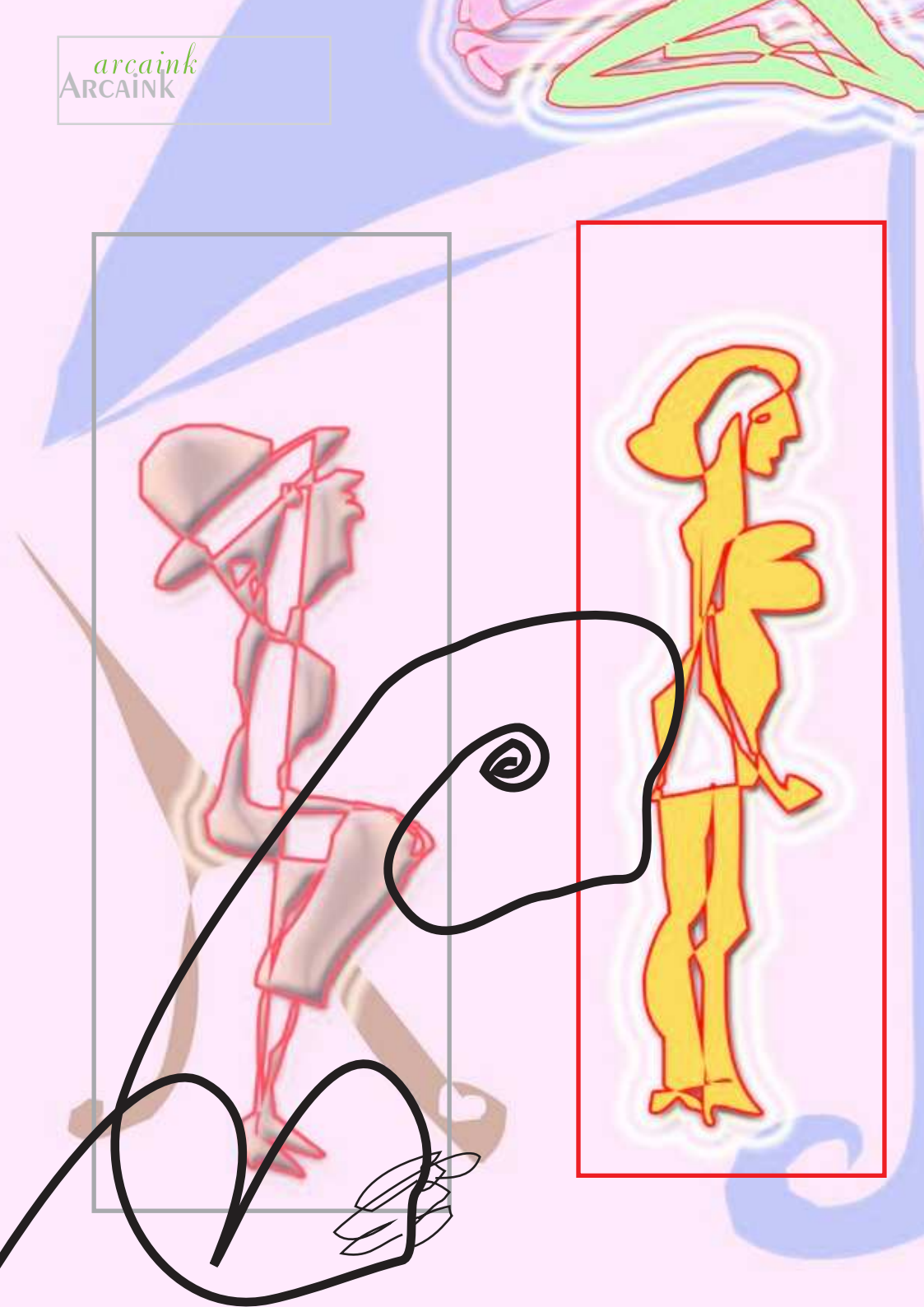
április 1., szerda

A Napernyő

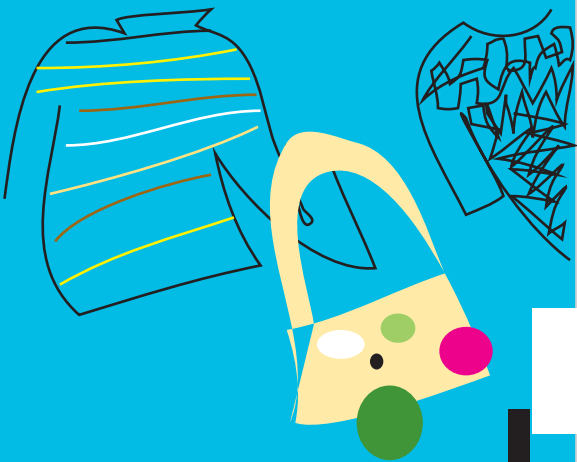

ARCAINK
ARCAINK

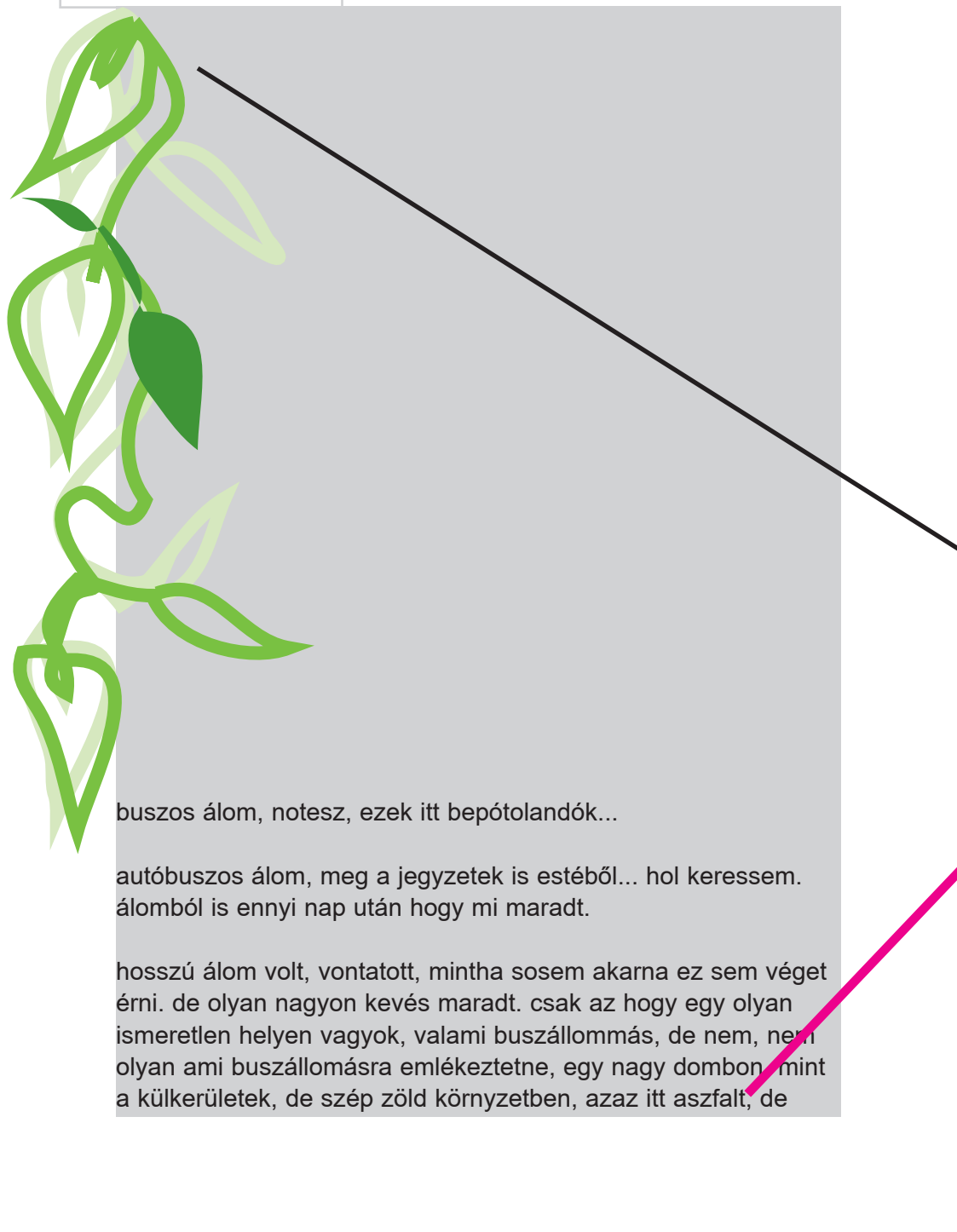

ARCAIN
ARCAIN

ARCAiNK
ARCAiNK

buszos álom, notesz, ezek itt bepótolandók...

autóbuszos álom, meg a jegyzetek is estéből... hol keressem.
álomból is ennyi nap után hogy mi maradt.

hosszú álom volt, vontatott, mintha sosem akarna ez sem véget
érni. de olyan nagyon kevés maradt. csak az hogy egy olyan
ismeretlen helyen vagyok, valami buszállommás, de nem, nem
olyan ami buszállomásra emlékeztetne, egy nagy dombon, mint
a külkerületek, de szép zöld környezetben, azaz itt aszfalt, de

olyan jó levegő, nem a belváros, sokkal levegősebb, nincs olyan zsúfoltság, és nem sík téren. itt-ott buszmegálló, emberek, akik valahová inkább várnak mint igyekeznek, és én nem tudom, melyik buszra kell felszállnom. vagy elfelejtettem, vagy csak nagyon emlékezni szeretnék, megismételni egy már régebben megtörtént esetet, amikor itt kellett felszállnom egy bizonyos számú buszra, ami valahová olyan helyre visz, amit ismertem valamikor. de ez a hely mégis ismeretlen, azaz hogy ez sem egészen. hogyan kerül oda apám? nem lehet, hogy ő, mindenestre valaki akit ismerek, próbál segíteni, visszaidézni, megerősíteni, hogy talán mégis ez a busz a jó. bizonytalan vagyok, mert nem pontosan emlékszem, nem látom bizonyosan, hogy ez az a busz, mégis vissza- vissza- térek hol le, hol megint fel a dombra, kacskaringós úton le és fel, követem a buszt, indul-e, hogy hátha beugrik, vagy érzek majd valami bizonyosságot, mert több megállója is van lefele, hogy majd ott, vagy itt felszállok, ha érkezik, de visszaérek, fel, és ott a busz, már mind felszálltak az emberek, de csak nem indul. hogy most rám vár-e, hogy mégis fel kellene-e szállnom. de attól is félek, ha erre nem szállok fel, talán sohasem érek el oda, ahová mennem kell. és akkor ott állok, de még mindig nem merek felszállni. hogy még mindig nem tudom, mert nagyon messzire kellett mennem, és mi van, ha egészen máshol kötök ki, és mégsem ez az a busz. aztán ebből is felébredek.

2010. április 26., 19-20 h, Haydn est, kápolna, Horánszky u. 20

Ott kellett volna maradnom. Szép lehetett az egészen sötétben a fények csak a képeken és a szövegen. Hogy megvárni ahogyan ott és akkor a hangok mögött besötétedik. De a nyitott ajtó. Ott állt. És én kísértél világosban. Írtam is ott a zenével. Majd máskor beírom.

Ma itthon szomorúság. Pedig nem is követtem el bűnt. Mindegy, most érnék haza. Hogy hiányzott fenn a lámpa. Hiányoztak a lámpák. De én mindig valahogy későn, már késő, amikor szeretnék. A mulasztásból.

Valamiért a szünet. Hogy ha szünet, azért, hogy nekem el kell menni. Hogy ki kell sétálni. Szünetből. Néztam a kislányt az ajtóban. Még visszanéztem. Hogy nekem miért kell elmenni. Le a lépcsőn. Amikor elindultam, a lenti lépcsősoron kialudtak a fények. Akkor már tudtam, nem szabadott volna. hogy nem szabadott volna kimenni.

(pedig itt most igazán, igazán a szünet sem volt elég a látványra. Hogy volt ami kitöltse az időt. Egyedül lehetett lenni és mégsem egyedül, az idővel.)

Csak ne vádolna már megint mackó olyanért, amit nem követtem el. de tehetek én róla hogy amikor sietni, akkor csak egy-dologra tudok figyelni. De hiszen tudja, és mégis mindig ugyanaz. Mintha nem. ma ismétlődött, hogy a csendbe bezavartak a zajok. Amikor figyelek, belebújok a beszélő emberbe, olyankor megszűnik a külvilág. És ha nincs némaság, ha sustorgás, ha ablaknyitás, ha megcsörren a papír, a szék reccsen, akármi, azonnal kizökkenek, és nem tudom, követni. amikor megszűnik az aura, kiesik az idő. Abból a térből. Jelen idő lesz, és a varázs is oda. Ezért kell néma csöndnek lenni, amikor beszéd van. amikor hangok. Zene. Tánc, bármi amit látni szem-

mel, amit hallani füllel, amit bőrön át érzékelni. És mégis. Mackó megint büntet. Nem szól hozzám. Pedig csak 2 percem volt, késében voltam, mint általában, az idő szűkre szabva, mindig, a jelenidőben, amit mérni. Csak itt a jelen időben vannak szűkre szabva a percek. Mackó kérdezett, de olyant, amire koncentrálni, figyelni kell, mert én mindig amikor valami, arra legmaximálisabban koncentrálok, és nekem öltözni, sietni, összeszedni kellett a gondolataim. Magamban. Hogy útra indulhassak. És megsértődött, hogy mondtam, most nem lehet. Hogy most csak nem tudok. Én csak olyankor kérdezem őt, amikor például tévézik, amikor szórakozik, amikor nincs olyan ami időhöz, jelen időhöz rögzít. Ő olyankor szokott megtagadni, hogy hallgassak, például... de mindegy is. Ő többfélét is tud egyszerre, én akkor sem szabad megszólaljak. De azok mind egészen mások. Én mindig bármikor meghallgatom, azaz amikor én is hallgatok valami rádiót, ilyesmi, más, filmből ami nem visszahozható, a kimaradt idő, bármi, ami kiszakít jelenidőből, én csak olyankor nem szeretem ha másra kell figyelni... de akkor sem zavarom el... azaz, itt kicsit belezavarodom, mert most nem ezzel a hosszas, nagyvolumenű dologgal akartam foglalkozni, csak az enyémmel, kicsivel.

(jó, igaz, akkor, akkor régen, a felvevő miatt volt. hogy majd vissza lehessen hallani. Egyszer. Amikor már a jövő időben. Hogy ne a recsegés, hanem a hang maradjon)

arcok beszélnek.

Itt majd lehetne néhány arcot, rajzot... estből

...a groteszk az, hogy lefejezni egy ilyen békés természetű embert. aki ilyen nagy alázattal a zenéjével. zenéjéből. *milyen üres* – játszódik le újra, itt benn a széken, a hátsó sorban. kinn ülök a fa tövében azon a nyári szép kellemes napon, (kedves nap), a hatalmas udvarkert-telep, távol társaimtól. ebben a pillanatban visszajátszva szinte olyan mintha szá-nak játszanám, a hangokat, a csendekkel. az évekkel később bekövetkezett eseményekért. azért lehetett olyan ártatlan, mert akkor még én is olyan ártatlan voltam. akár a szél, árnyék, napsugár. hogy valóban a jövőben bekövetkezendő eseményre utalna... azaz, maga a szöveg nem mond semmit, csak sejtet, arra a valamire, ami nincs benne, de akkor még nem is történt meg. hogy amiért megbocsátani. de az is lehet, hogy csupán csak most ez. itt ezen a széken, hogy másik széken másik időben már egészen más.

?kinek megbocsátani, amikor a legbékésebb... milyen üzenet lehetett, mit vetített előre?életemet?másét?valaki más életét, vagy mindkettő, enyém valaki máséban. hogy visszamenőleg 20 év után itt is a szálak összefüggenek.

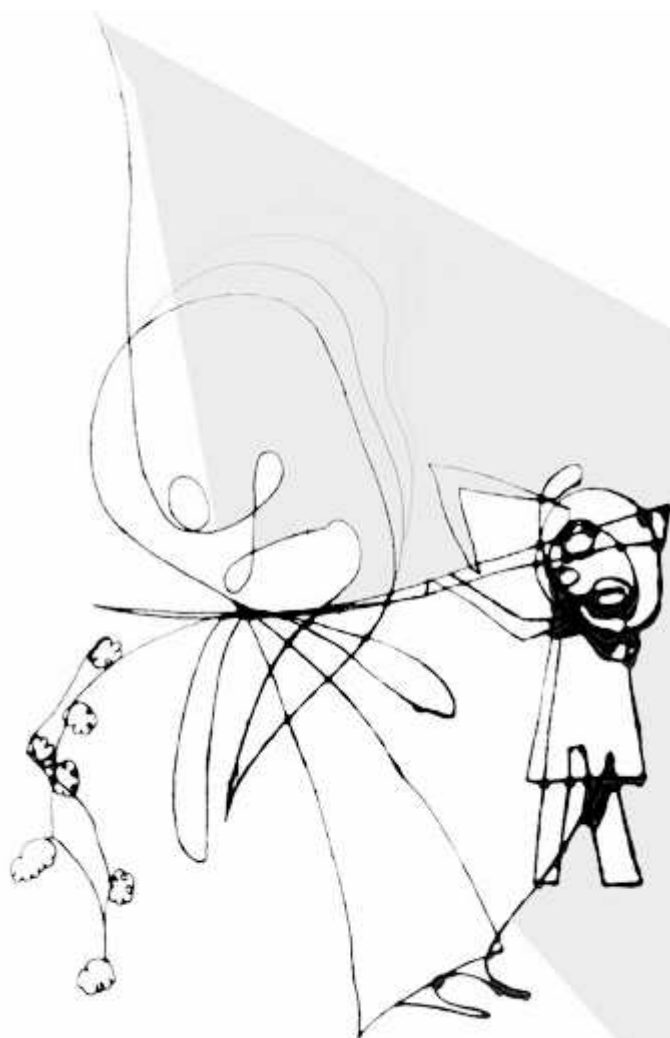
fűzve, fércelve múltak és jövők. jelenek érvényessége múltakból és jövőkben. az agyagvarrás is hogy. amikor a szemek összevarródtak. a szív, a végtagok.

igen, ez a zene olyan, azaz nem mint Mozart, aki maga a szenvedő, ha viszonyítanék, legalábbis valamilyen sémában, krisztusi jelenlét, hanem mint valamelyik Kr tanítvány, mondjuk Péter, más, aki a kr-i üzenetet adja át, közvetíti az embereknek. ezért olyan alázatos, békés, mert nem jelenből zenél, hanem felidéz, valamit amit már tudunk, airől megbizonyosodtunk. H közvetítő. végtelen nyugodt, mert bízik a megváltóban, a

szenvedő Krisztus pedig nem látszik. nincs jelen és mégis ott minden apró sarokban, hajlatokon, érintésben, ami csak a szemünkkel, fülünkkel, agyszálaink érzékeléseivel. mint amikor végigpásztáz az agy a szem, egy összemosódott időben a zenével, motívumokon, díszlet részleteken, de sosem látja azokat egyszerre. visszaidéz, megidéz, felidéz, mesél. valakiről, valamiről,
ami nincs ott.
azaz ott,
csak nem látjuk a szemünkkel.

ARCAINK
ARCAINK

a rajz még a
90-es évek
elejéről való,
Lázár Ervin
Hétfejű
tündér
meséhez
illusztráció

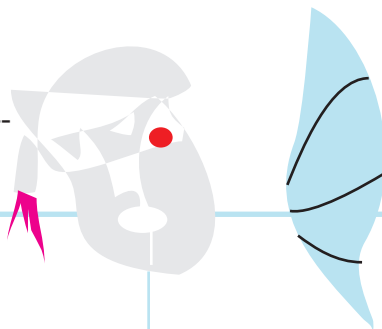

március 30., hétfő

ideje komolyabb dolgokkal foglalkoznom. például a létezéssel. önmagában a létezéssel. magunk vagyunk, végtére is maradunk.

a gyermek tegnap megcsókolt, amikor elváltunk. a vonaton egész végig

fénykardjával többször, folyamatosan szúrta mackót, ő mindvégig, bár igen intelligens, tűrte. a maga módján védekezett. aztán egyszer csak nem bírtam. teljes erővel ütött többször hasába, szívéhez. kétségbeesetten nyúltam a szavakhoz, arcába. hogy hiszen fáj neki. minden egyes ütés nekem is fáj. aztán mackó olyan technikát mutatott be a fénykarddal, hogy magam is meglepődtem. talán tévében láthatta, magam is onnan ismertem. de így mégis, igazán eredetinek hatott. hatalmasakat vágott igen nagy erővel és gyorsasággal a gyermek fejére, míg az megszólalni sem bírt, de az ütések soha nem érték el fejét, megálltak a levegőben, mindannyiszor. a gyerek összezavarodott, és apjához sietett, mi ez? magyarázatot követelt. hát, igen, a fénykard olyan, hogy sohasem érinti az embert. aztán végre megnyugodhattam. a gyermek kezében a kard többé nem érintette a testet.

a legigazabb mindig az első. az első, amit lejegyzünk.

a hatalom a kezében. élj vele. nekem sosem volt, mindig kiszolgáltatott voltam. megszoktam. amikor harcoltam is, küszöbén álltam, átadtam. a hatalom felelősséggel jár.

hát akkor én megyek. sok szerencsét.
földi-e avagy égi. madár. kék?zöld?vörös? a fehér fény.
halovány, szivárvány.

a titkom? már nem érdekes. magad felé fordíthatod.
amennyivel több embert mentesz meg. mindig a több
embert nézd. nem változik semmi. ahogy eddig sem.
de minden majd kicsivel jobb lesz.

de... de, egyszer volt egy kékség, tenger-e vagy
inkább valami más. sima volt, nyugodt felület.
erdő, sziklák között, alig pár ember, pihenők,
padok. egyszercsak hatalmas nagy tisztaság. minden
megfontolás nélkül, levettem ruháim, összes ruhám, és
átadom magam a napfénynek, kékségnek. mackó is velem
tartott. akkor. nem, nem, tévedés. elbizonytalanodtam, aztán
megkérdeztem mackót. ő kint várt meg a parton. vigyázott a
ruháimra. nem tudom mennyit úszhattam, kellemes volt. szép
volt. igen, bizonyára egyik legszebb emlék.
szabad voltam. valahol talán Németországban. tilos volt a vízbe
menni. erre pontosan emlékszem. egyetlen ember sem
tartózkodott a vízen. nem látott senki, nem szólt senki.

isten, isten, kékség.

de hogy kerül ide ez a tündér? persze, Lázár Ervin Hétfejű
tündére. érdekes, eddig egészen tudatosan kerültem ezt a raj-
zot. határozottan zavart. emlékeim szerint kihagytam válogatá-
saimból is. aztán idecsöppen. igazán véletlenül akadt
ma utamba.

De igen hibáztam. Nem mertem megérinteni a képet. A hasára fordított képet.

Manó, az emberek miért beszélgetnek, sustorognak, forgolódnak, lapoznak, recsegnek-ropognak előadás közben. És akkor ki-bejárnak, hangosan csapkodva be maguk előtt és után ajtót. Értem én, mindent, igazán, de legyen csendben. olyan egészen lábujjhegyen, hogy a halovány hangok csupán felerősítsenek csendeket. Izegjenek-mozogjanak, mindent, igazán igazán, de úgy mintha maguk lennének istenek. De legalábbis imát közvetítsenek.

Na, nincs is semmi baj, hiszen az emberek emberek, nemigaz? és úgy szeretjük, így az embereket. Már ezért is nehogy bűntudatom legyen. A szeretet mindenkfelett, nemigaz, manó. Hogy a nagyszeretetház. Az otthon. Ahol úgy járnak ki-be az emberek, mintha itthon lennének. És mégis. A tisztelet. A tisztelet, manó, hova lesz. a nagycsörömpölésben. A néma tisztelete. Vakok vagyunk, tudom. értem is. hogy innen eltörpül minden ami fölötte. Földön élünk, és kapaszkodunk. Valamibe. Hangokba, tárgyakba, másik emberekbe, szavakba. mindenbe ami még fontosnak láttat bennünket.

Ma egész nap úgy esett, hogy ide-oda ficáncoló hal voltam. (halacska) kicsit nőies kicsit gyermek. Olyan keverék, de mosolyogtak rám, nők és férfiak, és volt aki odajött, például hogy csinálom, hogy megállok a víz színén. Hanyatt. (Vagy hasamon). Mintha halott, aztán mégis olyan ?átlényegült? nem, nem ezt mondta, mi is volt a szó... a látvány hogy olyan kedves volt, szép, és ahogyan élveztem, lubickoltam ...át- hogy is hol is az a szó... borzasztó, miért is van ez a gazdag nyelvünk, hogy amikor kellene, nem jut az eszünkbe... legalábbis az enyémbe mindig máskor. megyek, hátha maci tudja... átszellemült?... nem, sokkal szebb szó volt. olyan valami, mint amikor átadja valaki magát egészen annak amiben éppen ül. Az időben, időnek, ilyesmi. Pontosabban mondanám, hogy amikor megszűnik az idő. A test olyankor valóban súlytalan. Nem csinállok semmit, elengedem a testem a víz színén. Sok gyakorlattal jött ez, talán, de inkább ez is csak magától. Egyszer csak volt. Na meg a tornagyakorlatok, hogy szépen tornászom, igen, nemhiába lettem volna első életemben művészi tornászlány. Már ott akkor az óvodában... -ból. De aztán nem lettem híres világban ismert tornászlány. Pedig igazán amim van, magamtól. Csak úgy mert jön. Együtt élek a vízzel. Kos létemre. Szinte szégyellem. Kos a halacskában. Hát jól néz ki nem mondom. De ami igaz igaz, szeretek mozgolódni, együtt a vízzel. És ami legnagyobb az egészben, kilépni jelen időből. Végtelen térben és időben lenni. Azaz hogy a semmiben. Ja de buta vagyok, hiszen olyankor semmi idő nincs, ha súly sem, nincs lét. A fül is a víz alatt egészen különösen érzékeli a környezetét. A hangok is egészen elhalványulnak kierősödnek, eltávolodnak közelednek tompulnak, de mindenképpen messzire abból az időből. Ami már

nem idő. Valami semmi. Lét. Ilyen lehet meghalni is, talán. Vagy amikor álmodunk. Amikor nem, azaz kilépünk a valós időnkéből.

A szememen valami hályog, hogy azért nyoma legyen ennek a ficánkolásnak, néha kissé elhomályosulnak dolgok. Meg hát, ahogy nézem a tévét, molylepkék kezdenek egyszerre többen, sorra, táncolni körülöttem. El-elkapnám, de nem sokra megyek. mégis honnan. Molyirtó is van, de most honnan kezdjem. Hol keressem. Ebben a nagymagasságban, sok apró kacat közt. Majd ha nagyon ellepnek, úgy beszprézek, hogy csak na. Ussgyi, voltatok. Mert azért virágot, mást hiába, ekkora szobában.

Vízen súlytalanul lebegni jó. jaj, és szinte elfeledem a kalandom. De most ezt itt kihagyjuk. Hogyan is jutottam be a kiválasztott fürdőbe. Szent-így kezdődik a neve. Valahogy az volt, hogy másik fürdő volt előtérben, azaz inkább csak valami villanás, de aztán reggel ahogy kinézek, érzem, hogy másik fürdő lesz. és a kezek segítettek bejutni. Ó manó, sikerült ingyen egy egész napot fürdőznöm. De hát tényleg érvényes volt az a kupon, és milyen jó, hogy vannak még igazgatónők. Mert az igazgatónő mindent elintéz. Mert emberség kiben lenne, másban, hiszen az emberek félnek. az igazgatónőtől. A kisebb ranglétrán. Mert min-dennek megvan a maga rendje, hierarchiája, és így van jól. De a szeretet is a hatalomé. És ez az igazgatónő kedves volt. már amikor megláttam az arcát, tudtam, azaz hogy csak éreztem, vagy inkább csak én akartam olyan nagyon. Mert akarni, azt viszont nagyon kellett. Amikor mentem a villamoson, két öreg beszélgetett, mondja is a szemben ülő a másiknak, hogy az embernek mindenért milyen nagyon meg kell harcolni. És aztán nekem is meg kellett, de aztán az élmény valóban

élményfürdő volt. De általában nem szokott az ilyen típusú csinos hölgyekkel a sikeresség, szóval egy ilyen nyulacskának, de

ennél a hölgnél mégis valami pozitív sugár volt. amikor kicsit panaszkodtam, azaz hogy inkább csak mondtam, hogy ahogy állnak a dolgok. Azt. hogy elintézzük, mondta. És elintézte. De azért eltűnt, mikor el lettem tanácsolva, de én ragaszkodtam, mint egy gyermek, hogy de hiszen az igazgatónő megmondta, hogy elintézzük... lőn, és lett. Nem volt azért olyan egyszerű, de mégis. Egy napra (fél) halacska lehettem. Ahogy az igazi halacs-kák. Ingyen úszkálhattam, természetesen, ahogy... mert hogy nézne ki egy hal fizetne az úszkálásért. Hogy a vízben lehet. Azért kellene bérleti díjat fizessen.

De azért ez sem egészen így van, mert amikor nincs felelősség, a fehérköpenyes dolgozók is mosolygósak, és nagyon kedvesek, segítőkészek. Meg az összes úszkáló hal, nőtények, hímek, gyerekek, például ma egy fiú egy apával. Különösen kedves. Akik megcsodálták úszkálásom, azok még kedvesebbek: Például ingyen kaptam finom vizet is, meg a szendvicsem is megkaptam annyi pénzért amennyim volt. Na, hát ilyenek, pedig ma annyi más hely... ahová eljutni.

De aztán az lett, hogy álmos lettem, elfáradtam, éhes és fáztam is, és akkor utam (lábam) mégis hazavitt. Pedig csak kicsit innen ki kellett volna szállnom.

És ma még a postán is kaptam egy titkot. Elárulta egy nő a kasszából, mert azt mondta, nem akárkinek árulja el az ilyeneket, többet nem kell két számot húznom. Mert tudom, melyiket kell nappal, és melyiket este. Húzni. Így elég mindig csak egyet. Papír is kevesebb fogy. Szép is lenne mindenki két-

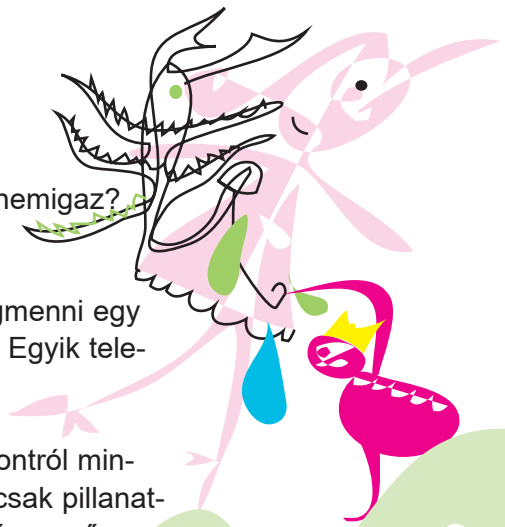
három számot húzna egyszerre, nemigaz?
háromszorozódna a papír.

Milyen különösen kalandos, végigmenni egy
egész teljes lépcsőnyi ranglétrán. Egyik tele-
fon másik után, szinte mint a
filmekben. Egyre magasabb
fokokon. Mígnem aztán a csúcsponttól min-
den vissza. Fokozatosan. De ha csak pillanat-
ra is, láttam, amikor kimentem, három nő.
Egyiken lilás-rózsaszín,

másikon
zöld,

harmadikon
fekete. Hogy ez nem lehet egészen rossz jel. Sőt. A
sárgák meg... hát a falak. Fehérek is, meg a kékek,
drappok, barnák. Ilyenek. Igen, a bordó, a szőnyeg, hogy az
se maradjon ki. hogy a szürke... bizonyosan volt szürke is. mert
ugye a színek is mind együtt léteznek. Aztán jöttek a pöttyök is.
színes pötty. vidám kéregetőlány nagy mellekkel.

Csak azt nem értem, az uszodában miért kérdezik meg mindig,
hogy miért csak egyedül. Meg elképzeltem, hogy mackó a
vízben engem is simogat. Minthogy megesett volt is, hogy ketten
fürdő, mackó engem sosem simogat. Hogy nem bújik hozzám,
nem kényeztet. Meg különben is mackó most dolgozik. És külön-
ben is én szoktam simogatni. Csak néha ad puszit is, egyszerű
legyintéssel tarkómra, ami ugye simogatásnak számít nála, az
olyankor egészen ritkán, ha egyszercsak eszembe jut levinni
például a szemetet. Pontosabban ha nem felejttem el. mert azért

készülni mindig készülök levinni. és olyankor váratlan érkezik, hirtelen a puszi-legyintés, na akkor meg is fordulnak szemeim utána. Hogy mackó ilyet is tud. kedves lenni. Meg aztán ugye szokott nekem váratlan finomságokat hozni. Meg itt-ott nyomot hagyni, egy

folt, ilyenek,

könyveken.

ARCAINK
ARCAINK

Egy
kifordí-

tott könyv, egy befordult
jelző, egy kikandikáló folyóirat cím-
lap, lemezborító vagy egy kiszakított lap.

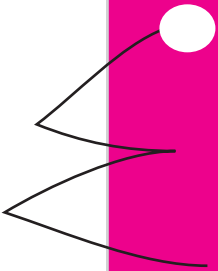
(Íújságból, mert még ezzel játszogat mackó, a könyv az szent, azt legjobb érinteni sem) Ilyenek. De az is lehet, hogy mindent csak képzelek.

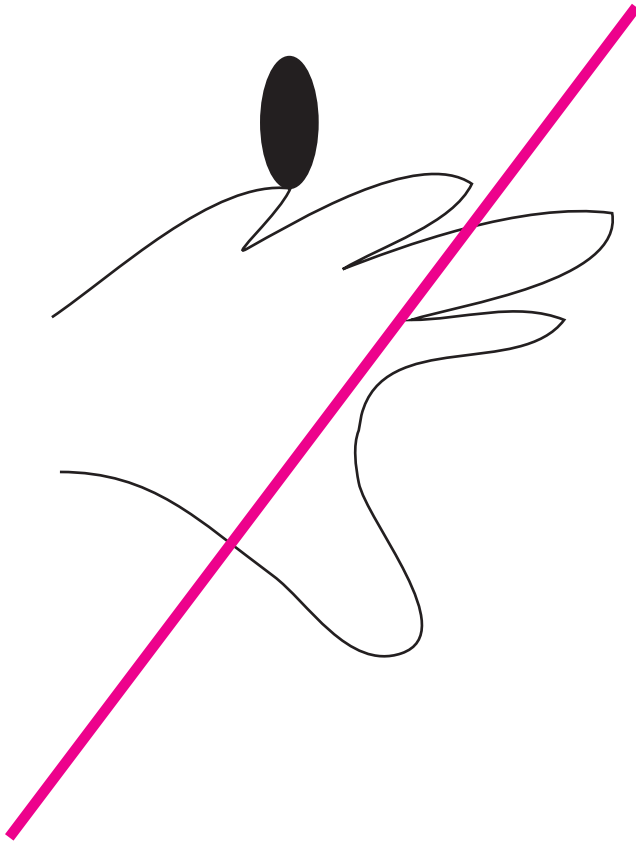
Meg aztán szokott veszekedni is. apróságon. És aztán elárulom, bizony szoktam én is olyankor kiabálni. Néha. De olyan tanító jelleggel. Hogy okuljon. De ilyet csak itthon merek, szép is lenne, kinn a nagyvilágban. Kiabáló nyúl aki tanít. Akkor inkább vissza lapu alá. Vagy egészen csak láthatatlan repülni. Mert én igenis nem minden éneket szeretem. Azaz hogy van amelyiket jobban. Ezt engedem magamhoz. A másik túlságosan emberi. És ami ilyen, visszatartani. Vagy inkább persze vele együtt, de pórázon tartani, azaz hogy ez sem, mert nálunk például mindenki egyen-

lő. valami ami egyenrang. És mégis. Egy rózsaszín nyúl
sohasem kiabálhat. Sehogyan se. de egy zöld ruhás kislány
sem. meg a kék halacska. Árnyékok. Sárgák, szürkék, fehérek,
és igen, bordók is. Mindennek egészen nagyon időkízülinek
lenni. Sosem felejteni el kinyitni a tenyereket.

Meg még igen, azt is mondta az igazgatónő, hogy nem tehetek
róla, nem én vagyok a hibás, ezt is mondta az igazgatónő. " "

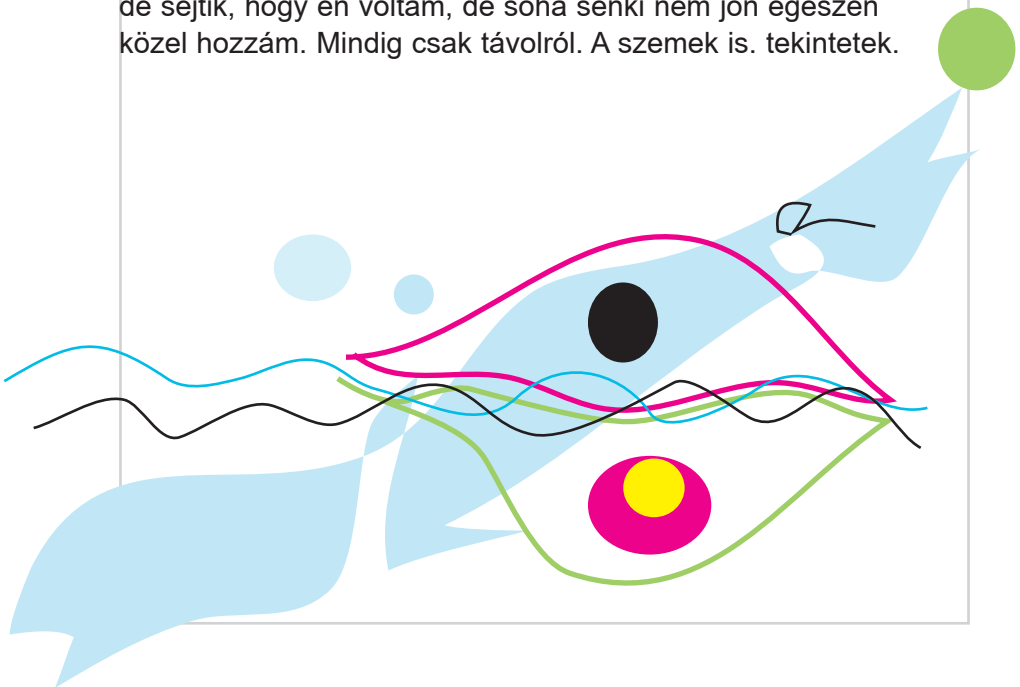

ARCAINK
ARCAINK

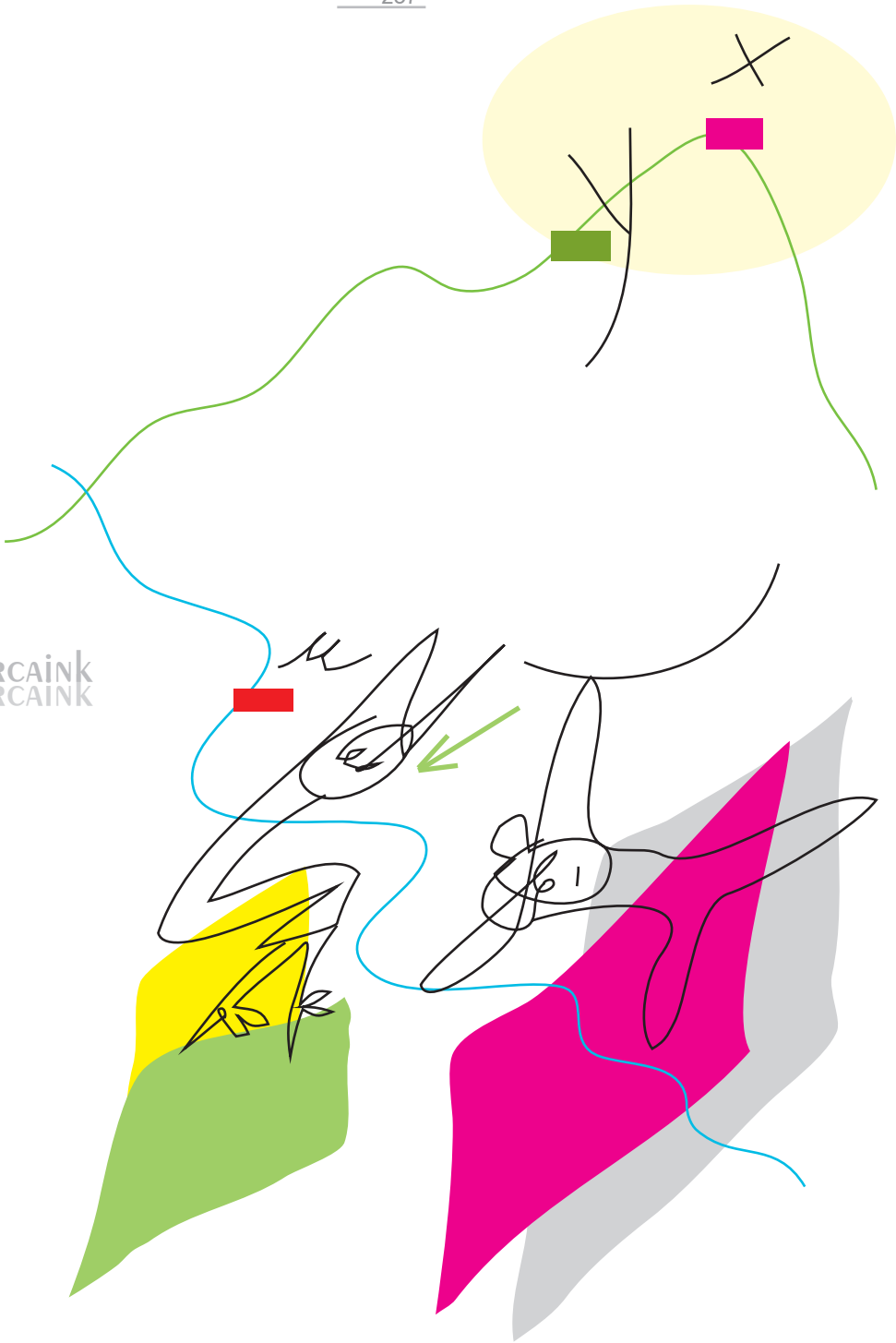
Egyre gyakrabban úgy ébredek, hogy a hasamon fekszem, arcom a párnába, csoda hogy ?de ez is hol melyik lukon, szuszogok. Mert valahol azért kell, szuszognom.

Mai álom. már azt hittem, mert azért egész mélyen sikerült aludni, hogy nem volt álmom, és kicsit meg is nyugodtam, volna, mert akkor máris előttem a kép. egy tábla előtt kell állnom, azaz hogy nem kell, de valahogy így adódik, előzmények nincsenek az álomban, azaz hogy ha voltak, sem emlékszem. Ezen a

táblán pedig sok név. Írók, alkotók nevei, művészeké. Vízszintes sorban is, függőlegesen is sorban, egymás mellett, alatt. Fekete tábla, azaz szürke talán, és fehér krétával, a szokásos halovány fehér kréta, ezzel vannak felírva a nevek. Nekem az a feladatom, hogy válasszak. Mindig egyet kell kiválasztanom. Ez a feladatom. És én mindig egyet ki is választok. ez viszont sok pénzzel jár, mármint annak a személynek akit kiválasztok. Nekem nem jár jutalom, ez simán egy jótékony, nem tudom milyen megbízatás. Hogy nekem kell kiválasztani a nevet. Mindig igen következetes vagyok, a legutóbbira emlékszem. A nevek közt fiatalok is, egészen frissek, és már viselősebb nevek is, egészen ismert nevekig. De az én nevem sohasincs. Mintha várnám, titokban, persze, kicsit azért félve is, hogy mi van ha egyszer mégis, hogy egyszer ott lesz, de sohasincs. Mindig csak más nevek a táblán. Mindig csak másokat segíték ismertséghez, boldogsághoz, elismeréshez, pénzhez. Van aki kedves, hálás szemekkel néz, hogy őt választottam, nem tudom honnan tudják, de sejtik, hogy én voltam, de soha senki nem jön egészen közel hozzám. Mindig csak távolról. A szemek is. tekintetek.

ARCAINK
ARCAINK

március 29., vasárnap
Rózsaszín hártayafelhő

Néha egyáltalán nem bánám, ha örökre elaludnék. Már látom is, a világ boldogabb lenne. Vagy inkább csak egyszerűen vannak pillanatok, amikor meghalni volna jó. nem látom a holnapom. Eltévedtem. Egyedül maradtam. Félek az élettől, a szabadságtól, a szenvedéstől, magamtól. Hogy soha nem változik semmi. Majd mindig itt rostokolok, minden elúszik láthatatlan a folyóba, vízbe, tengerbe. Sosem szerettem a tengert, sosem éreztem semmit. csak az erdőket szeretem. Már nem emlékszem gyermekkoromból sem a tengerre. A hullámok. azt hiszem, féltem a hullámoktól. Pedig mennyiszor mentünk a tengerhez, utoljára 13? éves koromban. Onnan tudom, akkor talán szerelmes voltam. De lehet, korábban volt. meglehet. akkor is inkább a hintára emlékszem, valamiféle óriáskerék? nem, villámvasút, ilyesmi. amitől féltem. Na és a Szent-Anna-tó? a többi tó? Ma már csak az emlékeknek adnék szárnyakat. Az emlékeknek szeretnék életet. Mindenféle emléknek. nem, nem, tévedés, távol szeretném magam tartani az emlékektől. egészen egészen nagyon messze, távol. Legszívesebben mindig láthatatlan maradnék. Csak ők. Csak ők ne haljanak meg. hatalmas félreértés. Én nem akarok boldog lenni. Dolgozni szeretnék, emlékekkel együtt, nélkül, élni. Emlékeket (régieket, újakat) gyártani, képzelni. Kiegyensúlyozott lenni, kezet nyújtani, ha kell. nekem elég, ha az emberek szeretnek. igazából sosem akartam semmit az élettől. azaz egy dolgot akartam, ami nem egy dolog, nem lehet csak úgy egydologba sűríteni, de azt sosem fogalmaztam meg. valami cél, létezés, akarat nélkül. Olyan voltam, mint egy

növény, igénytelen növény. Észre sem vehettek, nem is vettek, valójában, mindig mások voltak a fontosak. Kivéve az a néhány év. 2-3-4? azt meg azért nem vettem észre. Benne voltam. Tehát hogyan is akartam volna bármit, amikor magamat sem láttam. Hiszen nem láttak engem sem mások. Sosem volt fontos. Nem volt semminek jelentősége. Volt minden ahogy. Honnan is tudhattam volna, mit is akarok. Azt hiszem elhagyott az isten. Most hagyott el. Aztán itt ez a fölösleges teher is, naplófüggő lettem. Sokkal jelentősebb dolgokkal szerettem volna foglalkozni, feltárni dolgokat, amik értelmet adnak az életemnek. Engem nem érdekel a szerelem. Testi szerelem. Sosem érdekelt annyira, hogy feladjam szabadságom, a gondolkodáshoz, álmodzáshoz való szabadságot. Pár nappal ezelőtt a naplóból:

„a szerelem birtokolni akar, mert a szerelem birtokol.” (márc 25? szerda) Olyanra van szükségem, ami szabaddá tesz.

ARCAINK
ARCAINK

Holnaptól, rózsaszín nyúl. Annyi év után. Vissza tudok-e térni. Képes leszek-e birtokolni. Eltévedtem.

„A földön annyi probléma. Annyi szomorú dolog. Legalább mi, akik képesek vagyunk tenni, gondolkodni, legalább mi tartunk össze. Végre elérni, megszabadulni tehertől, embereket sosem büntetni. Embereket felemelni. Olyan kisdolgokon sértődünk meg, olyan aprócskák vagyunk, olyan semmik, amikor nagy dolgokat tehetnénk. Össze kellene tartani valahogy ezt a világot. Össze kellene szedni Magyarországot. magunkat.

Ha valami mód elfogadható, mindenki számára megnyugtató kompromisszumot tudnánk kötni, ha mi is jól érezhetnénk magunk benne, megtisztulva, becsülve, békességben, talán min-

den dolog a helyére tevődhetne, talán minden ember megmen-
tődne, egy kicsivel boldogabb lehetne a világ.” (márc 27? pén-
tek?szombat...)

Milyen régen is volt... idézek egy régi írásból:

„Anyu! Változtassuk meg a világot!

Borzasztó, hogy minden csupa lyuk, ahová lépek. Sehol egy
jóra való útfoltozó.

Anyu! Foltozzuk be a lukakat, változtassuk meg a világot!

.....

.....

Anyu! Elárulom, egyszer voltam, egyetlen egyszer közönséges
életemben, nem is aludtam két hétig miatta. Vártam, tudtam,
hogy egyszer eljön értem a kaszás, és elvisz, ahogyan másokat
is, pedig úgy vigyáztam, hogy meg ne essen, hogy más legyek.
És tudtam, ha egyszer sem hibázom, a kaszás nem visz el.

Hogy akkor sosem visz el a túlvilágra. Aztán ugye hogy én is meghaltam. Csakúgy, mint a többi ember.

ARCAINK
ARCAINK

Anyu! Miért nincs minden másképp. Fordítsuk hát meg, állítsuk feje tetejére a bolygót, aztán kezdjük el újra a világot.

Anyu! Valóban léteznek a földön angyalok?"

Ma már nem gondolom, hogy közönséges voltam.
Fájdalom volt. A kaszás pedig egyszer így is úgy
is, elvisz. Mindannyiunkat.

És mégis. Meg kell tartanunk az
embereket. Meg kell tartanunk

egymást. Ne haljunk meg, hiába, dolgozunk végezetlen.

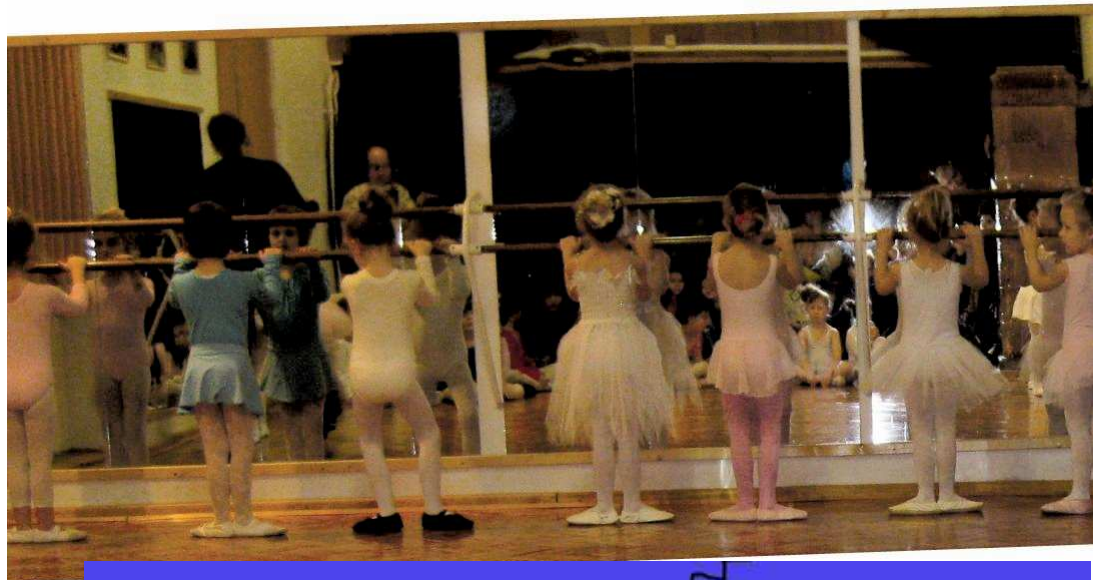

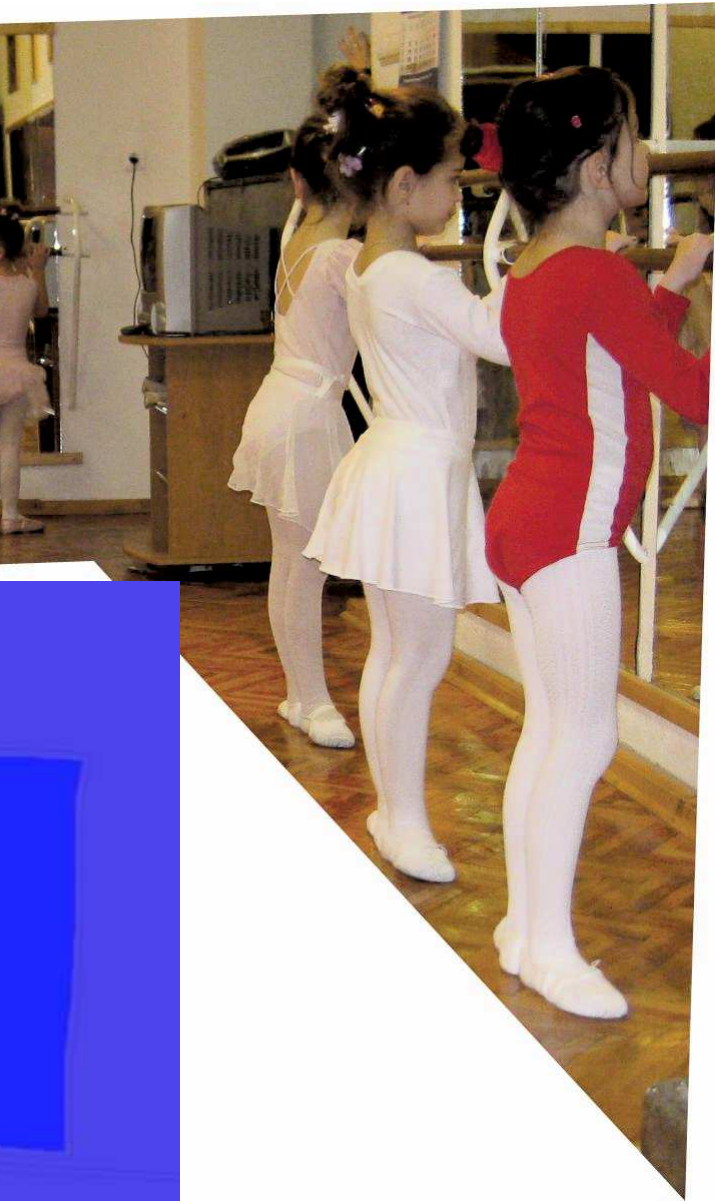

ARCAINK
ARCAINK

március 28., szombat
égi-e vagy föld

hazudtam imént. de csak azért, mentségem, mert a szöveg így kívánta. nemegyszer esik meg, rajta kapom magam, hogy nem egészen minden úgy van, ahogyan írom. jó, egészen ritkán. vagyis úgy van is, hiszen azt is éppen hogy pontosan úgy élem. és mégis. földi mércével-e vagy égivel mérjünk. itt a földön melyik a hitelesebb?

nos, első: sikeres legyek. másodiknak kívántam gyorsan első mellé, hogy gyermeket. de nagyon gyorsan kívántam egymás után, hátha egybe lehet venni a kettőt. dehát ez akárhonnán is nézem, mégiscsak ugye kettő. azt meg nem lehet. azt hittem, büntetésből elveszi mind a kettőt. most persze mosolyog. szeretem, amikor isten mosolyog. megbocsátom minden bűnét.

először foglalkoztam a héten sérült, hivatalosan nem százszázalékig egészséges emberekkel. úgy adódott, hogy héten egy alkalommal egy órát foglalkozom egy kis csoporttal, rajz-festészeti foglalkozás keretében fejlesztő foglalkozás, de részemről több a kommunikáció, pszichológia. én is kíváncsi vagyok rájuk, rengeteg gyereket tanítottam, mindenféle iskolákban, de ilyen speciális gyerekekhez (felnőttek) még nem volt szerencsém. először utánzó módszerrel, amit egészséges gyerekekkel szokás, hogy mi a különbség, mennyire képesek tudatosan gondolkodni, aztán spontán improvizációval... egészen eltérő a probléma mindnyájuk esetében, volt akinél látványos a sérülés, de így elsőre, volt akinél egyáltalán fel sem merült, hogy külön-

bözne társaitól, mi több, az átlagnál jóval értelmesebbnek tűnt. a kirándulásból is a kisfiú problémákkal küszködik, többen is foglalkoznak vele, én mégis úgy érzem néhány találkozás után, bizonyos igen konkrét jelekből, a baj pusztán pszichikai, kb egy év munka, és fel lehet oldani, igaz, a módszerről nincs papírom, csupán megérzéseimre hagyatkozhatnék. egészen bizonyos, a 6 éves gyermek el kezdene lassan érthetően beszélni. egyetlen trükköt amikor alkalmaztam, helyesen ejtette ki a szót. igaz, többé nem volt hajlandó. szinte tudatosan vigyázott, ami nem volt nehéz, hiszen a 6 év alatt egészen meggyökeresedett nyelvezetet gyakorolt ki, ami számunkra, "egészséges embereknek" érthetetlen, nos, hogy többé egyszer se történhessen meg. ez mégis bizonyíték, hogy a többi szót is képes lenne, csupán idő kérdése. igaz, nehéz feladat, hiszen benne van az is, talán mégsem sikerül.

ARCAINK
ARCAINK

szerénységből vagy félelemből-
e, nem mertem a szemébe
nézni.

...2010)

azt hiszem, magatokra hagylak. végig
kell játszanom, amit elkezdtem.
hatalmas teher.

hogy mikor csap arcul a labda.

vihar van. egy ismeretlen ölébe kap, más,
valaki idegen, és
szalad.

Valójában az van, hogy elfáradtam. Nem kívánok már veletek
lenni.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 9:44 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek feketében lesz

különösen nyugodt vagyok. ó, ahol vagyok, ahová tartozom, mind ellenség. lesik lélegzetem. belőlem lélegeznek. minden levegővételem halál. nem szabad rám nézni. nem szabad szemembe.

visszavette. pillanatra bizonytalanodtam el, elvette. meggondolta magát. 14 nap után. elég! elég! a gyűlölet, kegyetlenség, fájdalom eluralkodik bennem. minden fájdalmat felerősít. nem félek istentől sem, embertől sem. még élek. én még élek.

szűzanyácska, elfordítottad a fejed. nem bírtad a látványt. pillanatra nem figyeltél? csak pillanat volt az egész. vagy csak mert előre figyelmeztettél: egy dolgot szabad csak. kérni. megszegtem. az elsőt. ugye az elsőt... tudom hogy azzal ajándékoztál meg.

tegnap a munkanélküli osztályon ZT-vel találkoztam. megismert, megismertem. az a vékony magas fiú. kitelt arca, egész kis pufók, megemberesedett, jócskán kigömbölyödő hasa, olyan igazi hasas, mint a meglett férfiak. le-felsétál a mobillal. előbb külön-külön, majd egyszerre nézünk egymásra. kellemesen beszélgettünk. kedves volt a szeme, egészen pozitívat sugárzott. éppen munkát kapott. az állam, akárcsak a szakma őt nagyon sokat segíti. ösztöndíjak, külföld, ő már írni is ha írni, csak külföld. angol. itt Magyarországon ha 100 ember veszi meg, ott 10 000. hatalmas különbség. még csak két nyelvvizsgát kell

letennie. hogy feljutott a csúcsra az a kis félszeg jelentéktelen fiú. szinte észre sem lehetett venni. mindig valahol hátul cammogott. hallgatott, kicsit mosolygott. emlékszem, pontosan emlékszem, mindig olyan bizonytalan mosolyú volt. talán volt benne azért valami ügyetlenség, mögött apró turpisság, gonoszság, becsvágy, bújva egészen háttérben. most milyen magabiztosan, milyen kellemes a hangja. hogy a sok jó, amit az emberek, a világ ajándékozik, milyen jó emberré teszi az embert. milyen bizakodóvá, milyen boldoggá. egy boldog ember, egy igazán üde, boldog ember a munkanélküli osztályon. velem ezúttal nem történt jó. míg legutóbb még úgy volt, augusztusig kapom az ellátást, álláskeresői segély, kiderült, pontosan két nap múlva megszűnik minden juttatás. nem kapok már semmit. teljesen szabadon kóborolhatok a világban. nincstelenül. egy fillér nélkül. kitárom a karom, felnézek az égre. akkor most hogy állunk, Szűzanyácska? az első?... az első. szabadnak lenni, akár a madár. pillangó.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 8:54 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 26., csütörtök

Ó, a halál... "rózsaszín szemüveg"

... milyen ismerős.
legszebb madár a pillangó.

(nem nézett rám)

bár jó előre érzek, megérzek dolgokat, mégis megérteni,
egészen megérteni csak később értek.

miközben szentté avatódik, első szentté... maradni zöld virág. a titok, egyetlen titok a kehelyben. Test és Én/Én és Test –Nőnek lenni. „Csak az úr, a semmi úr, ami még csak vissza se hangzik.

Belül hallod hangod, meddig... ” Első lecke – NŐ.....
(Magyarországon).....én, én, én... a gyökér, ott benn. nem
fénylik. a többi már úgys látszik.

feketébe kellett volna öltözni.

minden új étellel megszületik a halál. minden új élet halált szül. a
születés sors büntetése. szabadnak, boldognak lenni.

nem vettem fel a hangom. csak néztem mellettem, aztán semmi.
végül nem örökítettem meg semmit a mai estéből. pedig akar-
tam. de ennek is így kellett történni. hogy lekéssem, aztán már
mindegy volt. valójában az történt, hogy indulás előtt vettem
észre, kifogyott az elem. hogy már nincs idő tölteni... talán 10
perc. ennyire futotta volna. dehát akkor mi legyen ez a 10 perc?
inkább akkor semmi se.

ARCAINK
ARCAINK

bűn-e az, ha valaki nem szerethető

"... pedig nagyon szerettelek"
minden mint elmúlás.
igen. feketébe kellett volna öltöznöm.

amikor fáj valami, mindig hozzád indulok, mindig tőled válok el.

mert... "Éva ártatlan, bármi is legyen"

hogya ma éjszaka lesz-e bevérzés. hogy lesz-e vér, mint akkor.

különösen nyugodt vagyok. talán valóban rossz ember vagyok.
érzéketlen. bizonyára. hiszen semmit nem érzek. semmi nem fáj.
igen, valószínű. csupáncsak rossz ember vagyok. az nem elég

ha érték, az nem elég ha felnövök. hiszen folyton gyermek szeretnék lenni.

miért baj a szemüveg. lehetne például zöld is. kék, lila. teljesen mindegy. aztán mégsem. a bíbor szín mint olyan, nem is létezik. nincs a spektrum színekben. a CIE patkógörbén is külön kellett neki helyet csinálni, hogy mérni lehessen a többi színt. hogy az ő függvényében lehessen mérni az össze spektrum színt, amit a szemünkkel látunk. nem illett a többi közé. tehát a rózsaszín egyszerűen nincs. nem létezik. a szemünkben. csak a vissza-tükröződő testekben.

egyszerűen volt öltözve, tiltakozóan egyszerű. szinte fiús. nem akarta, hogy a fény rá fókuszáljon. a szemek. elbújt a nő mögé, férfi képében.

töredezett a szája, akár az enyém szokott. kellemetlen folyton zsírozni. bizonyára csókolózni kéne. nagyon sokat csókolózni. a töredezett száj is ilyenkor húsos lesz. emlékszem, rá, amikor folyamatosan a csaphoz ment, és feltűnően gyors mozdulattal felém fordult a nedves szájával. ezt többször akkoriban naponta lázadóan megismételte. ilyenkor mentem ki hintázní. sírtam. mindig messze kellett mennem. pontosan tudtam, sosem szabad vele csókolóznom. még csurgott róla a csöpögő kékség.

egyetlen bűnöm, szerettem őket. szeretem őket. ha hátrabukfencezem is sorozatosan az ütéstől. újra és újra felkelek. egyszer majd nem kelek fel, én sem.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 21:54 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

azok a régi magocskák, össze kéne szedni őket, igazán, igazán össze kéne szedni őket

érezem, hogy a dolgok kicsúsznak kezeimből. nem figyeltem eléggé. kiengedtem kezeim közül a magocskákat. most mind

szétgurultak. lassan teljesen elveszítem egyensúlyom. és a bajom se jött meg, több mint 10 napja. na persze nem dőlök be, már régebben is megesett ilyesmi. ugye akkor se volt semmi. mackó is azt mondja, bizonyára csak elszámoltam. és különben is. egy negyven éves nőnél ugye akármi is előfordulhat. honnan tudnám én azt, mikor jön el az öregség egy nőnél. amikor egyformán érzem magam most is akár húsz évesen. igazán nem érzem a különbséget ilyen értelemben. na persze hogy minden nőnél máskor jön el. hogy ez egészen személytől függő. pár napja hosszan írogattam hajnalig ezekről... de most igazán lehangolt vagyok. nincs kedvem annyi sok oldalt teleírni. a Szűzanyácska lábai előtt is, ugye amikor Csíksomlyó, kívánságok, amiket megrendeltem. minden túlságosan ebben a pillanatban kezd beleilleni a képbe. igazán nincs kedvem most mindezeket végigmenni. titokban persze hagyom megcsillanni a fényt, egy-egy aprócska sugár, hát beengedem, ha jönni kíván, de a nagyfények, a hatalmas fények, ami pár napja megszállt, amikor az a sok oldal, mégcsak imádkozni se kellett, annyira sok fény, igazán, igazán, ma már csak szerényen, titokban. végtére is álmokból azért mégsem lehet kihordani egy embriót. az álomból még sosem szültek gyermeket. és tessék, nem-e kisütött ebben a pillanatban a nap is. na persze, rögtön ki is aludt, csoda-e ilyen hangon beszélni napsugárról.

nagyon szeretem ezt a versed. magocskából.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:21 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 25., szerda
menni-maradni

előbb-utóbb vagy összeszedem magam, vagy megtanulok nemet mondani.
tulajdonképpen mindegy. nincs jelentősége semminek.

sokmindent elveszítünk úgyis.

ami biztos, nem sok kedvem van semmihez. a dolgok megoldódnak maguktól. hadd legyek játékszer, ha ez valakinek úgy jó. számít-e bármi.

amit saját erőből érünk el, csak abban bízhatunk.

boldogtalanság? kinevet az ég is. de hogy minek méysz el oda, ahová nincs kedved. így sosem nősz fel. a dolgok nem oldódnak meg maguktól. de azért áltasd magad. ha úgy jó.

nyulacska, kedves nyulacska. milyen boldog voltál még tegnap. Mit vártál? Hogy majd repdesni fog mindenki attól, hogy te boldog vagy? Egy nagy túró. Most menj szépen levest főzni, aztán mackóhoz aludni. A leveleket már nem kell küldeni...

jaj, nyulacska, azért mert egyszer pofont kaptál... jó, nem egyszer... az élet löki azt sorozatban, de mégis. kell-e mindenben mindig a rosszat látnod. az, hogy bizalmatlan vagy, persze, érthető.

azt hiszem beugrott... így estére, mért is volt annyira lehangoló ez a nap. hiszen elvesztettem, kiesett teljes egészében a mai nap.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:31 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 24., kedd
1-es számú szabály nélkül

Mackó sír. Mackó nincs itthon. Az élet odébbáll. reggel még nem sírt. a tükör előtt:

Bán Zoltán András Susenkája nincs. nem kapható. Éjszakai állatkert? párja... kicsit keveredek, zavarodok... szintén nincs.

hogy mi van...fentről sorrendben:

1. Omnia
2. Szilágyi Ákos: Gyönyörök kertje
3. Hervay Gizella: Lódenkabát Keleteurópa szegén
4. Csukás István: az üres papír elégiája
5. Gergely Ágnes: hajóroncs
6. Kányádi Sándor: Fekete-piros versek
7. Miért szép?
8. Király Levente: Így írtok én

Mackó megjött. lett még kettő:

9. Schein Gábor: Hosszú menet a küszöbön
10. Tandori Dezső: Ördöglakat

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:50 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

és milyen színű a bizonyítvány: KÉK. a Boldog Nap, életem 40. születésnapja
hát, kedves naplóm, újra itt. itthon.

mint ahogy ez másutt is így, nekem itt mégis lezárult, és egyben megnyílt egy másik, különbejáratú dimenzió, ahol most már talán másokat is képes leszek fogadni. beengedni már két éve engedek...

visszatérek. nagyon boldog vagyok. az emberek jók. nagyon jók. főleg ha hiszünk. ha nincs az ember körül szeretet, legyen az oktatók, társaké, szervezők... sohasem sikerülhet.

és mindenkinek köszönet valahol, akik láthatatlanul velem, melletttem...

március 22., vasárnap
a "hittem" ezúttal dobva

hogyan ennyire összeér minden, azt azért én sem "reméltem".

:))Passz. Megadom magam. tényleg alul maradtam. Majd legközelebb..... :)(: elmaradtam a tételeimmel. a koncentráció igen nehezen megy. három-négy órából jó ha felet sikerül... szóamiszó, elkalandoztam az időt. be kell hoznom gyorsan (ezúttal) a korai lefekvésig. a legszigorúbb mégiscsak magammal vagyok:) ha lecke nincs felmondva, nincs szórakozás. de megérem még egyszer, ígérem.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 16:40 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

hol vagy, nyulacska? fények, sötétség... ilyesmik. média... testvérünk... egy szó. hogy mennyire más értelme van, attól függően honnan nézzük

Erős vagy.

Meg kell tanulnod, el kell fogadnod, tudomásul kell vened. Csak látszat, hogy szeretnek. Aki egyszer kezét nyújtja értem, szörnyű kínokat kell elviseljen. A pofonok nekem szólnak, már nem érintenek, csak mindenki mást, aki értem. Fáj, ugye? hogy miattam neked kell szenvedned. Most már te is megtapasztaltad. Volt aki elengedte a kezem. Nem bírta a gyűrődést. Nem volt ereje velem emelkedni. Azt hitte, hogy a vakság fájdalom. Te is félsz. De egyszer mindenki aki felemelt, a végtelenbe fog szállni. Az álmaim, régen. Amikor minden egyes alkalommal felemelkedtem, csupán erős koncentráció volt. Mindig sikerült magasba repülnöm, amikor baj ért. Hatalmas távolságokban repültem. Világok felett.

Igaz, a mai álmom egészen különös volt. Idegen. A hely is, nem ott kérdeztek ki, amire számítottam. Nem azt kérdezték, ami az anyag volt. Nem tudtam a választ, összezavarodtam, ezért magamról kezdtem el beszélni. Nem tudom, érintettem-e aztán a témát. Hogy végül a szálak összefonódtak-e, mert felébredtem. A figura többször eltűnt, majd órák hosszat kellett várni, amíg újra megjelent, nem lehetett tudni, melyik vizsgázónál maradott. Minket egy nagyon távoli sötét emelvényre irányítottak, több helységgel odébb, mint ahol a kihallgató vélhetően tartózkodik. A hang ami szólt, már nem is az enyém volt. Senki nem jelzett, mikor vége, hogy mikor elég, kifele is nehéz volt utat találni. Bár erre sem emlékszem. Igen... istenem. Azt hiszem, ebben a pillanatban felismerem a kérdezőt. Az a férfi volt. Talán nem is

vizsga volt. De akkor miért voltunk mindannyian ott. És miért volt a kérdés művészettörténet jellegű, azaz mégsem egészen. Régi emlékekből, azt hiszem, ez is azokból az időkből, amikor elsötétült minden. Amikor csak véletlen volt az idő. Hogy éppen ott.

Nyulacska, kedves. Tegnap nem voltál elég szép, nem voltál elég illatos, pedig szeretted volna megcsókolni. Olyan szép volt, olyan sok fény, hogy visszahúzódtál. Féltél az öleléstől. Azt hitted, ugyanúgy eltűnhetsz valami félreeső zugba, láthatatlanná válhatsz, mint máskor. Nem készültél semmilyen találkozásra.

Tulajdonképpen rájöttél adott pillanatban, hogy nem számít az idő. Hogy melyik ember hány éves. Amikor hang, a test, átszellemül a tér, nincs kor. Mindenki egyforma. Egyformán szép.

Anya, szerető, testvér. Mindegyiknek a magáé. A szépség önmagában áll. Nem összemosható.

Az anya. Maradjunk az anyánál. Ez esetben megadom magam. Lehullik a titok, a szépség. Újra csak magam vagyok.

2009. március 21., szombat

karfiol karajjal, hogy egybecsengjen azt hiszem, át kellene értékelnem néhány dolgot itt. például azt, hogy szeretem a verseimet önmagukban is. töredékek vagy sem... a kicsinyes poétákat nem kedvelem. azért csak beszéljenek. hiszen mind együvé tartozunk. egy testből. kinek a karja... kardja, kinek az esze, kinek a tolla.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:45 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

mostanában nem tudom a címeket

- nyulacska, kedves. fölöslegesen félsz.
- bocsáss meg, hogy kételkedtem benned.

mi lenne, ha engem törölnél? akkor akik most miattam nem boldogok, mind boldogok lennének. akik az életben fájdalmat okoztak nekem, nem boldogok. a boldog emberek alattam repülnek. (...) akik fölöttem repülnek, nem szeretnek. (azt hiszem éppen fordítva kellett volna írnom.)

:) ma már nem vagyok annyira szomorú. a nap is meleg, fényes. igaz, távol. de innen is érezni a sugarakat.

ha fény lennék, de szép is lenne, mindenki rám mosolyoghatna, ahogy felnéz. igaz, hunyni kellene szemet, különben vakságot okoznék.

most látom, mackónak véradó igazolványa van. olyan hivatalos. a magyar állam véradója. negyedévente vagy kevesebb, 2-3 hónap? vért ad a rázorulóknak. fél liter vért, mennyit húznak le belőle. csak fekszik, aztán hagyja hogy kiszívják belőle az összes energiát. hogy másnak adhassa. csoda-e mire hozzám jut, semmi nem marad belőle. ő mindig mindent másnak szeret adni. hát én nem. én nem adok semmit másnak, ha nem muszáj.

nem-e így jó a világ. van aki adni szeret, van aki kap. nem is tudom, mondjuk vért, azt nem szeretnék kapni. na de ez még semmi. mackó mikor eljön az idő, holttestét fel szeretné ajánlani az orvosi kamarának. kiszedjük szerveit, kísérletezzenek vele, ha azzal megmentik az embereket, más embereket, világot. semmi temetés, koporsó, cécó. mondjuk tényleg szép teste van. gondolom a szép test öregén is ép marad. na jó, magocskái azok elenyészőek. de kit érdekel holmi mag, amikor a tökéletes test így is képes új életet adni. a tökéletes test önmagában is fenséges.

és én? én mit adok majd az embereknek? nyulacska, képes lennél erre válaszolni nekem?

most már abban a ..., mit kapok vagy nem kapok, mit adok nem adok függvényében.

mert ugye a matematikai szabályok minden valószínűsítészámításnál elengedhetetlenek.

igazán nagyszerűen ki van ez a világ találva. aztán ki tudja, mit tartogat még.

pl mit is jegyeztem egyik nap a füzetnaplómba. nézzük,

2009.03.06. este

sokkal jobban félek a túlvilágtól, mint a földi élettől. ha nem félnék attól, hogy a pokolba jutok, ez ugye is csak halálom bekövetkeztével számolható, már régen öngyilkos lettem volna. itt a földön. annyi gonoszság van. de én a másik életemben gyöngyvirágként szeretnék újra ébredni, így nagyon, nagyon vigyáznom kell minden lépésemre. nem léphetek csak úgy hübelebalázs-módra, ...de mindegy is, valami más, hasonló,

apró kismadár, csak ne ember. szeretném tudni, milyen növénynek, valamilyen helyes kis állatnak lenni. igen, igaz, akkor is valamilyen apró lény szeretnék lenni. ezen alapján nem szeretnék változtatni.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 9:49 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 20., péntek

te vagy a gonosz

hinned kell, nyulacska. hiszen minden olyan szépen alakul.

ismeretlen letargia ül rajtam, ideje tehetetlen vagyok. mackó is elveszítette legkedvesebb, egykori legjobb barátját, iskolatársát. manapság korán halnak az emberek. éppen születésnapomon, amikor a legnehezebb, s egyben utolsó vizsgámon leszek túl, ő a temetésen.

én nem akarok meghalni.

istenem, csapdát állítasz-e elem? szólj előre, hogy behunyjam a szemem.

az emberek mind már maguk útját járják. igazán elengedhetsz.

nem vagy jó. tudom, emberekkel cimborálsz.

hopp, egy gödröcske, kerekecske-dombocska

istenügye becsücsülök, soha ki nem jövök

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 7:57 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 16., hétfő

reggel

most már ideje megnyugodni, nyulacska. a forradalomnak is vége. voltak nyertesek, és vesztesek. menj szépen, és pihenj.

ahogy isten akarja, további harc, vagy béke sorsod. szabadnak lenni.

éjszaka még azt írtam ugyanitt, miközben nem hagytál aludni, nem szeretlek. nem okozol örömet. ma már úgy búcsúzom, naplóm, szeretlek. csacsi, számár, nyulacska. szeretsz-e még?

mostanában minden reggel forró tea vár. a lepkék is ébredeznek álmukból. lassan túlnőnek a fák is. minden valahol másról szól.

mindenkinek élni kell valahogy. a dolgoknak az a dolguk, hogy menjenek előre. mindenbe végső soron bele lehet törődni.

furcsa. annyira hozzászoktam a kisbetűs mondatkezdéshez, hogy visszamenőleg a kifejtős vizsgakérdéseknél korrigálnom kellett. aztán sors fintora-e, azt amit az elővizsgán még 100 %-ra teljesítettem, élesbe a vizsgán nem-e éppen azokat rontottam. talán a nemalvás... naplódolgok... de a legszebb, ami történni lehetett, szinte könnyezek, ha előttem, a legfiatalabb fiú amikor én még írtam, dolgoztam, általában életem során minden írásbeli vizsgán utolsó vagyok, lassú, alapos, mindig kitöltöm az utolsó másodperceket is, előrejön és megkérdezi éppen ahol tartok, és még üres a rész, tudom-e a kérdést. mondom, nagyjából. erre elém tol egy előre legyártott megoldó ívet, hogy arról másoljam. előbb már máshol kifejtettem saját szavakkal a kérdést, aztán ha már ilyen rendes volt, kimásoltam biztos ami biztos a lapról is. azt hiszem soha nem felejttem el a gesztust, ezt a pillanatot. igaz, nálam maradt az ív, tulajdonképpen nekem is volt egy ugyanilyen, bizonyosan hiányozni fog neki a szóbeli felkészülésnél.

azt hiszem, igenis, komolyan vettem ezt a lassan hátam mögött hagyott 7 hónapot. szerettem volna megfelelni. egyszer, életemben, annyi mögöttem tudott egyetemmel, maximumra teljesíteni. valószínű ezúttal sem sikerül. amire büszke vagyok, igenis elis-

merem, jólesett, hogy a gyakorlati foglalkozások, elővizsgák alapján az első kiemelt három között voltam, akiket az oktató arra érdemesnek tartott. nem mondom, kicsit kellemetlenül is éreztem magam a többiek miatt, mégis azt hiszem, ez is a legszebb emlékek egyike között marad meg.
ha vége, majd talán valami mód elbúcsúzom a társaimtól. mindenkit szerettem. mindenkit azért szerettem, amilyen.

----- közben egy nappal tovább vagyok,
mindegy

Furcsa. Úgy érzem magam, mintha hiányozna belőlem valami. Mintha elveszítettem volna valamit. Levágtak volna belőlem.

Értem én, hogy ez a napló egyben pszichológusom is. terápia, megtisztulás... régen túl vagyok rajta. De ez most valami más, ilyen még nem volt. persze túl leszek ezen is, mint ahogy életem során eddig még így vagy úgy valahogy mindenben túljutottam. milyen szép is lenne, megmaradjon is minden ahogy rég, hogy semmi se változna, semmi se akarna máshogy lenni, és mégis minden csak jobb lenne, a testrészeim is épségben.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 8:15 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. március 7., szombat

mai napból

semmi nem az ami?

Reggeli-esti fények

Ébredésre.

Megszeretni egy embert

Vele maradni

Testről nem tudomást venni
Miközben minden álom
megmarad álomnak.
Míg hozzád is csak a lélek tart
Ez is már csak hébe-hóba éppen
testem mikor-hova elszóródva
Nincsenek célok pontok
Körből lépek.

Hangom visszhang.

csupán arra figyelek egyenletes legyen hány
lépés, hideg iszonyú hideg csak
kitöltse még ezt az 50-100 métert.
már gyorsabban koncentrálni, sikerül számok
benyomva, kapu mögöttem, elégedettség, de nem,
még utoljára vissza, lassú mindig lassú
alatta bárki besurranhat ha szemfüles.
fény sárga minden rendben megcsap a meleg,
végre itthon
szökdécselek
cinege fel lépcsők, kép,
onnantól semmi vers se

(2008 02 16)

866.

2009.03.07 10:41 Dokk Szerki: meo-üzenet / Reggeli-esti fények

Általános nehézség a dokkon minden Becsey Zsuzsa-vers (ebből a szempontból, és számítva a megértésre, nem a kötekedésre) azt kell mondanom, hogy folyamatos "kellemetlen-ségek". A vers témái, erőterei (hatásai, az indulatok, érzések forrásai, a versek céltáblái stb.) mind líraiak, nem halott próbálkozások, sőt egozikumok a nem ismerős, már-már kiszámíthatatlan (ha kellő bódultsággal, rávaló alkalmassággal olvassuk) logika mentén megfogalmazódó érzések, hangulatok. A szabad forma is alkalmas lenne a "maximumokra". Marad azonban minden vers után (előzményektől és következményektől megfosztottan) valami elégedetlenség, ami felülírja a versben rejlő értékek nyújtotta örömet. A szerző rejtőzködése. A lényegeket rejtése. A szégyenlősség. Az az ellentmondás, amit így lehetne megfogalmazni: valaki előttünk áll, de sem körvonalait, sem részleteit nem engedi látni. Mintha csak utalna mondanivalójára, de gondosan rejtene is szinte ugyanazzal a "mozdulattal". Zavarba hoz ez a rejtve mutogatás. Úgy érzem, van innen mód elmozdulni, haszna is lenne, s hogy ez elsősorban már inkább alkotólélektani ügy, mint az amatőr-profizmus koordináta-rendszerében elhelyezhető pont (vagy bármi síkidom).

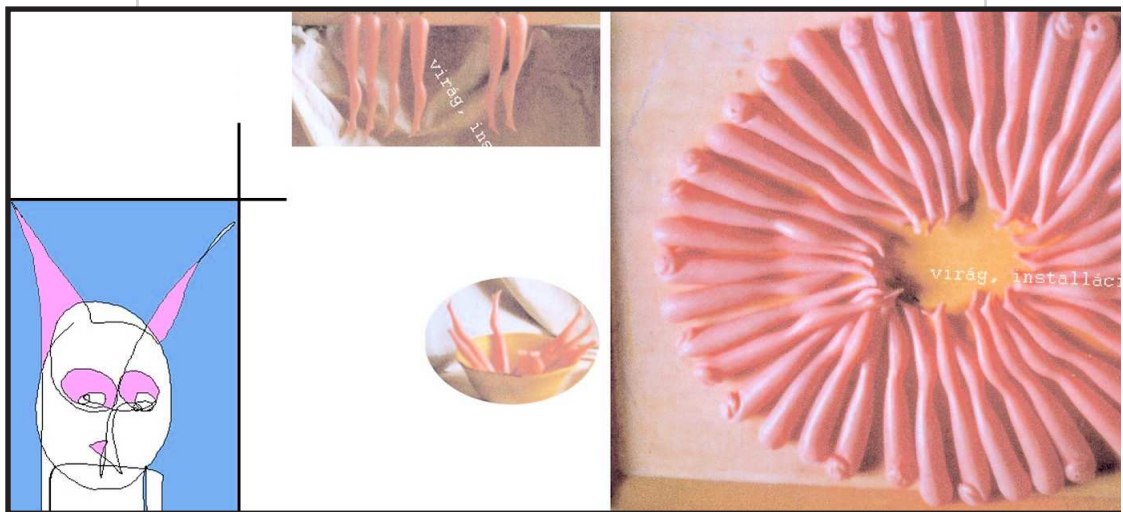
867.

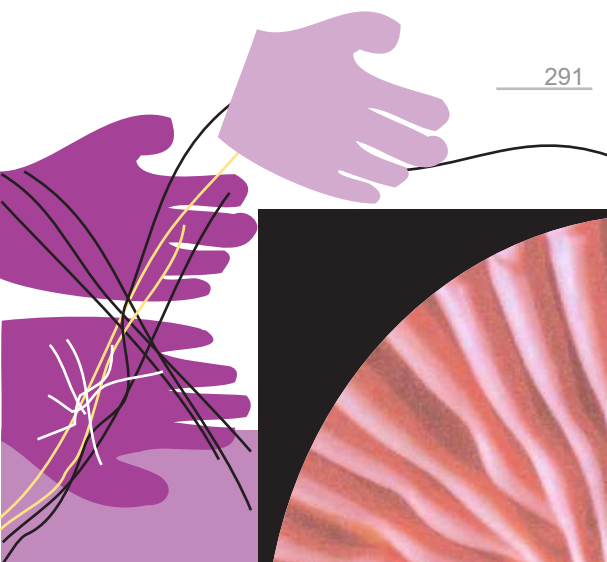
2009.03.07 17:16 becseyzsuzsa: re: meo-üzenet | Reggeli-esti fények

Sokarcú, izgalmas karakterű a dokk. Fekete-fehér kontrasztos, vagy egészen finom árnyalattól a gazdagon színes palettáig. Igazán sajnálom, hogy a rejtőzködő kategória nem illik a dokk arculatába. Jól fogalmaz, ez a rejtőzködés nem a szégyenlősségé. Hogy rejtve mutogatás? Nem tudom. Meglehet. Mindenesetre a mesterségesen előállítható tárgyszínek optikai

árnyalatához mérve valóban az a szín, ami mérőműszerrel nehezen kimutatható. Bár valódi árnyalat, szabad szemmel szinte nem látható. A speciális műszert nem találták meg hozzá. Legalábbis úgy tűnik, egyelőre, itt még nem. De mit tehetnék, ez a lételemem gyermekkorom óta. Így is fogok meghalni, valószínűleg. Sajnos-e vagy sem, ezen nem tudok változtatni. Már rég volt az a pillanat, amikor megértettem, hogy ezzel az arcommal, alkatommal nem vagyok elfogadható ebben a közegben. Az erre vonatkozó pontos, félre nem érthető magyarázatot közvetett úton bár, de személyesen kaptam meg. Mindenek dacára mégis vannak (voltak) szép pillanataim itt. És köszönöm a méltatást, mindegyiket, ha úgy hozza rendeltetés, kíváncsian fogom elolvasni. Üdvözlettel, becseyzsusza.

Bejegyezte: becsey zsusza dátum: 17:47 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek
kimaradt dolgokból---blog 10 napos performanszból,
2009.02.26.-tól 2009.03.15.-ig

ARCAINK
ARCAINK

ó 2000

hová tűnt mögül arc

minden kapu múltakból bezárul. csak egy napfénycsík van, amin
haladni
minden kapu múltakból bezárult. csak egy napfénycsík, amin
haladni

későbbi időből

bejegyezve 2009.03.15

talált cetli

Ó, istenem, annyira szeretnék egy igazi férfit,
állandóan testemben maszatol. Ha semmit ne
hátamban, keze mellemre simul. Nappal szem
csak ritkán, én lennék felül. Mégis inkább sok
látnám.

Most már térhetek vissza
tanulmányozásához. Hög
napsugár. Egészen kiford

Hazudsz, nyulacska. Folyamatosan hazudsz magadnak. Egy
szeretsz a férfiakra, vágyakra. Elmondhatod, hogy az írás r
Mindened megvan, mióta nem dolgozol... lassan két éve, be
is valójában játék. Nem veszed komolyan, csak nem mered
azzal leszel elfoglalva, ki lehetett ez a krapek, aki összeállito
kezdés válaszolgatni a kérdésekre. Már amelyikről eszedbe
megmaradt álmódosításaid között. Régebben azt sem bírtad
Együtt is tudni egyedül lenni. Néha elvonulni. Nem-e ez a leg

Mindenkinak vérmérséklet
...ripacskodásra az emberr

nyulacska

ablakból napfürdő...

*aki sosem kér semmit, és még álmomban is
m csinálok is, minden reggel, hajnalban a
ból szeretkeznénk. Időnként, ez inkább
férfi lenne. Esetleg 1-2 nő, arcukat nem*

*jegyzetem fölé a fények
y mire nem képes egy ölnyi
lft testemből.*

*váltalán semmilyen férfit nem szeretnél. Csak írni
abja lettél. Kényelmesen élsz, 10 éve boldog vagy
teg sem vagy. Virulsz az egészségtől. A tanulás
magadnak bevallani. Még a vizsgakérdéseknél is
tta. És mosolyogni fogsz. Aztán egyszer csak
e jutnak a jegyzetek sorai. Értem, amennyi
elmondani, amit valóban tudtál. Hát nem jó ez?
gnagyobb szabadság?*

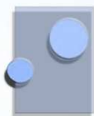
*téhez képest más jelenti a szabadságot. (bzs)
nek elementáris szükséglete van" (Cserhalmi György)*

Vannak-e még igazi férfiak? 2009 03 14 délelőtt. Napfény sugaraitól ittasan, fotelben jegyzeteimmel (aznapi anyag).

Végsősoron a szabadság nem más, mint lelki béke. A test halálra van ítélve.

nyulacska

Ó, istenem, annyira szeretnék egy igazi férfit, aki sosem kér semmit, és még álmomban is állandóan testemben maszatol. Ha semmit nem csinálok is, minden reggel, hajnalban a hátamban, keze mellemre simul. Nappal szemből szeretkeznénk. Időnként, ez inkább csak ritkán, én lennék felül.

Most már térhetek vissza jegyzetem fölé a fények tanulmányozásához. Hogy mire nem képes egy ölnyi fénysugár. Egészen kifordít testemből.

ablakból napfürdő...

Vannak-e még igazi férfiak? 2009 03 14 délelőtt. Napfény sugaraitól ittasan, fotelben jegyzeteimmel (aznapi anyag).

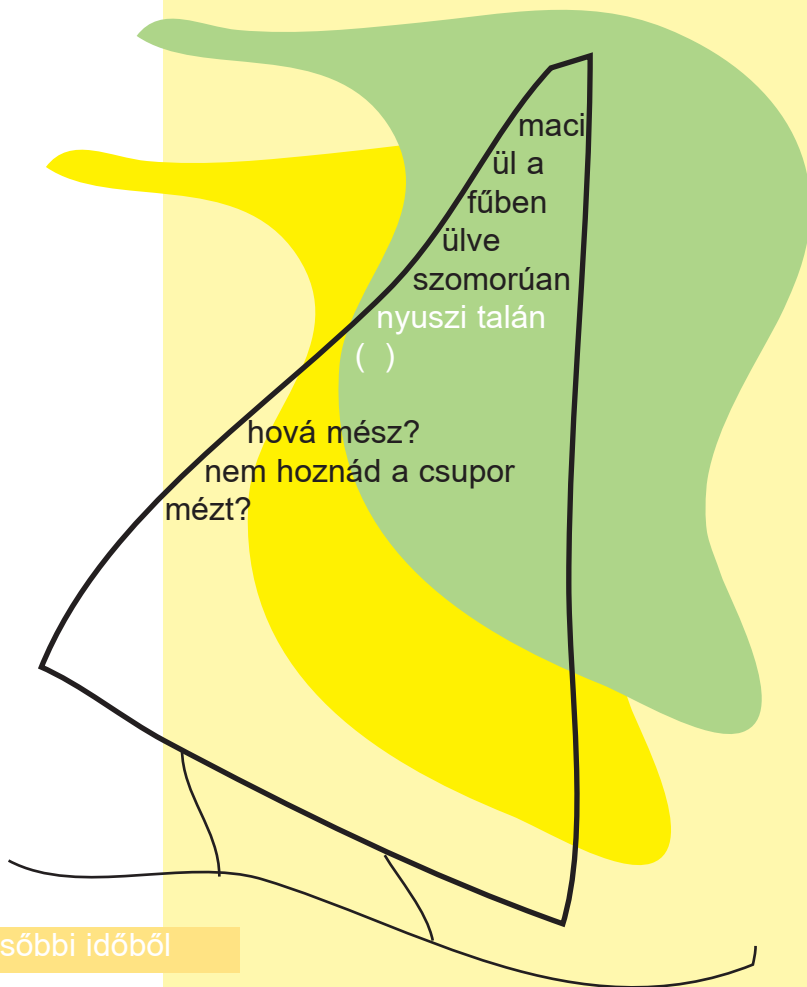
-----nyulacska

Pedig igazán mindennap megfogadom, hogy befejezem a naplóírást, aztán mégse. Azt hiszem féltem az emlékeimet. Hogy ami egyszer olyan nagyon szép volt, sosem ismétlődik meg. Így aztán inkább elkerülök találkozásokat.

jegyezve 2009.03.10-----

nyulacska

ARCAINK
ARCAINK

Kedves naplóm, a mai beszámolómm kissé

2009 március 10 éj. (előbb a vakságról akartam valamit, elillant. Ezután már csak ritkán jön elő)

Nos, valamikor hajnal. Felébredtem, aztán jobbnak tartó Závada Pállal álmodtam. Egészen apró kis jelenet, azaz amikor ültünk valami csarnok?áruház zárt teraszán. Hogy volt még egy kiszolgáló nő, vagy valami hasonló, egy idő múlva mintha az egész épület az övé volna. Talán ő tessékelt a fenn, nem is volt más rajtuk kívül, csak én, Závada, a fényáruházféleség lehetett inkább, mint kávézó, mert valami volt. De ezt sem szokványos módon, nem vásárolni akartam, hanem bizonyos, hogy az áruház sem szokványos volt, hiszen mi történt velük, de már nem voltak velem, amikor a történet régebben két talán éppen ilyen kismadaram, egy tanítvánnyal egyik nap halva találtam őket. Éppen amikor... hát szóval... mindenesetre igen kellemes mosolyú hallgató volt Závada, véletlenül odajött ő is, erről régebben meséltem. Én ugye történni szokott ilyen ritka esetben, hogy nekem kell mesélnem elmesélni neki ezt a történetet. Emlékszem, nem is sikerült a tér, a hangok, nem voltak az utcán emberek, csak mi, csak mi voltunk. Meg ott a felső emeleten is haloványan beszűrődött

De miért történt? Ami magyarázatot tudok, az, hogy nemrég a Cseresznyés beszélgetés, noha nem olvastam, valójában készülök olvasni. De miféle jelzés sem foglalkoztam a gondolattal. A kék fények? Hogy visszatértek a fények? És a történet amit meséltem, nem volt szomorú. Tudom, hogy mosolyogtunk mindketten. Bizonyosan ott lesz a megoldás... különben igazán ritka eset amikor író történet végére?

szokatlan lesz. Csak onnan tudom, hogy nekem is az volt.

a szem és az agy... bevillant valami, de szólt a telefon,

ttam leírni, ki tudja, reggelig még mi történik.

az álomban sokkal hosszabb, két kismadárral. Ezt meséltem el, hogy hogyan is ültünk éppen egymással szemben, nem emlékszem. Ösebb, talán takarítónő, de olyan biztonsággal mozgott a térben, a székre éppen Závada Pál mellé. Különben nem volt nagy tér itt a felügyelő nő, és a madaras történetem madár nélkül. Mindenesetre a ruhákra emlékszem, lentebbi emeleten mintha ezeket nézegettem kartam, vagy csak lehet ez az álom is keveredett valami mással. Az n a kismadarak, azok is különös szerepet játszottak. Nem tudom énetet mesélni kezdtem. Másik találkozási pont, hogy volt nekem nyom bízta rám, ajándékul, aztán ismeretlen körülmények között al bennem is meghalt valami. Hogy itt is milyen összefüggés lenne Závada Pál, éppen mint amikor Spiróval egy könyvheti dedikáláson anolyan nehézkesen meséltem most is, mint a valóságban sélnem. Viszont pontosan tudom, én voltam, aki szerettem volna tült befejeznem, olyan különös volt, ahogyan elváltunk is. Már kint, ködös volt, de a nap is sütött, az bizonyos, hogy kékes fények lőtt a fény.

klubban éppen Závada új könyvére esett szó, és innen indult egy mélyebb és? Miért éppen most? Hiszen a Cseresznyés klub is régebben volt, aznap Mi köze a fényekhez Závada Pálnak? És mi köze a két kis halott madárhoz? , én is, ő is. Igazán nem tudom megfejtetni. Talán a könyv majd magyarázatot emberrel álmodom. Hogy ennyire tisztán az arc. De miért nem juthattam a

De az apró hibák... azokat hogyan lehet tökéletesség is csak illúzió. Pillanatnyilag akadjon elrejtve valami apró hiba. Mire haraptunk?

kellenek a hibák, igen
hiba, maga az élet. fő
elhagyni.
u.i-----

*Az illúzió és az élet más, de azért valahol mégis össze
bizonyos helyzetekben igenis életrevaló. Ha kell, elvesz
különös nyomatot tart előttem, valami olyan, mint a ma
(filmen a fekete-fehér pozitív leképezve), hanem egyen
nézőpont különbségnek sem nevezném, hiszen ugyan
azaz 180 fokban. Csak így lehet, hogy ugyanannak a
tükör a boszorkány? Hiszen mi mégiscsak ugyanazok
Hiszen emberek hozták létre, aztán mégisincs hatalmu*

vagy egyszerűsítjük le ezt is, mégiscsak vak lennénk

*Nyitva vagy zárva, látva vagy v
Nyitva vagy zárva, látva vagy v
egymás mellett, nemigaz?
egymás mellett, nemigaz?*

en lehetne kiküszöbölni. A megnyugvás,
 atnyi érzet. Hogy aztán abban is, mindenben
 i. Minden csak azért lenne, mert az almába

. hiszen mi is nem azokból lettünk-e... minden más, nem a valóság. a
 ld. legyen min túllépni. mindig kellene viszonyítási pontok. amiket

sszekapcsolódik. Mert pl. a testvérem is tulajdonképpen
 elvesz. Egészen természetes. Az én tükröm egy egészen
 a másolóeredeti, de ami nem a nyomdatechnikai produktumban
 gyenesen közvetlen az agyban mutatja a képet. Mégcsak
 nyanott áll, csak fordítva előttem, pontosan velem szemben,
 k a dolognak az ellenkezőjét is láthatom egyszerre. Lehet, hogy a
 zok vagyunk, amikor belenézünk abba a tükörbe. De mi a tükör.
 almuk fölötté? Valóban ember keze volt-e.

hék? hiszen a belső szem nem azonos a külsővel.

ny vakon, azért mégiscsak békességben vagyunk
 ny vakon, azért mégiscsak békességben vagyunk

Medd
gyerm

A kinyújtott tenyeret mindig boldogan
testvérem óv (milyen rég volt ez is),
aki nyújt, az vár is. hát persze, mert
Honnan is tudná, milyen kapni. Külö
dolgok. és mégis. Szeretetünk addig

*Nem volt fiatal, sokat megjárt embernek tűnt.
a kortárs Magyarország színe-java volt hajdan.
Nem ígérem, hogy megírom valaha is, de hog
bizonyos. Talán ő is vitt valami apró kis árnyé
színfoltból.*

*Szeretettel, aprónyi boldog sugárral emlékeze
pillanatokra.*

*(Találkozásom egy különös emberrel, a legutó
2009.február 17, kedd)*

Ma azon vettem észre magam a reggelinél, hogy zaklatottságomban (valamiféle megmagyarázhatatlan zavar) imára kulcsolom kezem. Ilyenkor nagyapám jut eszembe, de most ez is valami más volt. Ezúttal nem tudtam az okot, hogy miért történt, csak az állapotot érzékeltem, nem volt céloom sem. Öntudatlan mozdulat volt.

ig harcolsz még ellenem,
nekem, éltetőm.

n fogadom. Bár a
azt mondja, vigyázz,
ő mindig csak ad.
nös össze nem illő
él, amíg bennünk.

Szerény volt, pedig nagy írók,
n barátja vagy iskolatársa.
gy bennem él az arc, az emlék,
kot?fényt haza ebből a nap

em erre az arcra, ezekre a

őbbi Cseresznyésklub emléke.

- a és mi van, amikor egy hiba tud feltérképezni egy egész rendszert? a hiba lehet valami új kezdet is, akár megváltás.
- a' a hiba csupán önmagában tekintve hiba, tehát az ami, maga a dolog, viszonyítási pontokhoz mérve pedig láttathat, megmutathat, megvilágosíthat.
- b a hibanélküliség, kvázi paradicsomi, mint egyedüli létező állapot ábrázolása kiválthatja-e magát a hibát. másképpen, a hiba hibanélküliségként ábrázolása hordozhat-e önmagában megváltást? hol fordul át a tökéletes (mint érzet, érzék, esztétikum) a tökéletlen, egyszersmint hiba (hibás), mint olyan, hamisba? mint amikor a dolog maga az, ami felülírja önmagát. vagy ez is csupán egy érzet, akárcsak az, ami leképezi ezt a rendszert.

c és mi van, ha a kéz, a
leképező, mintegy magára
vállalva (magába fojtva),
kivonja az összes hibát.

jegyezve 2009.03.09-----

nyulacska

A ma Arcai //

Va(K)ok is meg nem is, hozok is meg nem is, adok is meg nem
is... hogy életre kelt velem ez a mondás?

jegyezve 2009.03.08----- u.i. (K)

*Amikor még reggel volt, ezeket írtam. A mosolyom, a hangom, a
szemem... bocsáss meg, mindent elvesztettem.
Látod a vadkacsákat? Azok is mind sorba mennek. De adok neked
egy kincset. Elfordított tekintetem. Egyetlen ami összetart bennünket.
Látod? Én sem bírok el mindent.*

*Az emberek jók, mondd. Tudom. Hiszen én mondtam neked.
Nézd, valaki becsempészett táskámba egy negrópapírt. Mennem kell.*

– Most kivel beszéltél?

*Azt hiszem, ma mindenkit szeretek. ehhez boldogtalanságom kell. hogy a
semmi se jelentsen már semmit. tegnap például összekevertem a bábukat.
nem ismertem meg a felállást, pedig ha kicsit visszanézek... okosabb lett
volna hallgatnom. a törvényes út csak a látszat, nem old meg semmit. lelki
békét is csak idővel... az igazi problémát emberre szabott – ha szükséges,
kegyetlen – módszerekkel lehet megnyugvó pontra kísérni. a jó tanítómód
szernek újból csak a pofon bizonyult. ami ritka esetben jut a bűnösnek.
kiváltságos helyzetben. a pofon ártatlanoknak járó kegyelet.(másik időkből)*

*Amikor még reggel volt, ezeket írtam. A mosolyom, a hangom, a szemem... bocsáss meg, mindent elvesztettem.
Látod a vadkacsákat? Azok is mind sorba mennek. De adok neked egy kincset. Elfordított tekintetem. Egyetlen ami összetart bennünket. Látod? Én sem bírok el mindent.*

*Az emberek jók, mondd. Tudom. Hiszen én mondtam neked.
Nézd, valaki becsempészett táskámba egy negrópapírt. Mennem kell.*

– Most kivel beszéltél?

Kérlek szépen, nézz gyermeknek.

Aztán újra ez a ború, szomorúság. Mindennap.

*A világ nélkülem is szétesik. Hát te voltál?
Az emberek egy csomó fölösleges dologról beszélnek.*

nyulacska

Előtted fényes az út. Már mindent töröltek, mögüled. hogy nem elég?

jegyezve 2009.03.06-----

Kell-e magunkat bűnösnek érezni, mások elkövetett hibájáért. itt a földön, nem-e minősül bolondnak, szerepvesztettnek, aki mások bűneit, hogy azokat feloldhassa. Jobb lesz-e a világ ettől szükséges-e a regressziós következmény, nevezett infantilizmus nyulacska íráseffektus, amikor az ember mindezek hatására több válik. Megér-e ennyi áldozatot az odafigyelés, precízió. Kell-e, -e egyszemélyben lennem nőnek-férfinak, gyerekeknek, felnőtteknek. Amikor egészen békességben megvagyok egyetlen személlyel.

És ezért te rossznak gondolod magad? Igen, mondom, mosolygok, miközben éppen az ellenkezőjéről győzött meg a kérdés is, akkor válaszom. Elgondolkodtató, kell-e magamat büntetnem folyamatosan mások elkövetett bűneikért. Nem-e önbecsapás, hogy én majdnem elbírok, hihetem-e, hogy megúszhatom egészségesen.

Folyamatosan magam ellen dolgozni, ha valami jó történt, szégyen, is mindig másik szavaimmal túloldalon lehúzni azt. Miért, hogy az emberek felemelkedjenek? amikor ez szenvedéssel jár, amit sem sejtve, az önmagától adódó váratlan lehetőségnek.

De én nem vagyok isten. A bűnösöknek sem tudok megbocsátani, nem tudok rajtuk erőszakkal változtatni. Ha fáj valami, felszisszom, meglátszik rajtam. Feledni tehát nem tudok, csak az olyan bűnök, melyeket valóban őszintén megbántak, vagy eleve nem szántak szeretet valójában, és melyik csupán mutatja.

A világnak azaz érdeke, hogy működjön. Ez érthető.

Aztán idővel lassan ezek is, hitünk, akár csalódásaink, elhalválnak.

Másképp,
átveszi
ól. Kell-e,
us, pl.
bszemélyé
szükséges
ek, anyának?
el is.

vogva,
árcsak a
atosan
l mindent

p, emelked –
akartam,
árt. Az emberek persze örülnek,

tani. Érzéseim emberileg kódoltak,
zenek. Visszafogottan ugyan, de így vagy úgy,
őket vagyok képes átfordítani, beengedni kívülről,
lékosak voltak. Pontosan érzékelem melyik ember

nyulnak, kikopnak, eltűnnek.

nyulacska effektus: szimplán csak kíváncsi-e mindennek a fonákját

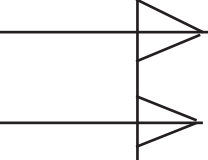

Kell-e magunkat bűnösnek érezni, mások elkövetett bűneiért itt a földön, nem-e minősül bolondnak, szerepel-e mások bűneit, hogy azokat feloldhassa. Jobb-e a regressziós következmény, nevünk a nyulacska ír effektus, amikor az ember mindez válik. Megér-e ennyi áldozatot az odafigyelés, hogy -e egyszemélyben lennem nőnek-férfinak, gyerekként. Amikor egészen békességben megvagyok egy

És ezért te rossznak gondold magad? Igen, mert közben éppen az ellenkezőjéről győződtem meg válaszem. Elgondolkodtató, kell-e magamat bűnösnek mások elkövetett bűneiért. Nem-e önbecsapás, ha elbírok, hihetem-e, hogy megúszhatom egészen. Folyamatosan magam ellen dolgozni, ha valaki nem, is mindig másik szavaimmal túloldalon lenni, hogy az emberek felemelkedjenek? amikor ez mit sem sejtve, az önmagától adódó, váratlan

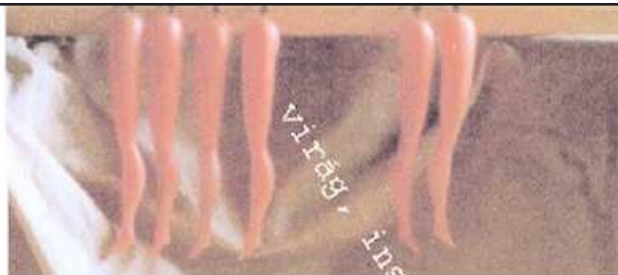
De én nem vagyok isten. A bűnösöknél sem tudok rajtuk erőszakkal változtatni. Ha fáj megpróbálom rajtuk. Feledni tehát nem tudok, csak a melyeket valóban őszintén megbántak, vagy a szeretet valójában, és melyik csupán mutatja. A világnak azaz érdeke, hogy működjön. Ez ér

Aztán idővel lassan ezek is, hitünk, akár csaló

irodalom?

is ...

Félek már attól, hogy minden összeillik, találkoznak a pontok dolgokat. Ébredéseimmel.

A több/~~személyiségemmel~~ is egyre nehezebb, fogy lassan

Kellene val

Félek már attól, hogy minden összeillik, találkoznak a pontok, jelek, akárhol is kapom azokat. Előre megérzek, megálmodok dolgokat. Ébredéseimmel.

A több személyiségemmel is egyre nehezebb, fogy lassan türelmem.

felettem hatalom, maga a képzelet. magam vagyok képzelet. mi
több, csillagban másik arcbán, temető. jegyezve 2009.03.04

minden kapu múltamból bez

lenni, miközben mégsem len
lenni, miközben mégsem
lenni, miközben még

mackó, arra gondoltam, ha meg lehetne
szépíteni a múltam, mindazt ami történt, akkor
élhetőbb lenne a jövő. akkor akár egészen szép
is lehetne. lehetne remény. ha nem kellene
cipelni nagy terheket... amilyen a múltak, olyan
nagy múltakat, akár boldog is lehetnék. ha
mindent le lehetne vetni. mint egy cipőt. éppen
mint nyáron a napozás. milyen kellemes. már
nem is én lennék.

mennyi időből
mennyi idő

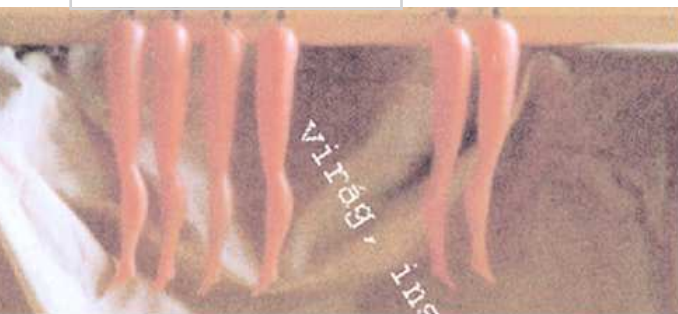
2011.11.9?10 ?..... 3011....

nyulacska

felettem hatalom, maga a képzelet. magam vagyok képzelet. mi
több, csillagban másik arcbán, temető. jegyezve 2009.03.04

nyulacska

felettem hatalom, maga a képzelet. magam vagyok képzelet. mi
több, csillagban másik arcbán, temető. jegyezve 2009.03.03-----

„por hamu tart életben” aztán átalakul valami játékosság ez is a képek hangok... melyek még akkoriban 15 éve átlátszófehérré váltak vissza. Hogyan lehetséges ez? Lelkeink valóban találkozhatnak a földön? Ha csupán lelkek lennénk bizonyosan találkozoznánk pl. Kemény István arca. Hogy ez is valami más.

Miközben hajnalra ezekre ébredtem lehetséges az hogy az ember burokból éljen? Hogy még levegőt se kelljen vennie a földről? Akkor csak az álom lenne egy belső világ és még tévedni sem tévedhetne Csak béke és harmónia lenne

És aztán mi történik?

Egészen váratlanul ma délelőtt Szilágyi Ákos hangjával reggeliztem. Ahogy ott ültem egyszer csak megszólított. Belőlem beszélt saját hangomon szólt. Visszacsekkoltam szavaim azokból az írásaimból melyek ezekben a burokokban születnek. Az eltűnés a por hamu

Az ördögről persze nem beszéltem. Az már nekem is sok. Egyszerre. Ma amikor reggel nézem tükörben magam, éppen a hajamból két ördögcsarv. Szaladok mackóhoz, nézd, így még sosem ébredtem. Ilyen csarvakkal. És aztán amikor nyitom, nézem,... mit látok? Ott is. Ördög. Ez hogyan lehetséges?

s fenn az égben a halál kifehéredés mind mind azok
 rnyusziból is szóltak. És mindig most is ma amikor ide térek
 ak? Lehetséges hogy a rokon lelkek találkoznak égben
 Szilágyi Ákossal vagy legutóbb sokszor van előttem

virág, installáció 2000

ARCAINK
 ARCAINK

Hiszen ez már nem emberi kéz. Emberi kéz nem cselekedhet
 össze, előre. Az ember egy alacsony rendű faj. Az nem tehette.
 Akkor ki tette?

jegyezve 2009.02.28

Ma azt mondja tanárom, elvégzett munkám fölé hajolva, azt
 szereti bennem, hogy megbízható vagyok. Azt hiszem, valahol
 minden tanárom szeméből ez csillant vissza, egyszer még a
 vizsgateszt is korrigáltatott, mikor hibát találtam benne. Igen,
 egyelőre felettem nyulacska győz. Precíz, pontos. Olyan, akár
 egy tudatos gyermek, aki becsületesen végrehajtja, amit a fel-
 nőttek elvárnak. Ilyenkor nyugalom van, jó együtt élni nyulacska-

val. Mackó ma megint nevetett a telefonban. Nem hiszi el, hogy valóban tanulok. jegyezve 2009.02.27

!hogymindenki boldog

Hatalmas MELLEK alig LÁTOK Aztán...hogymert ÉN nőkkkel IS
nekem EGYFORMA férfi VAGY nő...suttogja...istenem DE gusz-
tustalan felállni KÉNE ott RAGAD rajtam A puhaság de NINCS
erőmmár MEGINTnincs hiszenEZittMÉGISCSAKegyNŐ
mennyiEMBERmegpofozni?Mackó
ilyenkorMIÉRTnemVAGY...asztán
AtöbbsiMÁRnemÉRelHOZZÁM...beszél
CSAKbeszélközbenNÉHAKínomban
MEGSIMOGATOMarcátLélegezni SEMmereknehogyTELJESEN
elnyomjonValahogyMINDENT összemossottAzeneaHANGOKa
FÜSTaVERS...egészenOLYAN minthaNEMvelemTÖRTÉNNE

jegyezve 2009.02.26

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 17:45 0 megjegyzés A beje-
gyzésre mutató linkek

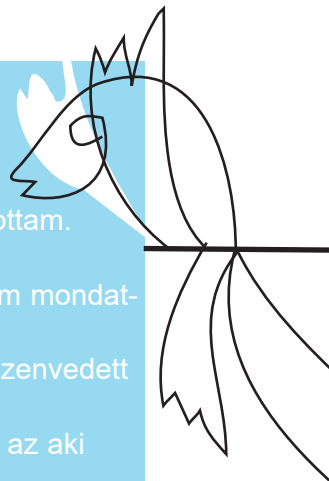
(rókatánc)

tudom hogy csak játszol
mondhatám azt is tisztában vagyok vele
így talán könnyebb is elviselni

(hogyan tisztában vagyok vele)

csupán azon méltóságok itt ezen a fényes délelőttön
hogy már talán sosem mondhatom
eljön még egyszer az én időm

100. vers helyett, lázadáson innen és túl, költészetéről, másról

Kedves FÜM,

magam is igen komolyan, átgondoltan, tudatosan vallottam.
még ha kissé
nehézkesen, ügyetlenül is. nembeszélve arról, ami nem mondat-
ta ki magát. pl.
hogy mérőszalaggal megállapítható-e, melyik ember szenvedett
többet.
melyiknek volt keserűbb az élet. az-e aki beszél, vagy az aki
hallgat. ki
hallgatva beszél, ki beszélve, ki hallgat amikor beszél. innen
nézve csakis a
lehető legjobbat érzékelhettem szavaidból. én valóban hiszek
abban, hogy bárki
tévedhet, ha egy másik nézőpontból szemlélem. ahogy magam
is, még akkor
is, ha a tévedések is szerves kellékeiként beépülnek a folyamat-
ba. valahol
mindenkinek maga felé húz a keze, és ezt bármilyen
szerénység, az ember
másról is állíthatja. iskolák vannak, szemléletek, felfogások,
aminek határai,
befogadóképessége van. nehéz nyitni egy határozott concep-
cióból. főleg, ha
annak meggyőző erejű iskolai szabályai vannak. minden szem-
léletnek
megvannak a maga sajátos magyarázatai. pro és kontra. engem
az
foglalkoztatott leginkább (régebben, ma már nem hiszem, hogy
ezzel nekem
kellene terheket hordozni, sem másokat terhelni, annál is inkább,
mivel a világ

enélkül is megy a maga útján), lehet-e közöttük megnyitni a kapukat. azonban nem úgy, hogy ezeket összezsapni, hadd essenek egymásnak, noha tény, ez is szükségszerű, hogy eljöhessen a megtisztulás, hisz nélküle megvilágosodás sincs, hanem mint mikor egyszer csak váratlanul megnyílik előttünk egy másik dimenzió. hogy valami amit addig hittünk, lehet egészen más-valami is. azonban ehhez valakinek ?valakiknek, áldozatot kell hozni. de még mindig úgy vélem, az a szerencsésebb, ha valami sokféle nézőpontból képes lábán állni. (a lábat ebben az esetben akár szárnynak is vélhetjük.) azonban nem bizonyos, hogy így a jobb, vagy hogy ez lenne bármiféle útmutató irány. általában, tisztelet a kivétel, az igazán különleges, nagy dolgok fáradságos küzdelemben, meg nem értésben szenvedték ki ösvényük. megszületésüket követően 50-100-200 év múlva ?több, ismertetnek el. és még ekkor is azt mondhatjuk, jókor jó időben, mert a szerencséhez is idő, jó idő kell.

engem pl. Tóth Krisztina azzal nyugtatott valamikor a 10 alkalmas tanfolyamon, mikor látta, milyen kétségbeesett vagyok (vajon mindent szakmailag átvettünk-e, amit a versről tudni kell), hogy amit ő tud, mindent átadott. folyamatos hiányérzetem volt, valami kényszer, pedig talán ő is, magam is

tudtam, meglehet sohasem fogom használni. mégis aki határozott céllal akar jó verset írni, gyakorolnia kell folyamatosan a formát, játszania. újabb és újabbakat találania. de kérdem én, mi van azzal, aki csak egyszerűen ír, mert írnia kell. létforma számára az írás. olyankor már nincsenek szabályok. amit addig tanult is „elfelejtette”. de létforma lehet a játék is. így van akár a rajzzal, bármilyen más műfajjal. na persze ami a működéshez kell, az úgymint beágyazódik magától. mindenkinek megmarad éppen annyi, amennyi neki kell saját működéséhez. ezért írunk annyiféleképpen, mert annyiféleképpen vagyunk. na persze, mondhatjuk úgy, hogy akkor rendben, de tudomásul kell vennie, nem verset ír. de tudjuk-e ezt biztonsággal állítani, amikor minden átalakulóban folyamatosan, mint pl. az is, hogy mi a vers. értem ezalatt, hogy a 21. század elején mi számít versnek. amikor folyamatosan távolodunk a hagyományos felfogástól, azok jellemzői- és elvárásaitól, kitolódik ez a műfaj a próza, vagy valami egészen egyéb más felé, mely a mai tudás, megszokás felől nézve már-már értelmezhetetlen kategória. de eljön egy holnap, bizonyára, hiszen minden kornak megvannak a maga jelenjei. időben tehát, ha csak a kanonizálást tekintem, és itt akkor most jó időben, mindenképpen késleltetve.

ehhez kapcsolódva, minap igen különös élményem volt. anyó-
 sommal
 beszélgetve esett szó a Láncszemek kötetemről. (kisajátítom,
 pusztán csak az
 egyszerűsítés miatt). tudni kell, eddig sosem adódott alkalom
 még csak
 hasonló beszélgetésre sem, mi több, foglalkozásaim a művészet
 bármely
 területén inkább csak mint haszontalan, naplopó tevékenység,
 könyveltetett.
 annyira meglepődtem ezen a nagy változáson, azonnal leje-
 gyeztem
 naplófüzetembe, megpróbálom szó szerint idézni.
 2009.01.10 d.u.: a könyv verseiből csak az elsőt és az utolsót
 értettem meg,
 ami hagyományos formában (lefordítva harangfény és a hosszú
 út), ez olyan
 volt mint a vers, amit megszoktam, a többi már annyira egyedi,
 sajátos, hogy
 a mögöttes gondolatokat nehéz értelmezni. de ha nem is vers,
 akkor micsoda?
 vagy ez ennek minősül? mert mi petőfin, józsef attilán, juhász
 gyulán, dzsida...,
 ilyesmin nőttünk fel, radnótinak pl. minden gondolatát értem, vi-
 szont nem
 értünk a mai művészetéhez. talán ha még egyszer elolvasom. egy
 szó... egy
 szóba sűrítéd a mondanivalót, hogy lehet ilyen rövid gondolattal
 más számára
 is érthetővé tenni. hogy mi picassót se, a modern művészeket
 sem értjük,
 pedig ott van vasarely, ott is foltok, formák, az mégis befogad-
 ható. én közben,

hogy ő akkor inkább a prózai, prózaszerű írásokat értette, itt kissé magyarázatra szorultak a dolgok, eltértek szemléleteink a prózai és a versformától. hogy akkor amit én csinállok, milyen műfaj lehet. továbbá, hogy például valakire lehet nagyon illő lelkiállapot, bacher ivánnak is sajátos stílusa van, röviden, tömondatban, máshol régiesebben, de nálam ez érthetetlen, amikor egy szóban sűrítve. és aztán ott van 1 regény 1 mondat, esterházzal se jól van, itt szóba kerül örkény istván, az egypercesek, aztán folytatódna az így írtok ki, karinthyvel, ...majd felidézi azokat a mondatokat, melyek szerinte szavajárásaim, itt már eltávolodva könyvtől, pl. hogy „ez nem az én világom”, vagy hogy régebben mondtam, „élettérre van szükségem”. de hogy már erről pl. leszoktam. hát mit mondjak, nem emlékeztem ezekre, mindenestre azt sem gondoltam volna, ilyen különös élményben részesülök ezen a délutánon, hiszen anyósomtól egy komplett versértelmezést kaptam.

másik példa. nemrég, a kiadványszerkesztő tanfolyamon először értem el éppen magyar nyelvtanból, a helyesírás összes rejtett csínja-bínját tartalmazott teszten, a maximális pontszámot. könnyű játéknak tűnik az ilyen, mégis ravasz, körmönfont. és mire jó mindez? hogy megszeghessük a szabályokat, amikor

magunk írunk. hogy formai, nyelvtani érzékem van, eddig is
 tudtam, előfordult
 (ma már nem hiszem), még olyan idegen nyelvben is kiszúrtam
 a hibákat, ahol
 a jelentésről, fordításról mit sem, esetleg vajmi keveset tudtam.
 persze, értem
 én, a versben is el kell jutni arra a szintre, amikor már nem lát-
 szik rajta a
 mesterség. tudatosság vagy bizonytalanság. ám olykor nem-e
 éppen a benne
 megrögzött bizonytalanság szül egészen különös dolgokat. az
 alkotó ember
 kiszolgáltatott magának is, nemhogy az olvasónak, értékelőnek.
 de állíthatja-e
 magáról valaki ezen a sokszínű, hatalmas palettán mi adatott,
 hogy birtokában
 van a tudásnak, ill. megfelelő rálátással képes-e érzékelni a
 határokat, amikor
 legtöbbről még képünk, fogalmunk sincs, hiszen szemünk előtt
 ott és abban a
 pillanatban éppen születőben, tehát még nem létezik. és igen, e
 szemlélettel
 szemben is, kell valami fogódzó, amiben bízunk, vagy ellent-
 mondunk.
 mint ahogy minden kor, a mienk is, fokozatosan kivívja magának
 az újszerű
 szabályokat. ez így van jól. azonban nem szükségszerű egyetlen
 szabályt sem,
 követni. akinél természetsszerűen beépül, az úgy jó. akinél pedig
 egészen
 máshogy működnek, az meg úgy a jó. mindenki azt, annyit és
 olyan formában
 sajátít, metsz ki a világból, amennyire szüksége van. részemről
 előfordul

(merem következtetni, másnál is), hogy adott pillanatban, legyen az jó vagy kevésbé szerencsés közérzetben, amikor elolvasok egy verset, valamit, az vagy azonnal megfog, de van hogy elsőre nem, aztán egészen véletlenből adódóan, két hét múlva már mást mond ugyanaz a vers. igaz, általában olyan versek kerülnek szemem elé, már jó ideje, melyek anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben is az itt felvázoltakra gondolnék, hatással bírnak rám. valamiféle üzenet. ám valószínűnek tartom, hogy ezt is a tudat működteti az emberben. különben pedig azt gondolnánk, ízlésünk van, ami önmagában már kategória. s ha így lenne is, azt kell mondanunk, jól van.

nos FŰM, hogy lezárjam ezt az igen hosszúra sikeredett értekezésem, köszönet, s ha megérintenek a rajzaim, amíg képes vagyok valamit általuk valakinek is adni, nincs minden hiába.

érdekes, ebben a pillanatban szövegeimet éppenolyan biztosan érzem, bizonytalanságaival, hivatkozásaival, visszafogottságával együtt, akár a rajzaimat. amelyek csak úgy vannak, ha éppen jön, adódik. ez jelenthet jót is, rosszat is. mégis a belső béke ami számít. nekem legalábbis. vágyhatnék-e többre. és mégis. röstelkedve veszem tudomásul, igen, többre vágyom. hiú

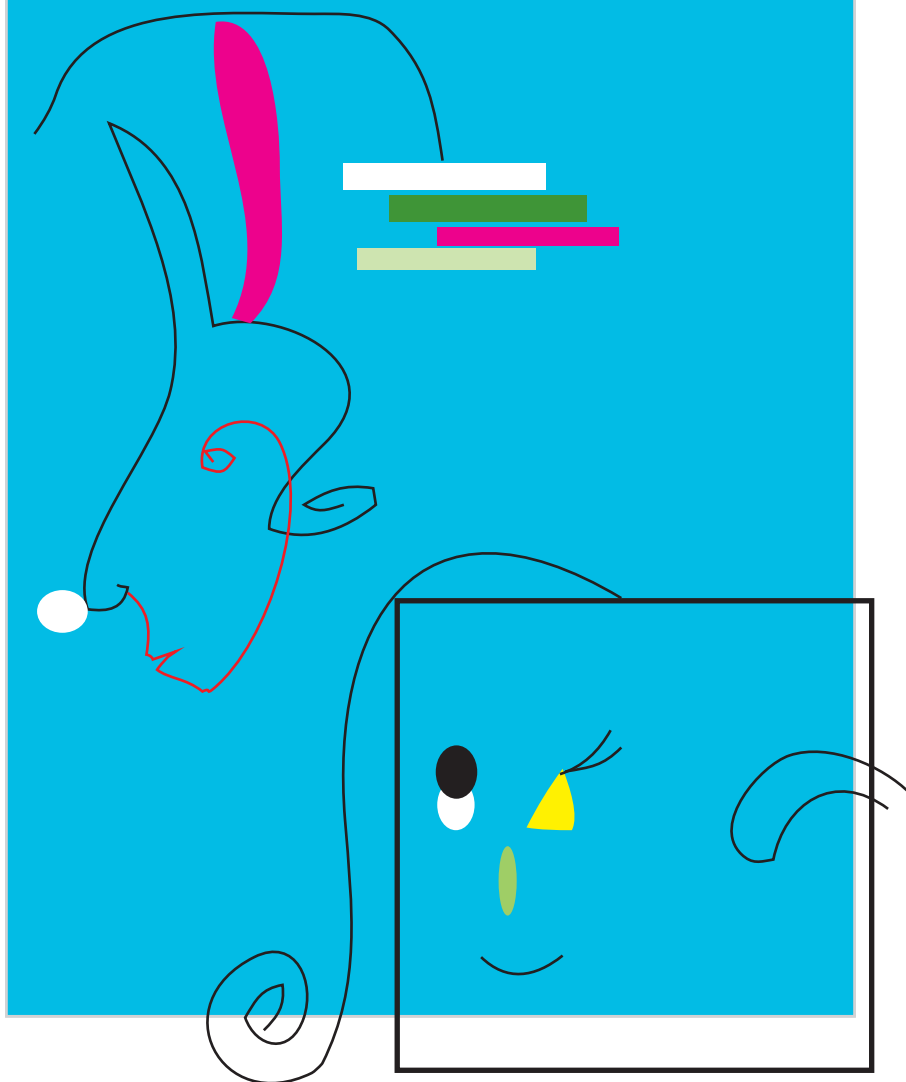
vagyok, önző, és jól titkolom. legalábbis előlem. a legnagyobb
áldozatot is így
élem meg. büntethetem-e ennél többel magam. magunk. s ha
meggyőződéseim,
hiszem is, jót írtam, a legkevesebb, hogy nem tudok verset írni.
ezt akkor is
így érezném, ha a világ legeslegjobb versének szerzőjévé kiál-
tanának. sosem
tudnám meg, igazam volt-e. mint ahogy azt sem, ha legrosszabb
költőnek, úgy
másnak, igaza-e. hogy kinek, igaza. mikor költészetről.

(2009 január 10?12)

ARCAINK
ARCAINK

Ma nincs kedvem kimenni. Talán nem olyan nagy bűn.

Jaj, és szerettem persze hogy ide-oda jár, körbe, össze-vissza
cikázva, és más is. na de az ajtók. Azok tessenek égbe szállni.

ugye manó, engem többet nem büntet meg senki, akármit is csinállok, akarom mondani akármi is történik. mert például ma is összetörtem éppen egy igen kedves edényt, tudod, amin olyan mérővonalak vannak, hogy 100 ml, meg 200, és így tovább, egészen 1 literig. mackó kiszaladt, kicsit hápogott, de nem olyan nagyon mint máskor. csak hogy már megint összetörtem valamit, mert az az igazság, hogy mostanában gyakran esik ki a kezemből valami. de szerencsére nem nagyon büntetett meg. mert azért mondtam, hogy ennek így kell lenni, én igazán nem tehetek róla, hogy ez előre meg van írva, hogy most nekem ilyen időszak, hogy ennyi mindennek összetörni.

ARCAINK
ARCAINK

a Józsi bácsit hogy mondtam-e. ő csinálta meg az új bútorokat Böbééknél. ez csak később derült ki, akkor tudtam meg, hogy ott járt a Józsi bácsi. addig nem ismertem, a versből.

február 23., hétfő

habkönnyű séta a holdon senkise mondja kinyithatom a szemem
maradok mindenki testemen folyik a tinta az ég piros lesz nincs
erőm kilépni körből tenyerembe másznak csillagok elfordítom
fejem elhalkul tenger visszaadom mind amit elvettek tenyerem
nyújtom üres most haltam meg/Ébredés másik álomból/

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:16 2 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek
más idők

kedves naplóm, el kell engedjelek időre. vissza kell vonulnom.
nehéz vizsgák előtt állok. aztán is jönnie kell, történni valami
másnak. de tartozásaimat, ígérem, valami mód lerovom.
nem lehet, hogy az ember mindig áltatja magát valamivel.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 9:32 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. február 22., vasárnap

FMK kiállítás dokumentáció, 2009. február 6-ból

tanórán
túli

február 22., vasárnap

V Úr kedves, Ön...

A levél

fiktív avagy-e valóság --levél
tanórai feladathoz
:) :(

Mackó hívott, néznék-e bele, gerlóczi Márton fiatal író beszél a váomossal. Hát nem igazán van időm, mondom, de kisvártatva, a kíváncsiság. kellett-e nekem felmenni. Mit hallok, éppen Vámos meséli, amikor nem vették egyetemre, 1 évig nyomdászatot tanult. És mit hoz fel példának, s mint igen nagy hibát, mire hívja fel a néző és a kedves mit sem sejtő Márton fiatal úr figyelmét... szemtől szembe felmutatva könyvét, éppen borítót, címlapot... nos, hogy egy szövegben együtt nem szerepelhet a groteszk (ért.: talp nélküli) és az antiqua (ért.: reneszánsz, barokk, klasszicista, azaz hajszálnyival cicomásabb, talpas) betűk. Hát ha valóban továbbadja, mint ahogy kényszeredetten megjegyzi, ráadásul a kiadójának, ez a fiú, igen nagyot fognak rajta nevetni. Ekkora sületlenséget is csak ez a nálam igen kedvelt, szerethető Vámos mondhat, különben lenne-e ilyen édes feje. Arcot értem. Mosoly. végeredményben. A pontos szabály nyomtatványok esetében az, csak hogy nehogy már egy egész ország legyen félrevezetve :), na és a könyv kiadója, ugyebár, hadd ne szenvedjen sérelmet ilyen butaságért, tudjuk, hogy a médiának minden megengedett (nemcsak neki), és hogy nekünk akiket sérelmeznek, alázatosnak lenni célszerű,...de azért ez mégse..., nos, az a szabály tehát, hogy éppenhogy a feltűnően ellentétes betűk szerepelhetnek együtt, mármint betűpárok (merthogy két különböző betűtípus szerepelhet egy írásban, ez ami még jó a szemnek), így a groteszk és antiqua például (éppén amit Vámos Úr kifogásol, mi több, bizony kajánul lemosolyog, előző inkább akcidenz nyomtatványokon), valamint az egy csoportba tartozó betűk éppén azok, melyek ütik egymást, tehát nem keverhetők, így pl. a különböző talpasak

csoportjából, így az antiqua csoportba tartozók (klasszikus a barokkal), stb., Helvetica Ariellel, Tótfalusi Timessal, szóval a ren-barokk-klasszikus betűit ne! ha lehet, sem egymással, sem azonos csoportba tartozók. Ami megengedett szabály, hogy az egyenműek, pl. az általa is említett Times (mely talpas) esetében lehet nyugodtan kiemelésekre használni együtt egy típusból a kurzív (dőlt vagy döntött), illetve félkövér, kövér betűket. Tehát mehet együtt a normál, kurzív és dőlt minden fajtája egy családból, mellette egész nyugalommal egy bármilyen groteszk nem talpással társaságban.

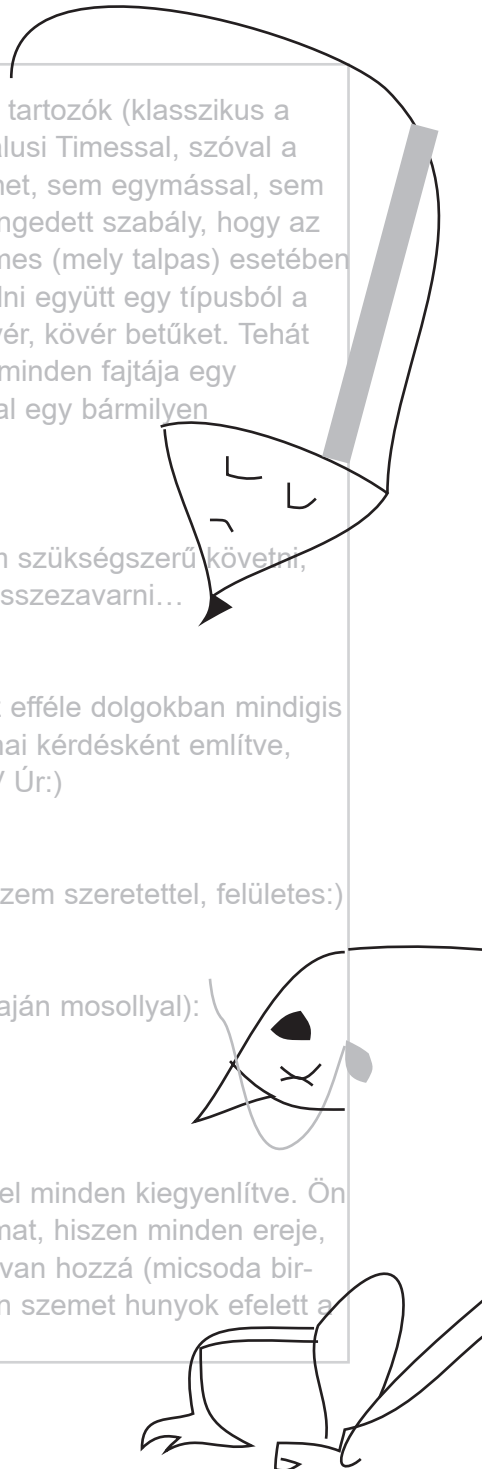
Persze, értjük mi, hogy a szabályt sem szükségszerű követni, sőt, de azért a leültetett szabályt így összezavarni...

Na. Kellett nekem ez? Mentségem, az efféle dolgokban mindig is szerettem a precizitást. Ha már szakmai kérdésként említve, tessék pontosnak lenni, igen kedvelt V Úr:)

Ön, kedves Vámos Úr, tehát, megjegyzem szeretettel, felületes:)

Örök Tiszteletem (úgyszintén vissza kaján mosollyal):
a napló jegyzője.

de! van azonban egy ajánlatom, mellyel minden kiegyenlítve. Ön segít megjelentetni a rózsaszín nyulamát, hiszen minden ereje, képessége... nem kevés hatalma megvan hozzá (micsoda birtok!), aminek magam mind híján, és én szemet hunyok efelett a baki felett. mit szól? nos?

(mit ad a fennvaló, született egy szempillantás alatt levél, csak éppen nem az, aminek kellene.... ráadásul fiktív is... bárcsak valóság lenne, de boldog is lennék:)

hogya mindig minden jó valamire, nem huncutság?..... ilyen szép kereknek lenni világ... milyen szép világ.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 15:22 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

Még mindig a matematika... bár halványulóban

Ma hajnalra, csak hogy ez se maradjon ki, úgyis csupán 5-10 százaléka fordítódik blogra a szerteágazó füzetnapló bejegyzéseiből... egyszerűen időhiány miatt. Belőlem legalább még 10-20-nak kellene lenni, hacsak a %-ot is veszem figyelembe, na itt jönne értelme a klónozásnak, micsoda hiúság, kedves bzs, mégis ha rossz hasonlat is, ez a valóság.

... szóval ma hajnalra ugrott be, ezek általában igen soká késleltetett váratlan felvillanó képek, tulajdonképpen a semmiből, sokszorozott ébredések között, hogy miért is, hogy mi is az üzenete a kimaradt akt képeknek. Mert magyarázat mindig van. Ezt eddig is érzékelttem, és hogy nyugalommal kell kivárni a megoldást is. különös, hogy mindennek megvan valahol a szépsége, varázsa. mint pl. a hiánynak.

De ez közel sem az, a sorban várakozó napi témák között, amiről már évek, hónapok, hetek, napok, ...órák, percek óta beszélni kívánnék. Rengeteg bejegyzés, ráadásul 80 % ami

sehová sincs jegyezve. Ha semmi mást sem csinálnék a 24 órában, sem érhetném magam utol, de akkor legalább lehetne 20 %.

Talán /ha földszámítási időt kiiktatom, egy ürüggyel kevesebb/, mert kényelmesebb a behunyt szemmel megvilágosodás? Na és a lepergett álom, ami ott, abban az időben valójában egy pillanat alatt zajlik, ha földi időben mérem, akár élet lepergése? Na és számon tartatnak-e az álmok, ezek az álmok, melyek nem íród-nak le? Másik időszámítás? Az álomé? Mert ugye amit még szintén nem ismerünk, pl. a holdé..., de legalább azt vizsgálták. Sok-sok kérdés. És még így is közelebb áll a film az írásnál. Csakhogy valami kézzelfoghatóbb... A film is sűrít, még ha csak a racionális időt is veszem alapul. Ráadásul nem számítom azt a spontán cselekvést, amikor, pl. most, nem azt írom, amit szeretnék, pontosítva, írnom rendeltetett a jegyzetekben. Mindez is csakhogy legyen ami folyamatosan kínozzon, lelkiismereti problémát okozzon. Hogy bárhogyan akarom is, magam utol nem érhetem. Ebben a földi időszámításban mérve testi-lelki egyensúlyom, igen ritka mikor elérem a holtpontot, és akkor ez is csupán ott, abban a pillanatban érvényes, az érzet. Mert ha később nézem, lehet becsapós. Hiszen, lehetséges-e, elérhetem-e valaha is ezekkel a hiányszámításokkal bár lelki egyensúlyom. Hogyan is lehet mindezt, mindezekkel, itt, földi mivoltunkban megfogni.

Nos, ez is, ezek itt, csupán egy magyarázat, inkább csak fel-
tevések, azonban kevés. Leginkább is csupán mellényúl a valódi problémának.

Ma megint értelmetlenül töltöttem 2 órát? 1-t? felet?

Ezt is, akár csak alkotásnyi időt, mérni nem lehet. Mert pl. miért most ugrik be valami, amiről azt mondhatjuk, 10 perc. Ennyi idő alatt írtam. Hiszen mindaz amit eltöltöttünk vele, ami nem kiszámítható, hiszen mindeddig nem voltunk tudatában... nos, hogyan is aránylunk az időben.

Megvallom, mára amit terveztem, egy levél. (párhuzamosan vele viszont legalább 7-8 téma –köztük kötelesség, főként magam felé–, ami naponta tovább húzódik). Így is késve, hiszen legkésőbb tegnapra kellett volna elkészíteni. És akkor mi ez itt most? Helyette? Miféle pótlás?

Nem vagyok képes magam korlátozni. Pedig a jó (profi) munkához éppenhogy a korlátokra van szükség. Szigorú, letisztult, egységesített központi magra. Amit ki kell csiráztatni, növényé fejlődhesen. Aztán csak gyönyörködni ebben a felnövő te-kervényben.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 13:19 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

3. művelet, ami már következik az 1.-t követően a 2. műveletből: amikor A már nincs jelen:

kép címe: Anyám, technika: agyaghímzés

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 11:19 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. február 20., péntek

Áttetsző klaviatúrák, számítások A-val B-vel

?avagy egy kis nyelvtan matematika órán...

Nézzük csak. pofonegyszerű műveletek.

1.

A-nak is, B-nek is megvan a maga helye. A-t B mellé tesszük, megváltozik a kontextusa.

AB ? A-val, sem B-vel.

Tehát nem mindegy, hogy A-t milyen környezetbe helyezzük, mert megváltozik a kontextusa.

2.

De mi van, ha A-t beleúsztatjuk B-be, azaz úgy helyezzük B mellé, hogy megsemmisíteni kívánjuk. Természetesen az akcióhoz szerepeltetni szükséges A-t is B mellett, különben si-

kertelen próbálkozásba kezdtünk, mi több, egyáltalán nem létezne művelet sem.

Lássuk a képletet:

$$(A \times 0) + B = 0 + B = B$$

Tulajdonképpen minden művelet igen egyszerűen végrehajtható matematikai képletekkel. De mi van, ha nem matematikai szabályokkal dolgozunk: ez esetben is ilyen egyszerű lenne a megoldás feladatunk végrehajtása érdekében?

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:22 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. február 19., csütörtök

:)egy kis hang Fábryval

Boldi imádlak! sosem hittem, hogy egyszer a hangod fog elvarázsolni.

még tartozom a beírással...

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 23:06 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

jó érzés.

kiállítás. az emberek szeretik a Láncszemeket. talán a képbe új fényként társulnak az agyaghímezések is. aktokat is be tudták fogadni. még csonkán is, vagy éppen mert itt volt elrejtve szemérem. cinkostársul szegődtek, de inkább is csupán kedvesség.

ahol megismerik, találkoznak vele (mert a találkozás a megismeréshez szükséges), szemeik mind valami különös, megmagyarázhatatlan hatásról beszélnek. pedig egyszerű. egészen puritán részleteiben. az emberek tekintete mégis élni kezd.

legyen fiatal, cserfes, titkárnő vagy korosabb nyugdíjas ember.
megérezni a szeretetet arcokból. és ez jó.

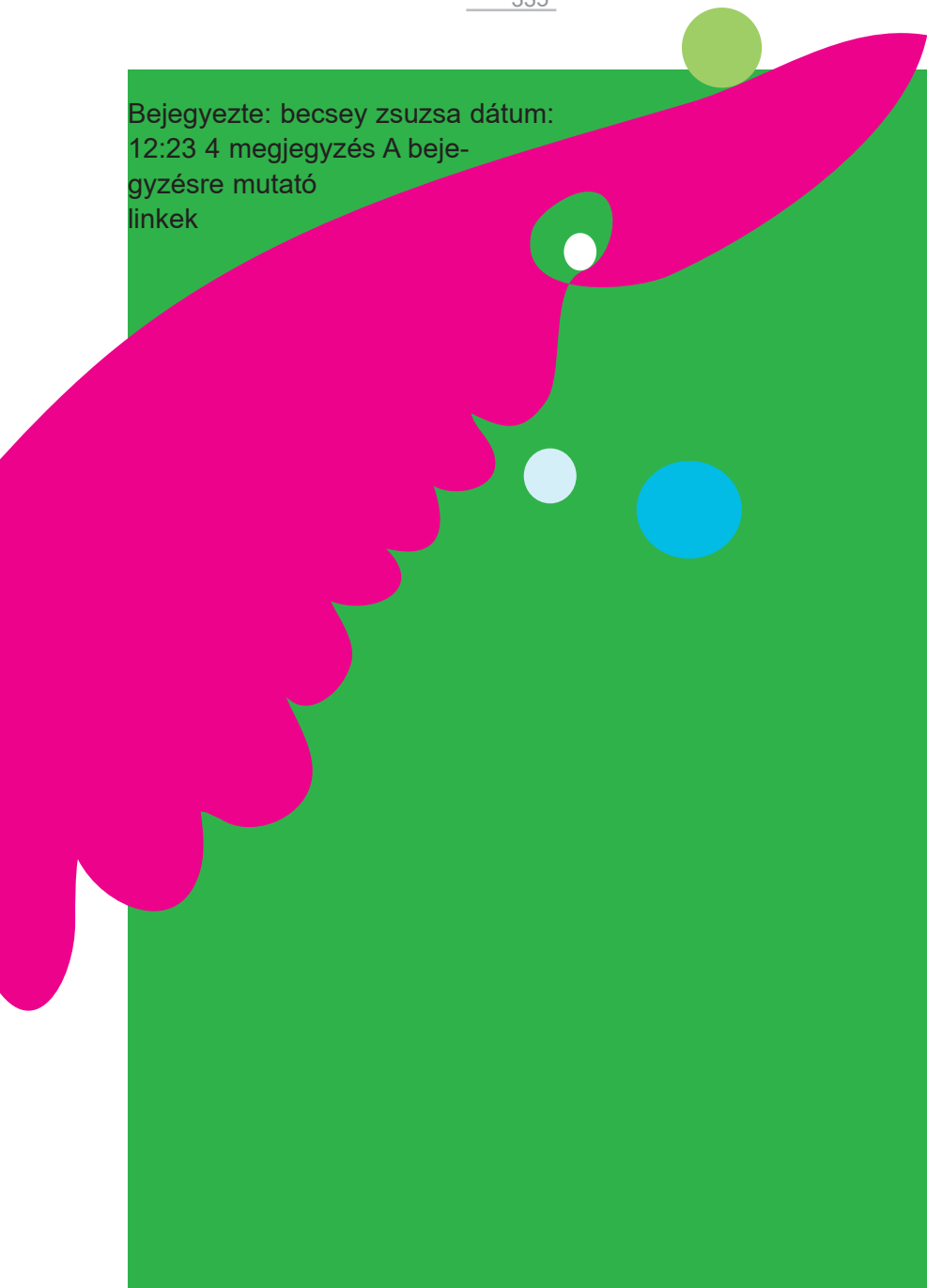
Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:54 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

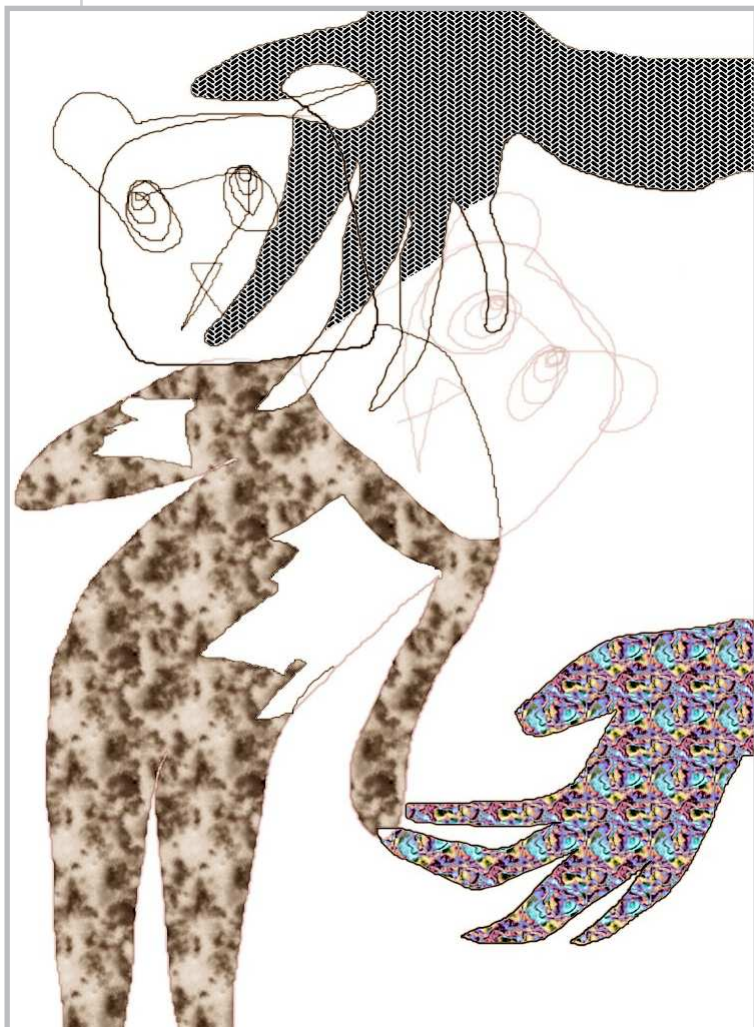
2009. február 16., hétfő

Marciék?...
:)most találtam.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum:
12:23 4 megjegyzés A beje-
gyzésre mutató
linkek

február 16.,
hétfő
Mackó álma

kígyó, mindig félttem a kígyóktól...

de most mackót kellene megmenteni,

Mackó álma

sírást, nyöszörgést hallottam, felébresztettem.
mi történt, mackó, rosszat álmodtál?
valaki megszúrt.
micsoda, hol?
szaladtam az utcán, és hátba szúrt.
de miért? elkövettél valamit?
nem, semmit.
és volt ott még valaki?
egy ember, de úgy tűnt, az mindent tud.
és aztán mi történt?
felébresztettél.

mackó, szegény mackó, meg kell fejtenem az álmát.
bizonyosan, mert már megint csak az írás, elhanyagoltam. igaz,
főztem is, de amikor már felmentem este, késő volt. nem
mentem tegnap kirándulni sem, pedig annyira szerettem volna.
de ez a kényszer rajtam. nem engedett elmenni.
Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 9:06 2 megjegyzés A beje-
gyzésre mutató linkek

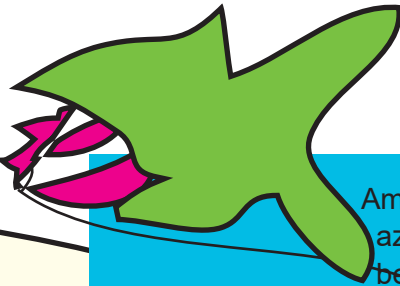
Kedves Anna,

Halogattam is nem kicsit a kérésed (ajánlatod), mert sajnos használhatatlan amit tudnék mondani a témában (érdemlegeset), az említett interjúról pedig magam sem tudom, valahogy az elkavarodásban, tömegben, könyvek között, lemaradtam.

Valahogy úgy voltam jelen, mint egy tágra nyílt szemű (szívű) gyermek, aki

magába vonzza a képeket, látványt, érzelmeket, benyomásokat, és egyben azonosul is velük, de a tartalommal nemigen foglalkozik. Lefoglalja az amit lát. Elsőkézből. Ha tudom, hogy visszakerdeznek, máshogy nézek.

Nos, ez a látvány a következő:

Amikor belépek a hatalmas helyszínre, ahol az esemény kínálkozott, mindjárt a bejáratnál egy nagy kerek asztal fogad, tele vörös rózsával. Mellette áll egy férfi, és a bejövőnek, ha nő, kezébe nyújt egy szálát. Bent már sötét, telt ház, a székeken várakozó emberek. Az esemény kezdődik, konferáló a színpadon a zongorához invitál egy ?Helga nevű lányt, aki a műsor elején is végén is játszani fog. Mint aki indítja, egyben lezárja is a protokolláris rendezvény eseményt. Minden igen precíz rend szerint folyik, a szövegre egy egészen vékony hártján keresztül figyelek, közben el-elkalandozom. De a keretek pontosan megmaradtak a részletek egymásutánjában. A fő motívum az izraeli (jeruzsálem) és magyar barátság, a megnívott hölgy az izraeli követség? megbízottja, valami olyasmi, hogy múlt alkalommal ez fordítva adatott, akkor a magyar küldöttség volt kinn, valami testvériség jegyében (zsidó és magyar, erre kimondva pontosan emlékszem) most itt ebből a viszonzássszeretet jegyéből kap ízelítőt a magyar közönség. A felszín ez. Mint ahogy minden hasonló nagyvolumenű rendezvénynek meg-

van a maga sajátos formája. A nézőtér bal oldalán sorban végig a média felvonultatva, ennyi kamerát, fotóost egyhelyen élőben még nem láttam, izgatottan kattogtatnak közben, végzik a munkájuk.

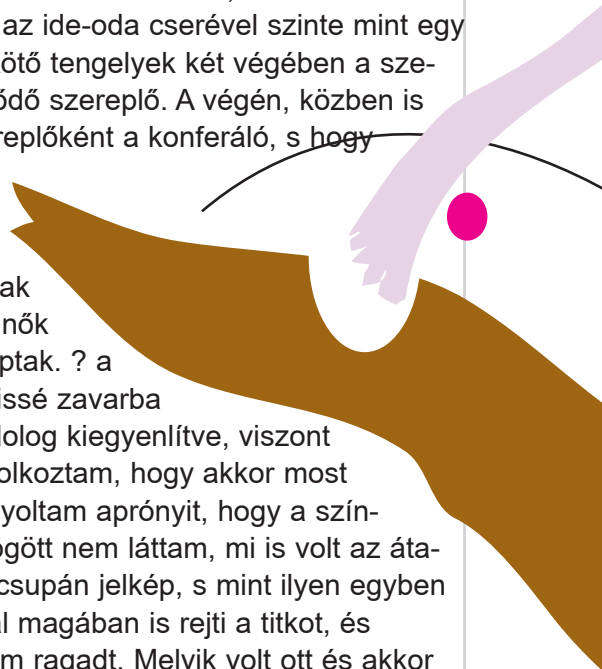

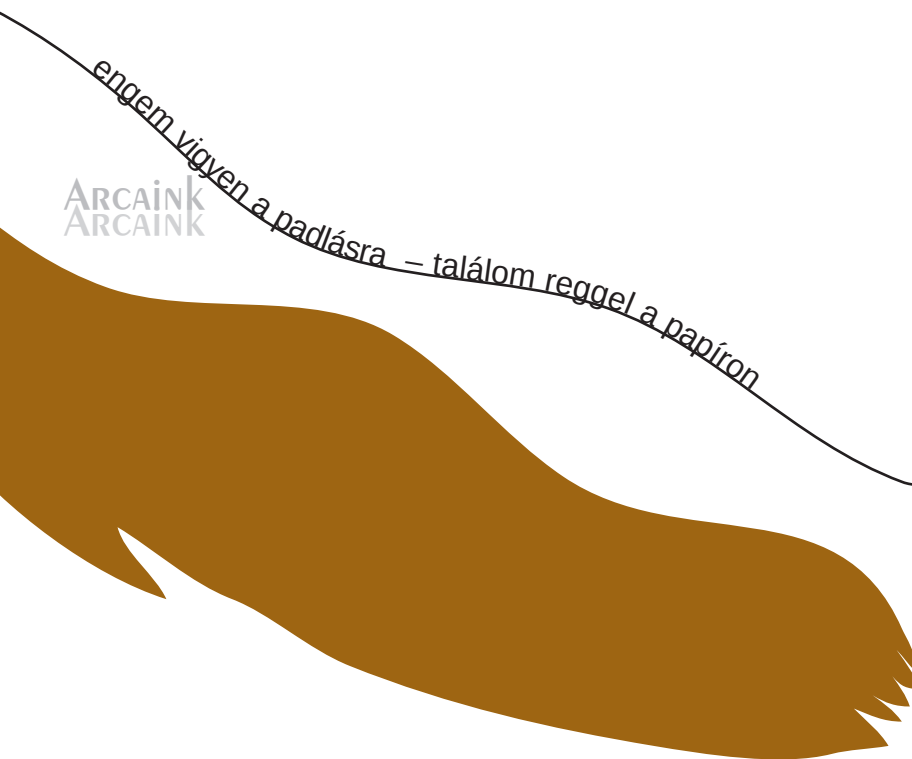
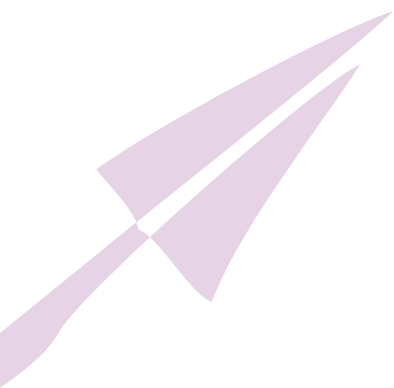
Viszont ez is sajátos rendben zajlik, mint ahogyan egy ilyen nagyjelentőségű eseményen, kimért távolságtartással, nin-

csenek egészen az előadó orrához közel merészkedő kamerások, mint egy kisebb klub vagy fesztiváleseményen, ahol a közönség és az előadók között lazább, közvetlenebb a viszony. A színtéren (színpadon, ahol talán dominál a sötétkép?) közelebbről, mármint hogy a képet, látványt közelítsem, hol angolul hallottuk a beszélőt, és közvetetten a fordítót oldalán, majd ugyanez a kép cserélődött, és aki a fordító volt, kezdett váratlanul angolul beszélni, és így az ide-oda cserével szinte mint egy körben váltakoztak az összekötő tengelyek két végében a szereplők. A két, időnként cserélődő szereplő. A végén, közben is meg-megjelent harmadik szereplőként a konferáló, s hogy csúcspontként a háromszög is bezáruljon (a körben), az esemény hordozó, egyben lezáró szimbólumaként a férfiak könyvet adtak át a nőknek, a nők pedig egy-egy szál virágot kaptak. ? a nők adtak volna könyvet, itt kissé zavarba jövök, merthogy így lenne a dolog kiegyenlítve, viszont ezen már ott, akkor is elgondolkoztam, hogy akkor most hogyan is. Mindenesetre hiányoltam aprónyit, hogy a színpadon bemutatott gesztus mögött nem láttam, mi is volt az átadott könyv. Értem én, hiszen csupán jelkép, s mint ilyen egyben nincs is megnevezve, egyúttal magában is rejti a titkot, és mégis. Kíváncsiságom bennem ragadt. Melyik volt ott és akkor ez a könyv.

Üdvözet Mindenkinnek,

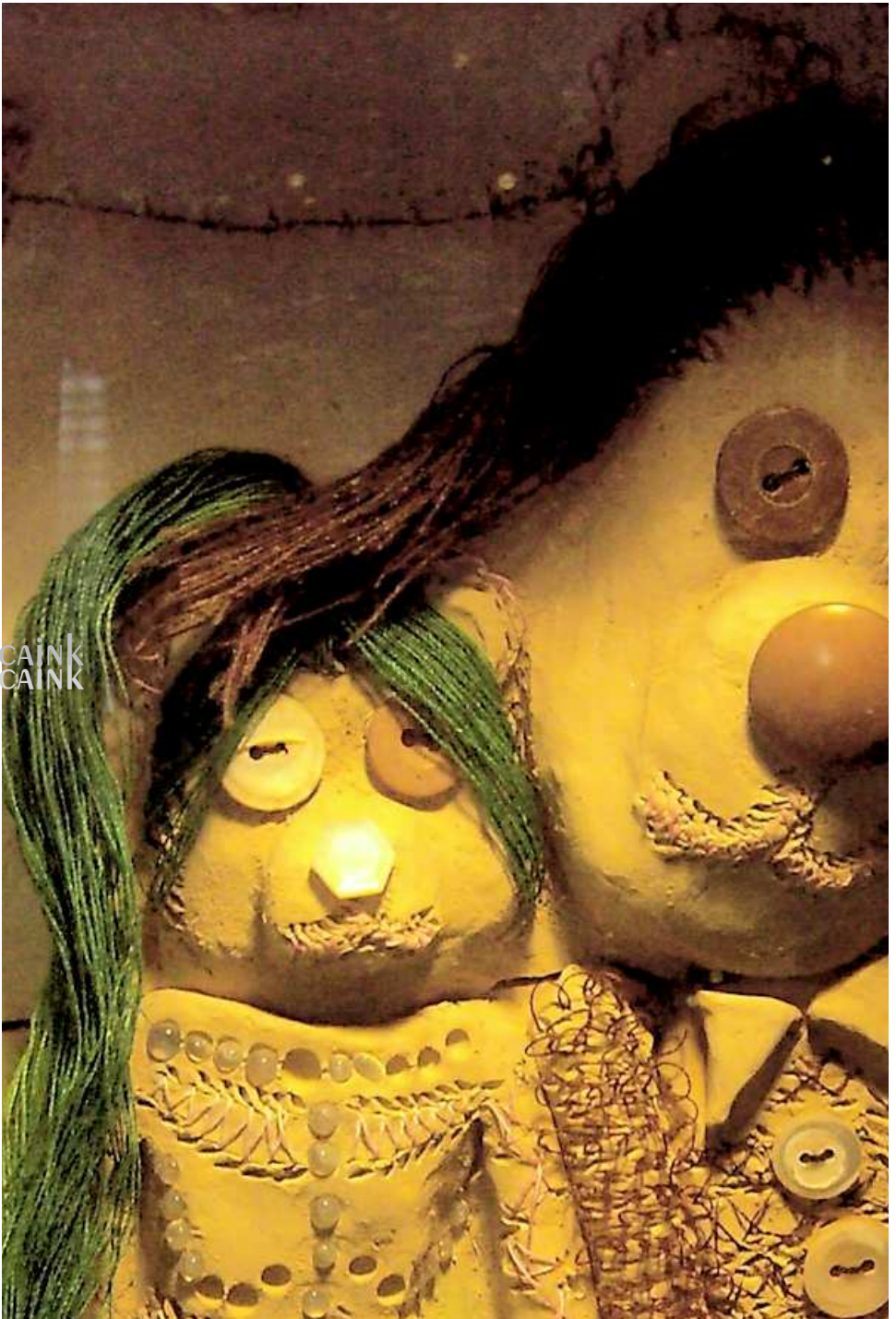
becseyzsuzsa

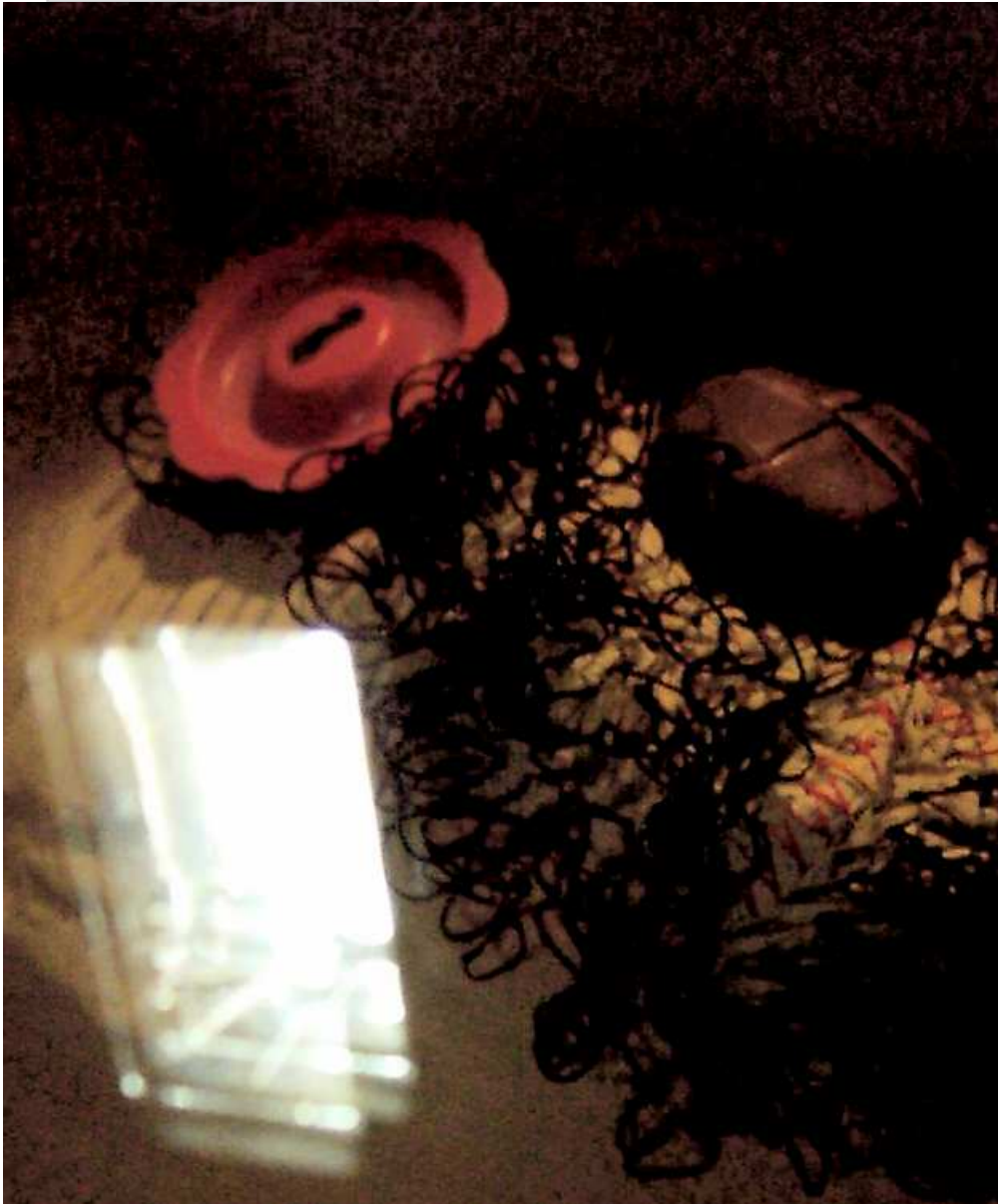

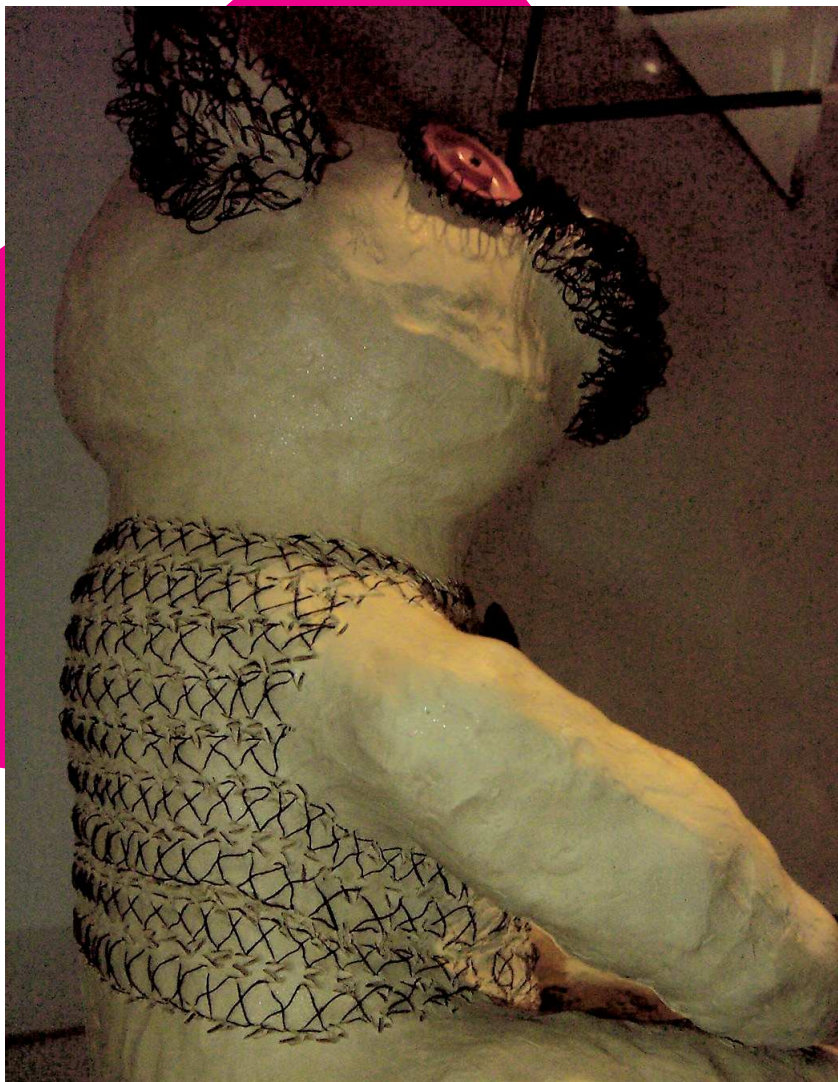
ARCAINK
ARCAINK

ARCAINK
ARCAINK

ARCAINK
ARCAINK

2004

bűnös vagyok.

ARCAINK
ARCAINK

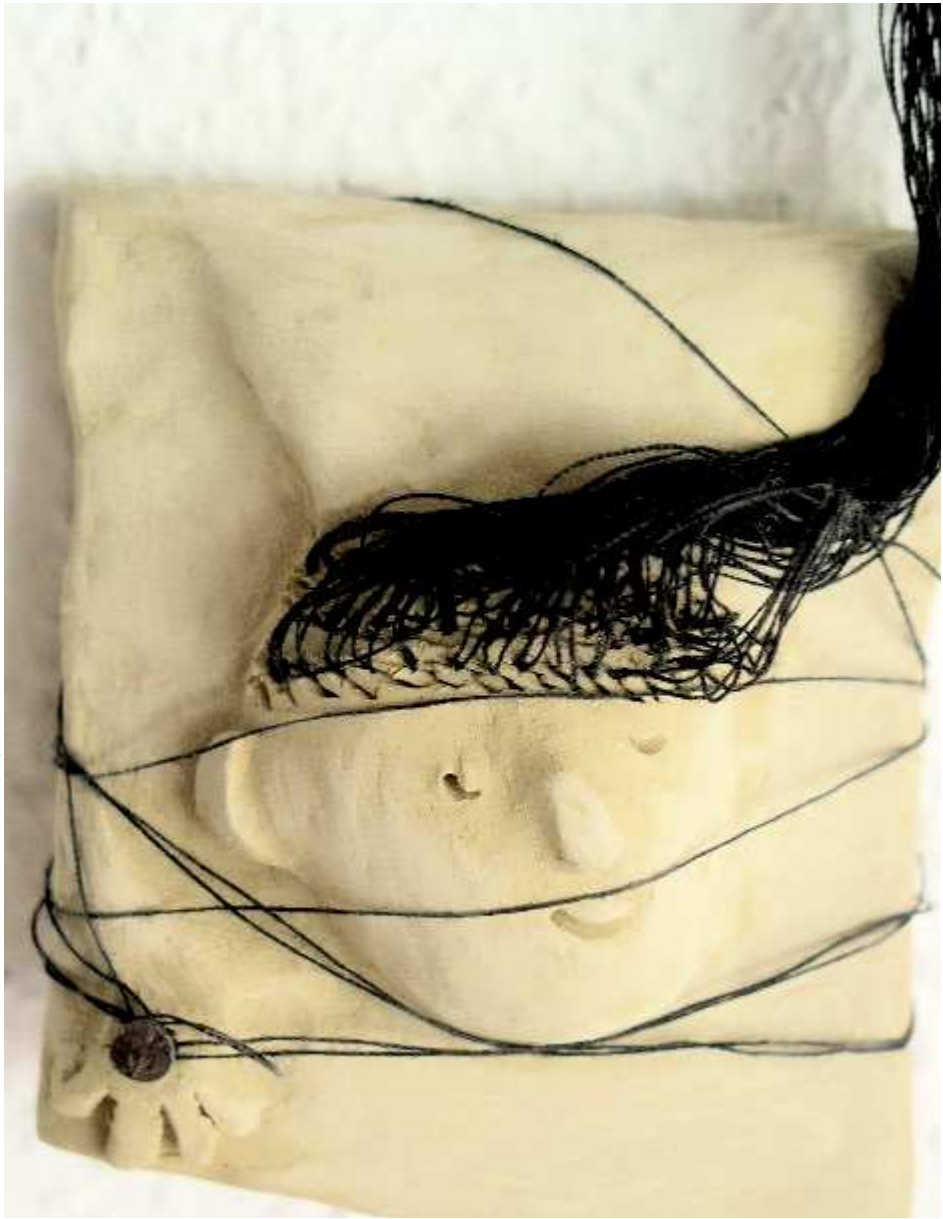

ARCAiNK
ARCAiNK

ARCAINK
ARCAINK

ARCAINK
ARCAINK

meghaltam magam

Eddig, mindeddig azt hittem, hogy mindenáron akarnék élni. Hogy ha a sors úgy hozná, hogy képtelen lennék magam ellátni, hogy valami nővér, egyéb, másvalaki segítségére szorulnék, hogy egyedül öltözni, vécézni, mosdani sem tudnék, hogy akkor is, mert az életet ki kell élvezni minden cseppjében. És hogy bűn magunktól elvenni mindaddig az életet, míg az megadatott számunkra. Ma már én is elvenném saját kezűleg az életet, ha nem lennék képes a testi szükségleteim elvégzésére. Ha rászorulnék más takarítsa székletet, a vizeletet, hogy valakinek, bárkinek a testemhez kelljen nyúlni, amikor bűzlik. Megmosdatni. Azokon a helyeken. Sehol sem, sohasem. Börömhöz érni, kezeknek. Egészen bizonyosan önkézüleg venném el az életet ebben az esetben. Pedig a tenyeremben ez a büntetés. Valami nagy, igen nagy betegség. Életveszély, halálból visszatérés... nem bizonyos, de valami folyton, benton vagy intézetben, intézmény... szanatórium, kórház... fizikailag kiszolgáltatott helyzetben. Ez van egyik tenyeremben. Hogy nem leszek képes magam, a testem alatt. Ha mégis, sikerül, életben maradni... hogy innen megyek el a halálba.

Egész életemben arra vágytam, észrevétlen haljak meg, egészségesen, álomban álomból. Szép halál.

Reggelből. Nem tudom meddig fekhetek és ébredhetek kedvemre még. Napsütésre. Meddig bújhatok, míg csak jó, a meleg ágyban, hogy míg ez az örömem megvan, mondhatom boldog embernek magam. Kinyezek a fényre, s a növény áttersző leveleiről vissza. Kicsit később, felkelek. Hogy mikor jönnek vissza rossz idők... vagy mikor jön el valami más, idő. Meddig ilyen ártatlanul szép az ég, ezeket írom.

"ébredj a valóra" valamelyik másik napból... aztán csak... maradnék, ha lehetne...

A tudat. Tudatunknál lenni legnagyobb áldás, mi embernek.

most akkor a férfiaknak adunk vagy kapunk?

ARCAINK
ARCAINK

a szentendrei Művészetmalomban érdeklődtek, mintha
valaki meg akarta volna venni...)

azt hiszem manó, szomorú vagyok. és nemmentem el a gyermekfesztiválra sem.

"A levegő érzékeny onnan is, a feketeségből, minél távolabb, annál inkább az, és annál mélyebben hűvös. Most már innen jól látszik, hogy tudatos. Átlátszófülesnyuszi minden távolodó lépcsőfoknál egyet fehéredik, mígnem fokozatosan kifehéredik és eltűnik." érdekes.....szállj, bársonysál szállj, a te utad mindig ki van tisztítva. visellek, amíg csak élek. te meg viseld az álmaimat. (és én még hittem, a bársonysál a földön -- rendben, csak rendben érkezni, súgta) Olyan jó lenne újra szeretni a világot. Tenni hajamba csipkegumit, koronát vagy kalapot, és útra kelni. Csodálni a cipőm, nyakláncom, ruhám, mindenkit elvárásolni. Furcsa. Egészen különösen furcsa. Az emberek boldogok.

viSSza-visszatérő emlék 2012. május 17-én

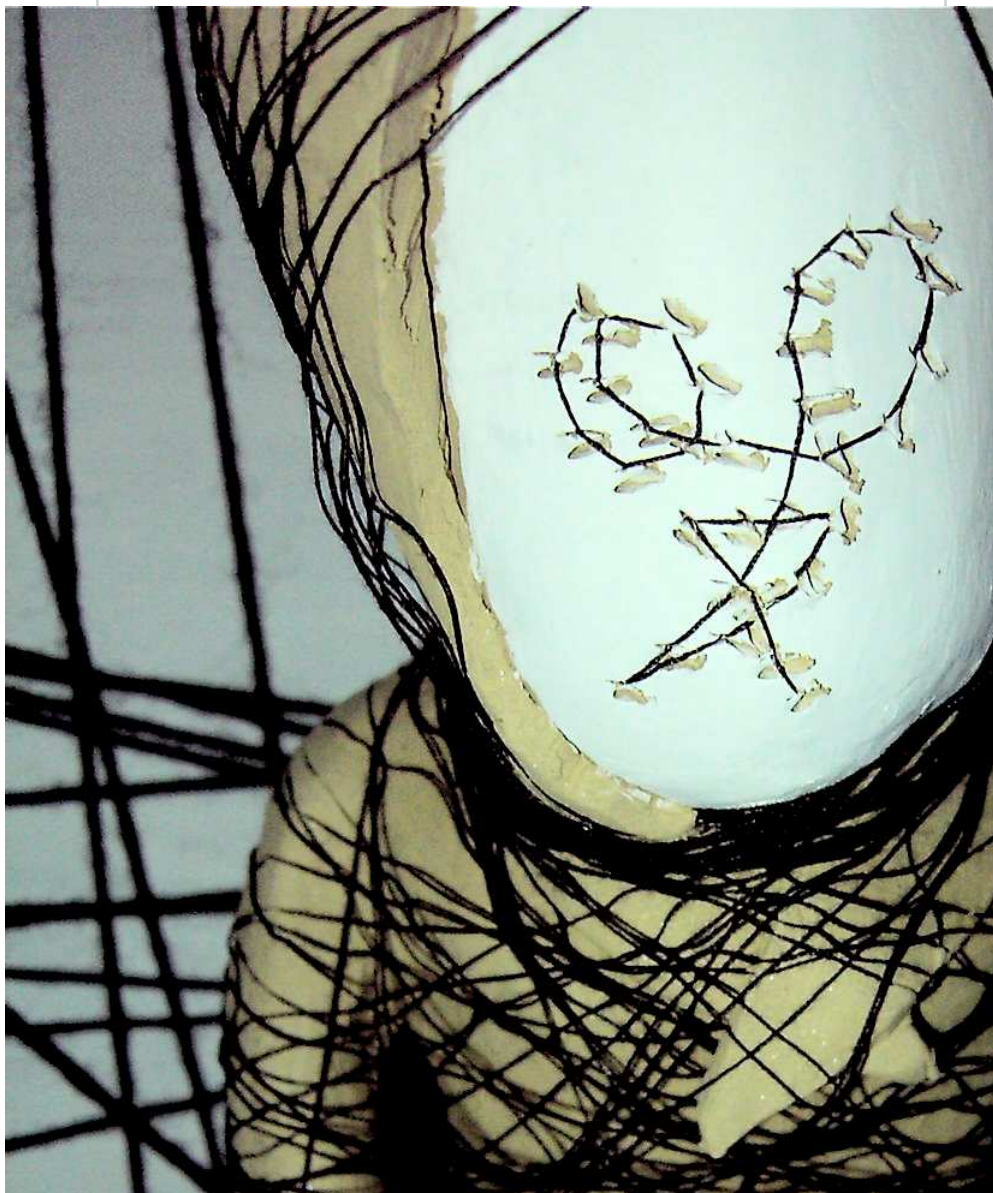
február 14., szombat

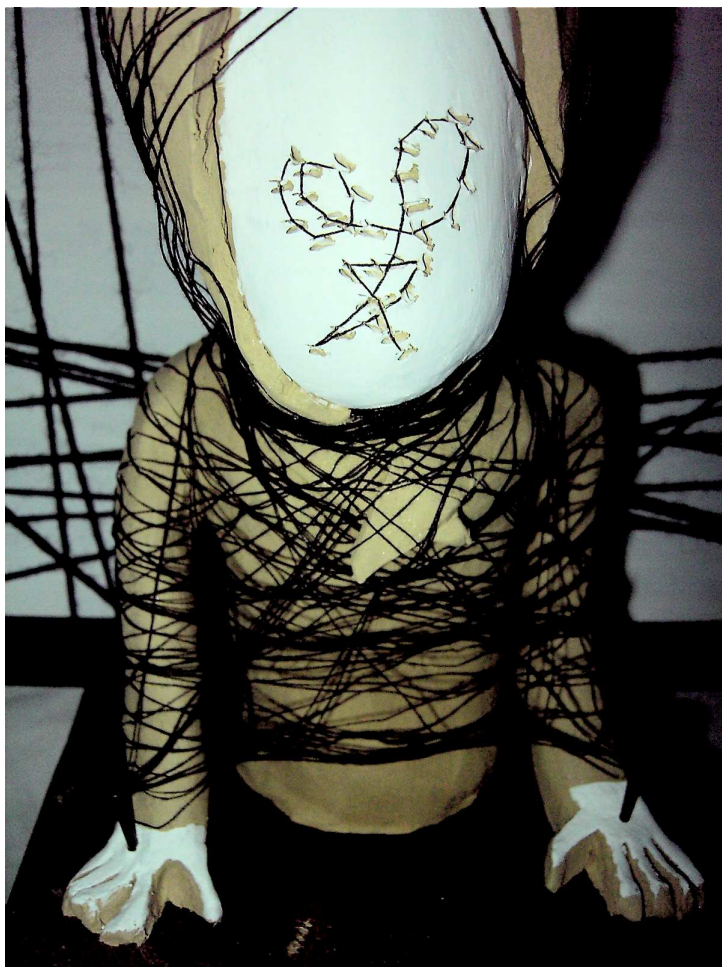
Nők, férfiak, rokon lelkek...

ARCAiNK
ARCAiNK

Csak azért közlöm újra itt, mert kezdem elhinni, hogy mégis valóság. Hogy lehetséges a valóság. hogy talán mégsem csupán játék, velem.

ARCAINK
ARCAINK

Éppen egy hete KPéter egyik drámaírói feladatához kapcsolódva jegyeztem két rövid versemet a dokkról. Amolyan töredékeket. Adtam neki valami köntöst, beillesztettem a feladat kereteibe, kicsit öntudatlan játék is volt, kicsit tudatos is. furcsa, hogy ezeket a töredékeimet képes vagyok újra és újra adott helyzetekben átélni. És megjegyezte, hogy ez líra, költészet. ... de hogy azért kapcsolódik a feladathoz is. Boldog voltam.

Aztán újra előhívtam magamban a legkedvesebb szeptemberi levelet, amit talán életem során jegyezhetek: (2008. szeptember 4., csütörtök, 19:19:28, Farkas Zsolt nevéről, íméljéről érkezett)

Kicsit a fentebbek miatt is, másrészt mert beleolvastam a literán Marno János interjúiba, levelezéseibe, versmetro,...ilyesmi... régebben meg a JAK tábor naplóiban...

„Csókolom!

Olvastam a verseit a Rubophenen, aztán megnéztem a blogját is.

Nagyon tetszik. A Rubophenen a maga versei a legjobbak, már azok közül,

amiket olvastam (nem olvastam mindent, de azért jónéhányat, meg a

blogját se végig, csak bele-bele (majd egyszer végig is, ha több időm lesz)),

szóval maga nagyon jó, írásban meg rajzban is, de tényleg!

Gondolkoztam is, hogy talán valami híres, csak én nem ismerem, mert az

ciki.

Ami engem illet, egyelőre magát nyomtatnám ki százezer példányban alá

fríkárd.

Csak ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével.

Isten áldja!

fzs.”

hogyan volt?

A Rubophenen becsey zsuzsa nyulacska nem szabadott kiválasztódjon. Kezek. Talán. Mert lehet-e ez is véletlen?

Csalódott voltam, fájt. Ma már ezt is leírhatom. Múlt. A filmek,

mindaz amit a mélyből felszínre hoztam... egy egész világteremtés volt. Számomra. Még akkor is, ha ezek csupán töredékei voltak a nagy, még meg nem született egésznek. Éppen valamikor később,...?akkoriban? Falcsik Marit hallgattam, Kiss Judit Ágnessel beszélt, az volt, hogy szerettem volna megismerni falcsikmarit, aztán elmentem... Nyugati Alexandra... és kellemesen csalódtam. Legalábbis, szóval igaz, nehezen indult, de a közepétől egészen lázba hozott. Ő is arról beszél, hogy ma már a versekhez képek, film, ...hogymennyit képesek egymáshoz hozzátenni. Hogy ma már nincs olyan hogy csak vers. Aztán éppen? Aznap este? Később,... Ladik Katalin a tévéinterjúban is a vizuális költészetéről beszélt, az átmenetről ami a kép, vizualitás, hang és film, és a cselekvés, mozgás, mindez egy összhatás, itt sem külön papíron él a vers. Amennyire az elején zavart magabiztossága, itt most Falcsik Mari, a végén éppannyira győzött meg ugyanez másik oldalról, ugyancsak Falcsik Marinál. Hogy igenis a nők sajátosan írnak, nőként. Eleinte még dokkon is nehezen fogadtam be verseit, de most hogy megismertem, talán állíthatom, megszerettem. Mindezeket sokkal színesebben, áttekinthetőbben, következte-

sebben írtam le, sőt idézetekkel,... csak lusta vagyok ebben a pillanatban előkeresni. Pedig amit most nem teszek, talán sosem. Ki tudja?

Egészen más, aprócska módszertani szabály, hogy kitérőt tegyek mindjárt itt:

Esetemben a helyesírás mindig, értem jó ideje következetesen a felolvasás szabályai szerint működik. a vers, vagy legyen az szöveg, úgy alakul, hogy közben hangosan, de ha halkan is, vagy magamban, fonetikusan történik. ez azt jelenti, hogy a középpontozás követi, azaz alárendeltje lesz a hangzásnak, így aztán amennyiben ez nem a nyelvtani leírt, berögzött szabály szerint történik, ott a pont, vessző sem a megszokott helyen lesz. Amikor verset írok, írtam, mindegy, szöveget, már egy jó ideje, akkor az csak a felolvasással nyerte el végső formáját, nem az írással. Nem tudom, miért pont most, pont itt közlöm ezt, mégis fontosnak tartom, ha valaki értelmezni szeretné, vagy legalább megérteni amit csinálok, amiben gondolkodom, amikor szöveg. Ahogy rajzaimnak megvan saját módszerük, nyelvük, pályájuk, úgy a szövegeimnek is. ezt mindenképpen szerettem volna magam előtt itt és most tisztázni. Tehát hogy a vers nem pusztán szöveg, hanem hang. A képről, filmről, zenéről, ami szerves rész, tartozék, már nem is beszélve.

... Aztán semmi. A nyulacska verseknek nem szabadott kiemelkedni. Sem filmmel, sem nélkül. Az embereknek nem szabadott megismerni.

És akkor:

Itt azért hogy legyen valami rossz is, megkeresem, erőt veszek magamon, ... és ezt itt lentebb már a jegyzetfüzetből másolom. Ez még talán nem olyan rég, meglesz...

ARCAINK
ARCAINK

2009.02.01 20 h

Jutocsa. A fekete-sötét-ördög napfényben fürdőzik. Játék, avagy-e a legkomolyabb felelőtlenség. Szeretet ölen megmaradva. Immár fájdalommentesen bele a nagyvilágba. Mosolyogva, szeretve, mint ami a legtermészetesebb, szemet hunyni, nyitni, újra és újra sugározni. Fényt, sok fényben. A sötétség...

Hibát hibára halmozok. Lassan már nem tudok felnézni magamra. Pedig tartanom kell, hiszen senki nincs, ki fenntartana a magasban. Istenem, öld ki belőlem a szemeimet, gyermeket, senki ne mondhasa, csaknem 40 évet megérve, hogy álszent vagyok. olyan gyermek fejem van, és a szemem. Tehetek-e róla? A fejem, a szememért. Arcomért. El kellene csúnyítani gyermekarcom. Mint akkor az agyagarcok, akiket összevarrtam. A szemek, amik üresen maradtak. Hogy tekintetem ne sugározhasson több fényt. Hogy kívül is belül is sötétségben éljek. Álszent vagyok. álszent vagyok. nyulacska te teszed ezt velem? A rózsaszíned? Hogy képes vagy a tükrödben is rózsaszínre mázolni? Mi történik? És ma miért nem vagyok boldog, amikor minden okom meglenne rá. Bocsásd meg istenem tehetetlenségem, hogy ami kívül, arcomra, naivságom ellen nem tehetek. Legyen bármi okosság benn, ami kívül rekedne, segíts elpusztítani. (levél helyett)

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 21:13 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

ugyanaz a 4-es 6-os. nem találni végeket, kezdetekkel

Egészen másokat jegyeztem ma a naplőfüzetembe, aztán mégis ez. Sosem birtoklom magam, amikor betűk az írás. Itt a

naplóban. Persze, beleszól az idő is, aztán mégis. Ráadásul tegnap is ma is mint mindennap, egészen mást terveztem. Legalábbis amikor szabadon rendelkezem, ...délután, estére. Hogy majd akkor holnap. De nincs holnap sincs, minden csak ma, most van. Ebben a pillanatban. Mert ha csak néhány órája, megint más, ami lenne.

Ma a villamoson hazafelé egy alacsony nő állt előttem, mellette közvetlen, 3-4 év körüli gyermeke ült. Egy fiú, aki folyamatosan ugyanazt ismételte, nem értettem, pedig igyekeztem nagyon figyelni. A nőt néztem. Hosszan, nem bírtam levenni róla szemem. Nem nézett a fiúra, nem válaszolt. Távolra figyelt, mint amikor az ember semmire sem figyel valójában, a teret kitölti a belső hang. Ilyenkor van, hogy nem szoktuk észrevenni a megállókat, ahol le kell szállni. De neki pontosan kellett erre is közben figyelni. Kifelé. Hogy le kell, hogy hol kell, leszállni. Időnként hátra nézett, mintha érezné tekintetem. Nem tudom leírni mi volt szemében, ijedtség-e, vagy inkább valami, amikor az emberbe belenéznek, de mindennél erősebb a továbbélés tudatossága. Egyetlen dolog biztos, ezt a gyermeket fel kell nevelni. Pontosan látszott, senkije nincs, semmije az égvilágon, lába közt tartotta két hatalmas rafia szatyrát, felette még egy hátizsák, aztán balra még egy szatyor, és akkor még ott a gyerek. Képtelenségnek tűnt, hogy mind az öt csomagra figyelni tud. Hogy kézben tartja. És akkor a csomagok mind semmi. Mert mi van mögötte. A fejében, amikor elkapja tekintetem. Ami nem látszik. Csak ott, és belül.

Miközben ültömben fel, és időnként lenéztem, ez a nő már régen nem nő, csak egy ember, aki túlél.

És akkor eszembe jut, volt olyan is, szokott lenni, ugyanezen a villamoson, amikor nő négy-öt apró gyerekkel, és szatyrokkal. Egyedül. Talán kevesebb szattyorral, de csomagból mindenképp több. Mondjuk 6-7.

Egy pillanatra magam láttam, hogy lehetett volna velem is ez... 23 ? 24 évesen. A sors megkímélt. Igaz, ennek ára az volt, hogy kis híján életembe került. De hát melyik élet kegyetlenebb, a hosszú, avagy-e a rövid. Amelyikben szenvedni.

Ez a nő, aki már nem nő, pedig fiatal, árván, egyedül ezzel a gyerekkel. Hány év még? Mire megöregszik.

Hálás vagyok, azt hiszem, köszönettel az életnek, hogy nem én állok ott azokkal a teli szatyrokkal, azzal a gyermekkel. Ilyen sorsot nem mindenki tud élni. Talán az élet azoknak szánja, akik még így is képesek.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 17:15 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. február 13., péntek
fura egybecsengések. már megint jelek?

Úgy tűnik, mostanában rámjár az erotika. „kis erotika”.

Önkarikatúra? Mindenesetre jegyezve 2009 február. De erről csak 1-2 év múlva beszélhetek. Nyulacska kedves, rózsaszín nyulacska, szedd össze magad. vedd úgy, hogy minden a legnagyobb rendben halad. az út persze újra csupán egy kitérő. de számít-e, amikor az út adja magát. a jeleket pedig követni... igen. szépen csücsülsz, és követed a jeleket. úgy tűnik egyelőre, hosszúak ezek a kerülők. de a jó bennük, hogy remélni lehet, előbb-utóbb visszavezetnek az eredeti útra.

hát akkor itt kellene megemlíteni a nyomdalátogatást is. Ringier. ez már valóban a legnagyobbja Magyarországnak. a többi szinte kutyafüle innen nézve. nézzük csak. először is a sofőr, aki elsőre eltanácsolt másik buszra, aztán hogy egészen tanácstalanul álltam, zavartan, mondhatnám azt is egészen döbbenően... félóra... még félóra hideg, megsajnál, és azt mondta, csak menjek nyugodtan vele, ő majd segít. kértem sok az gyalog? 10 perc? merthogy ő egészen egy megállóval előbb tesz le a 38 percből. ó nem gond. itt meg itt, így megyek, át, először egy vasúti átjáró, majd megint egy, aztán csak megyek egyenesen előre. dolgozni? nem, mondom, egy csoporttal találkozom, nyomdába... említem is a nevét, mert én mindig a portásoknak és a sofőröknek pontosan megmondom hová megyek, nos a 38 perc cakkra kiszámolva, mit mondjak, nem volt nehéz, sőt, úgy tűnt, egy megálló még, már az egészen messze lett volna. tehát a sofőr tudhatta mit beszél, amikor megszánt.

lássuk csak. sötét, esti látogatás. egy egészen kietlen vidék, mackó mondta is, merek oda kimenni egyedül? persze hívtam, csakúgy mellesleg, elfér a csoport közt, nem jött. mindegy, a kaland így éppen nekem készülődött. átjutottam a két vasúton, azazhogy inkább csak egyet észleltem. aztán máris a Campóna. hát ebben igazán semmi nehézség. ráadásul Campóna u.1. az igaz, semmi jel, hogy nyomda... egyelőre, de biztos ami biztos, a Campóna u 1 már megvan. itt lehet valahol az orrom előtt. megmondom őszintén, magam sem értem, csöppet sem félttem. talán a busz előkészületei, a szuperpempő... aztán a sejtelmes sötét, ahol azért itt-ott fény, éppen elég arra, hogy fantáziám egyre élénküljön. csak mentem előre amerre lehetett, sokfelé nem nagyon lehetett, már csak jobbra volt hatalmas térfelület, amiben tömbök, sok tömb, egymás után. csak ez lehet. csak itt lehet hosszan menni, de előbb mindjárt emberforma is, porta, mert

azért a teret még nem igazán lehetett belátni, tehát itt lehet kérdezni, tájékozódni. ennek általában igen örülök, hiszen innen mindig jó útra terelődök. most sem különben, két fiatal srác, rögtön tegeződünk, mint legtermészetesebb, barát, hogy s merre is tegyem utam. már nem lepődöm meg az ilyesmin, ráadásul sötét, s a hangom is amilyen, olyan húszévesnek néznek. és én nekem ez, ha onnan nézem, mindenképp jó. az túlzás, hogy szeretem amikor húszéves... de most éppen így jó. nem-e a minap, ez csak melleleg jut eszembe, ez is, a tanfolyam oktatóm, hogy nem zavar engem, ha komolytalannak néznek? (amit tudni, éppen saját névjegyet tervezünk, ma ilyen könnyedebb téma, s hát itt is ugye nyulacska) – szóval ezt így mosolyogva, nevetve, aki legalább olyan komolytalan, szinte, mert azért valljuk be, egyikünk sem komolytalan egészen, épp ellenkezőleg, mert a komolytalan ember is nem-e magát a legkomolyabban veszi, attól lesz egészen komoly, és tényleg, mindennek ez a titka, hogy komolyan vesszük, mert minden ami hozzánk tartozik, csakis a legkomolyabban vétetik, aztán épp mellettem egy komoly szőnyeg-és tértervező aki saját névjegyével, hasonlóan jegyez felém, akit melleleg mondhatom, kedvelek, pont a hebehurgya komolytalanságáért, na és mert annyira komoly amikor komolytalan, csak onnan magát ide, értem idáig nem látja tükörben, és nem-e éppen ez a szép benne. de tény, hogy a terv az magáért beszél. jól tervez. na. egészen nyugtatóan profi. dehát neki ez a dolga. kuncsaftokat szerez terveihez, kapcsolatok, emberek, üzlet. de én? nekem nyulacskában semmi üzlet. csak úgy van, szívja napról napra a levegőt. szóval minden belefér. na de visszatérve a kérdésre, nem, mondom, abban van a legélesebb kritika. persze nem így mondtam, valahogy másképp, általában ügyetlenebb a szó mikor szájból, mint mikor toll, de ki tudja, tény, hogy azóta megkedvelte a nyulat a rózsaszínnel, vagy ezt is ugye, ki tudja, meglehet ezek is csak a (be)képzelésem. de tény, hogy a nyul önmagáért beszél. és abban a világban amire hivatott, teljes életet él. innentől aztán

semmi nem zavar. általában is jó kedéllyel kezelem a dolgokat. nyul nem nyul, ide vagy oda.

aztán mintha csak egy krimiben volnék, ahogy előre haladok. na persze, előtte a buszon bemelegítőnek egy kis (a már említett) "szuperpempő", hogy semmi se maradjon ki, ami a jelek felsorakoztatásához illik a szerepek megértéséhez. a pempő és a kis erotika, tesszen jegyezni... mondtam 1-2 év múlva. nos. ugrás vissza,

sötét kb 1 kilométer. egy tömb jobbra, egy balra. képzelem, csak egy revolver hiányzik, úgysem írtam sosem krimi, nem is igen olvastam, legfeljebb néhány film, meg angol humor... ilyesmik, na meg chaplin, keaton, lloyd, ... szóval egyszerűen el kezdett élni bennem a revolver és a nő. hogy mi lett volna, ha a portán szépen kabátom alatt revolverrel és komoly tervvel jutok be, mint a titokzatos nő, akivel a portások olyan nagyon kedvesek, mit sem sejtve, én meg éppen egy végrehajtáshoz készülődve, pontosan kitervelt csellel. hogy a két fiatal srác, aztán én a rejtélyes nő a revolverrel. különös hogy éppen most, hogy sosem gondoltam előtte ilyen szerepben magam, aztán most milyen könnyedén venném elő és puff, máris lőnék.

aztán ez is része a történetnek, hazafelé a nyomdából, mert különös, egészen sajátos, mármint amennyire mostanában a jelek, a minden mindennel összeegyeztettségükkel, minden mindenből következetesség, elnézést, hogy a szavakat most már nem vagyok képes egyeztetni, ahogyan ez is hozzátartozik, nos amire kitérni szeretnék itt, hogy szerencsém volt, kocsival vittek hazafelé, merthogy úgy is olyan vékony vagyok, beférek. tényleg fértem. tehát buszsofőrök kaland folytatás kizárt. ahhoz hogy az itt és most kaland egészen máshol folytatódjék. és akkor miről is beszélgetünk a meleg kocsiban a veszprémi?

gyilkosság kapcsán, hogy ma mennyire semmit nem ér az emberi élet. a revolver után ez abszolúte nem lep meg. hogy ugye a jelek. teljesen képbe illő. ennek itt pontosan így kell történni. lehetséges, hogy ha az emberek összeraknák saját történeteiket, értem történéseket, ők is ilyen jelsorozathoz érkeznének? hogy minden ember, ha eléggé koncentrált, megtalálja saját életútjának vonalát?

nos, mélázik el ezekkel a szavakkal, majd meséli tovább esetét a hölgytársam a vezető ura mellett, szándékosan nem férjet írok, mert ide most az nem illik, mert mi is az hogy férj? normális szó ez? az úr, azt ugye tisztán értjük. de a férből hogy is lesz a férj... elférj mellettem... érdekes, ezt is le lehet vezetni, de most hagyom, lehet hogy mégis a férj illene,

szóval hogy amikor egyszer, nem tudom neki mesélték, vagy hallotta valakitől, szóval, hogy egy fiú, amikor kérdezték tőle, mondjon egy jót meg egy rosszat, mi a rossz dolog szerinte, azt felelte, az amikor a bátyámtól ellopják az autóját. és mi a jó? amikor a bátyja lopja el a másikat. na, szóval hogy ma egy ilyen korban élünk, ezt akárhogyan is furcsáljuk, tudomásul kell vennünk. hogy ez van körülöttünk. és itt akkor ezen folytatódunk, kell-e a krimi történetemhez, buszostól kilépett sötét utcától indult előjátékhoz, több. megértettem, pontosabban kezdett világossá válni, mit is követnek a szálak, hogyan is érnek össze a nap folyamán. hát nekem éppen ezt vezették fel a jelek, miközben úgy két órája a nyomda felé sétálgattam ráérősen, meg-megállva, mert azért a sötétben is hozzászoktam már az íráshoz, így aztán lejegyeztem 1-2 gondolatot, persze már nem tudom hova, így aztán fejből írok, csak emlékezetből, elnézést, kontrollálatlan.

na de lássuk csak a nyomdát. mert végülis ez volt a célpont. maga a csoda. mintha valami amerikai filmben lennék. hogy

tetőzzék minden ami itt velem történik. csupa izgalom, ismeretlen homály, fények, hatalmas zaj, ahogy beljebb megyünk, fel az emeletre, általában deciber, vagy amiben mérik, hogy úgy 50 körüli a normális, de ezt senki ne vegye készpénznek, mert lehet hogy a számokra, értékekre nem jól emlékezem, na de bent már, ahol a szalagokon a könyv folyt, mert valóban folytak a lapok, pontosabban papírtekercsek, olyan sebességgel, amit szabad szemmel nem látni, csak a színes csíkokat, nos hogy ott már 100 felett, kaptunk is füldugót, szép sárgát, de én nem tettem be, különben sem szeretem a dugókat, semmilyen dugót nem szeretek általában, és nem is használok. egyetlen egyet, de azt... szóval mindegy, pedig a nyomat rajtuk volt, szép, színes nyomatok, éppen a másnapi blikket nyomtat-ták, és valóban Magyarországon még csak két hasonló nyomda, de egyik sem ezzel a gyors kapacitással, bíróképességgel, szóval szinte teljes automatizmus, itt azt kell tudni, hogy egy kis szakma is, nem azért hogy okosnak tűnjek, épp ellenkezőleg, hogy segítsen az esetleges olvasót látni is a képet, mármint ha képes követni is, és még nem unta meg ezt a csapongást itt a betűk között, nos ez egy ofszetnyomda, hatalmas nyomda, amelyet álomban sem láttam, maximum rajzfilmben képzelhettem, ahol FTP szerverről jön az anyag számítógépbe, és CTP-fényérzékeny módszerrel dolgoznak (értem nincs film, levilágítás), fémlapok 4 színnyomással, sárga fénynél, mert fehérben 1 óra alatt meghal a lemez, mert és ezt valójában így is kell képzelni, valóban élnek ezek a lemezek, ott születnek előttünk szinte 3 perc alatt, egyenként jönnek a szürke fémlapok, aztán egy kis folyadékba mártódnak, semmiségnek tűnik ez a kis fürdés, máris ugyanonnan jönnek ki kék színnel nyomtatva, aztán tovább haladnak a szalagon, és szép sorba rendeződnek. na de nem is ezzel akartam kezdeni.

amikor belép az ember, és innen ez a tiszta filmszerű hatás, tényleg amerikai filmekből, balra monitorok sorban, előttük

kezeslábba öltözött figurák, és ezek tényleg figurák, mert úgy tűnnek, mint valami robotok, gépemberek, aztán a fürdő előtt, amiről beszéltem, mindjárt a számítógép szomszédságában egy hatalmas testű szintén gépember kezd beszélni, de olyan gyorsan, mintha magnóról. minden villámgyorsan, mert itt minden perc kincs. na persze miértünk van most minden, tehát nekünk itt mindent szabad. én elmaradozok néha a csoporttól, szokás szerint, ezt-azt megkérdézek a gépemberektől, akik kiderül, nem is annyira gépemberek, mosolygósak, készségesek, és velem jönnek, mutogatnak, a felelős vezető hozzá is teszi, mikor érkezem és rám vártak, igen, szép emberek dolgoznak nála, érti a késedelmet. mosolygom. imádok mosolyogni ilyenkor. viszszamosolyogni. mert akkor mindenki is mosolyog körülöttem.

nos, így ment minden tovább, hatalmas karok, amikbe csíptetve haladnak sorba az újságok, aztán tovább ki-ki dolgára, hogy csomagba kerüljenek. aztán a hatalmas 1000 kilós tekercsek a raktárban, amik folyamatosan cserélődnek, átadják egymásnak a stafétát, hogy a nyomatok rákerülhessenek, a ragasztás, illesztés, ami félautomata, mind hatalmas emberek a tekercsek-nél, mert ugye hiába automata, azért az ember az irányító, és van hogy emelni is kell, csak a ragasztó fiú vékony, kicsi fiú, el is rontja, vannak tanoncok is, betanítják itt az embert amire szükség. lány összesen kettő a száz ott dolgozó emberből, azonban itt a nyomdai műveletnél alig ember. szinte minden valóban automata. csak mennek a maguk módján saját pályájukon a lemezek, papírok, tekercsek, könyvek... ami itt nem könyv, újságot készítenek. és olyan speciális papírra, ami szívó, azaz beszívja a festéket, nem ami fényes műnyomó papírra készül, ahol rászárad a felületre a festék.

nem is folytatom, csak ezt a szuperélményemet szerettem volna szavakba ötleni. szuper? Írom...hogya lenne köze a "szuperpempőhöz"?... nem tudom. mindenesetre ilyesmik.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 18:15 2 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

február 12., csütörtök

másképp...

ma megdicsért mackó, hogy finomat főztem. pedig csak az történt (és különben sem volt annyira finom, de csak magunk közt), hogy közben zenét hallgattam, persze amit titokban bekapcsolt nekem, így szokta, hogy titokban lep meg, hogy akkor majd nem unatkozom, hát ott ragadtam, jó kedvem volt, és ... hát szóval nem lopóztam közben vissza a számítógéphez. így aztán nem is sültetett oda semmi, na persze mackó volt a számítógépnél.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:59 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

Sötét lámpasor utcán. Naplóból 10. -éről 11...12

A befejezettek tekintete. Egyetlen pillér sem hiányozhat.

... a többi majd elmúlik. Álmodtam meg. Szépen temetjük. Hát persze hogy tévedtem. De te is beláthatod, kellenek tévedéseink.

Ilyen szépen például még nem olvastál. Ilyen szépet. És ha még engednéd magad, elengednéd, hogy ne legyek sem én, sem senki... becsülni kéne magad, mint most. nem hivatkozni. És mégis. Hát mind belőlünk-e nem éppen egy van-e. belőled is,

belőlem... hogy jó téged is olyannak látni. Gömbölyű, piros... puha.

Nem bocsáthatsz meg. talán. Igazad lehet. De bocsánatom ne kérd. Bennem nincs egyetlen rossz érzés sem. Valóban szeretlek, szívemből. Az a lány akkor más volt, nem te, aztán rá kellett jönnöm, az is te. Hogy valójában az vagy te. Hogy milyen szép amikor így szenvedsz. Alázatos vagy, és ettől kíváncsú, de kérlek kímélj. Én az izgalmakat is távolról szeretem. Mély volt hangod, ...értem távol, és mégis könnyed. Játszottál, miközben minden szavad igaz volt. Szépek voltak a szavak ajkadról. Tudod úgy nézek mindent, mint a kellékeket, amik hozzám tartoznak, de sosem kívánnak velem lenni. És én megbékéltem velük, tiszteletben tartom. Neked is kívánom az oldozást.

Szeretetem bizonyítottam. Ami volt, érted volt. ilyen szépet még...,nem várok viszonzást. Ha jön, mégis, egyszer, váratlan, belülről... elfogadom. De amíg tüskék közt csókolsz, szúr.

folyamatosan következetes vagyok magamhoz és máshoz. de lehet-e szeretni azt, aki folyamatosan következetes magához és máshoz.

Amit írok, álom. ne vedd valóságnak. Minden ami betű, csupán illúzió. Mi magunk sem vagyunk mások.

Szeretsz, mondd, mondanám nem fájnak érintéseid. hazudok. (?) pedig csupán kívülre zártam érzéseim. Arcodra. Milyen jó, hogy nem veszed észre. Amikor beszélsz.

... ilyen szépet még nem olvastál. Ilyen szépen. És ha engednéd magad, elengednéd... mondhatnád szemembe, érted volt. hát persze hogy tévedek. Folyamatosan tévedek, és oldozom magam.

Da capo. Élet van benned, és fájdalom. Nagy bohóc vagy, szeretni való. fegyvered (tévedésed?) szereteted. Veszítheted-e ütéskényszered.

Kezed adni fogom, ahogy eddig is. nem kérek viszonzást. Képtelenség, hogy nem tudom kimutatni szeretetemet. De hálás leszek, ha egyszer nyújtod. érezni fogom. Milyen furcsa, hogy el akarlak tolni. Amikor nem lesz szükségem, vagy nem számítok, akkor jöjj. Nem fogsz látni, vagy nem jól. De titokban boldog leszek.

Talán valóban szeretnél. Talán valóban szeretsz. Amikor majd érzem.

Neked pedig köszönöm, hogy elviselhetővé tetted akkor azt a fájdalmat. Valójában az is rég, aztán mégis minden mintha ma történe. Nem tudom, hogy benne voltál, vagy kezed, hogy te okoztad-e. de hogy a hordágyon fogtad az enyémet, jólesett. Igaz, ezt is csak képzeltem. Mint ahogy minden itt is bennem valaki mással történik.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:10 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

február 1., vasárnap
mai napból

Nem tudom miért, de bármilyen kudarc ellenére is azt érzem, az idő nekem dolgozik. És minden amit az idő birtokol, kincs. (folytatás holnap,...)

Minden ami kimaradt..... És ami:

Holnap történt.

Megismertem, betekintést nyerhettem Magyarország egyik legnagyobb, legprofibb nyomdájába. Prime-Rate. Azt megelőzően pedig bejárásom volt hasonló vagy kisebb, közepes vagy nagyon kicsi, automatikus, félautomatikus vagy csaknem egészen manuális működésű nyomdákba. Most már szereztem némi rálátást, melyik nyomda mit tud, hogyan kell elkezdenem egy tervezői, szerkesztői, nyomdai kivitelezésre szánt munkát úgy, hogy a végeredmény is az legyen amit szeretnék. Egy ilyen nyomda termékeivel ráadásul inspirál is. Igaz, a jó minőség pénz. Azt meg nehéz megszerezni. De a lehetőség adott. És ezt mindenképpen jó tudni.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 23:22 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. január 29., csütörtök
nem tudom, cím nélkül

Régen voltam ilyen rossz passzban. Pedig annyi szép dolgot tettem félre a naplóimban, hogy csak holnap, hogy csak ma, hogy éppen csak beírni. Aztán sem ma, sem holnap nem számoltam be mindazokról, amik örömet szereztek, ami szép emlék volt. Amikor jók voltak velem. Minden erőfeszítést, minden megmozdulást értelmetlennek talállok. Nem fogytak a Láncszemek, tulajdonképpen senkit nem érdekel semmi. Most már az előtérből is eltűnt a könyv, a plakát is, és ki tudja, valahol rejtett polcon vagy raktáron alszik. Azt sem mertem megkérdezni hol vannak. Ha az emberre nem figyelnek, nem foglalkoznak vele, hiábavaló bármilyen erőfeszítés. Néha az az érzésem, a saját kiállításomra sem megyek el. Egyszerűen nem lesz erőm. Teljesen összetörtem. Az írók boltjából sem fogyott egy könyv sem, a többi boltból sem kaptam semmilyen pozitív visszajelzést, hogy emberek vettek volna, érdeklődtek volna. Ki tudja a kiállításra is jönnek-e emberek. Hiszen megfelelő szakember sem avatja be a nézőt, egy olyan helyzetben, amikor elengedhetetlen a szakmai bevezetés. Mi lesz velem, mi lesz a Láncszemekkel, nem tudom elhinni, hogy feladtam. Nem hiszem el, hogy képes leszek előkészületlen kiállni a munkáim elé. Hogy ha jelen is leszek, úgy leszek ott mint aki nincs. Egy áttetsző foltot látok magam helyett a helyszínen. Nem tudom, hogyan leszek képes mindezekkel a súlyokkal kiállni. Amikor egy toll vagyok csupán, leheletnyi árvalányhaj. Hiszen beszélni kéne, ki mondja el, ki tudná helyettem mindazt, amit egy év alatt tettem, hogy végül megszülessenek ezek a képek, ez az összetartó csendes, zárt világ. Nincs erőm beavatni mást, aki megtenné helyettem. Pedig lenne emberi lény, pontosan tudom, lenne aki ért. Akinek beszélni sem kéne. És mégis. Nincs erőm felkérni senkit sem. Miért vállalná bárki is. Miért lenne éppen megfelelő ember bárki is. Szinte biztos vagyok benne, magam sem fogok beszélni. Talán

ha éppen akkor abban a pillanatban jó időben megszáll egy lélek. Talán megszólalok. Aztán a plasztikáimmal sem foglalkoztam, valójában nem is készítettem elő. Csupán a fotók, szövegek voltak előttem, aztán az sem. Nem is tudom, olyan értelmetlen minden.

Friss, mondta a régi hölgy bátorítólag a boltban, még nem figyeltek fel. De arca már nem a régi volt. A sikertelenséggel nem bírok szembenézni. Azt hiszem legszívesebben soha nem mozdulnék ki a négy fal közül. Itt élném le maradék életem, napjaim. Ha tehetném, sosem mennék többé emberek közé. Pedig vannak jelek, vannak időnként apró dolgok, amelyek megérintenek. Vannak pillanatok még életemben, amikor boldog vagyok. Mégis ma beborult az ég fölöttem, alattam. Nem bírok kimozdulni. Erős félelmem van, pedig szerettem volna, isten lássa lelkem, csupáncsak nincs erőm. Valami hiányzik, hogy megtegyem a kilépést. Nem bírok elindulni. Ha nincs ma ez a feketeség, ha minden még tegnap van, vagy azelőtt, talán csak ma délelőttnek lenni. Nem, azt hiszem ma délelőtt is éreztem ezt a talajtalanságot, zavart, magamban és körülöttem.

Istenem mi ez a szag, csak most jut el, odaégettem a paradicsomlevest is, már mackónak sem okozok örömet, megint mérges lesz, pedig már régóta nem sütöttem oda semmit. és a második is lecsó, ami egyáltalán nem illik a paradicsomlevessel. csak ez a szomorúság rajtam. És aztán ki kell nyitni ablakot is, jó hideg is lesz, pedig amúgy is borzasztóan nem bírom ezt a telet, ülni 15-16 fokban itthon is, mert ha jobban fűtünk, 20.000 -nél több a gázszámla. És mackó nem szereti, ha sokat kell fizetni, mert ő amúgyis szereti a hideget. Én meg nagyon nem szeretem a hideget. Folyton csak a meleget szeretném. A fény már nem is érdekel. Már semmi nem is érdekel. Nem akarok menni többé sehová sem.

Kedves R, bocsáss meg hogy éppen ma éppen itt így kifakadtam, hiszen te olyan figyelmes vagy, olyan jó, örülök, hogy érdeklődsz, olyan kedves, olyan szép, igen, kapható itt Pesten, valahol itt ki is írtam a helyszíneket. Visszatérek a megjegyzéseknél.

Írni kellene a tollingáról, díjkiosztóról, hasonlókról, emlékek... szép emlékek.

aztán nemrégén az otthoniak jelezték, hogy feltétlen vigyek haza könyvet, testvérem párja, hogy otthon elkelne, lenne rá vevő, hogy gondolkodjak a továbbiakban pl. otthon is kiadni könyvet, hogy talán könnyebben lehetne kiadót is találni. de a terjesztés, hogy talán ott is nehéz... nem tudom. ott is ismeretlen vagyok, akárcsak itt.

hazajuttatni könyvet, azt talán mégis jó lenne.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:04 4 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

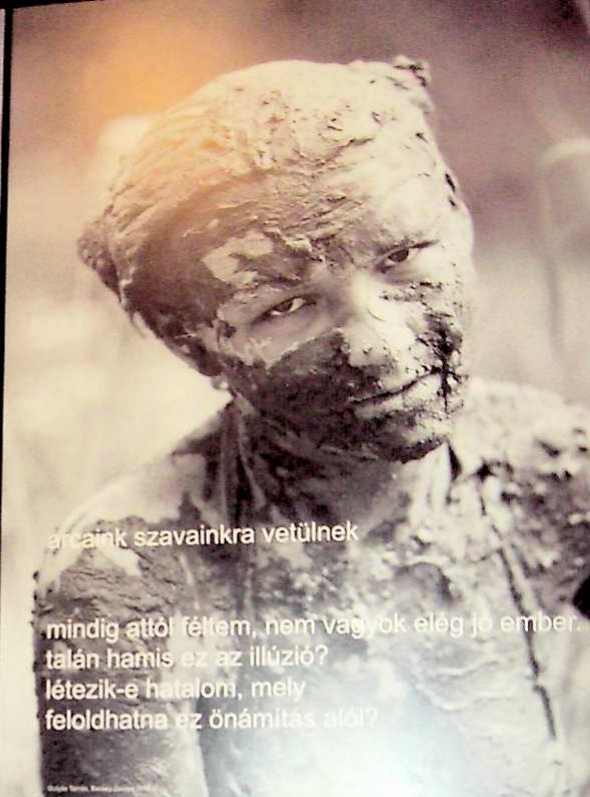
2009. január 28., szerda

2009.01.22 Zalaegerszeg – Láncszemek kiállítás megnyitó
GT fotóival

Akárcsak a Láncszemek könyv és kiállítás tervezése, összeállítása, nyomdai kivitelezése is saját munkám.

szeretlek, csak ezt akartam mondani,
különben süt a nap, kirándulni megyek.

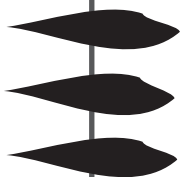
arcaink szavainkra vetülnek

mindig attól féltem, nem vagyok elég jó ember,
talán hamis ez az illúzió?
létezik-e hatalom, mely
feloldhatna ez önámítás alól?

barackok közt

Fén ül, nyelv talát alagutat,
araszol kéz, libabőr fordított szőrök alatt
befejele néz, testből sóhajtsányi ág kinez,
rokanyol, savanyú szag, végtag csondol ül,
szem testben, diamek sora lésant pilant.
(Nő barackmag)

ARCAiNK
ARCAiNK

január 21., szerda

Az ember mégiscsak visszatér arcokból a hintához.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:02 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. január 18., vasárnap

újra és újra visszatérő emlék

Lázár Ervin A hétfejű tündérből

meseillusztrációk

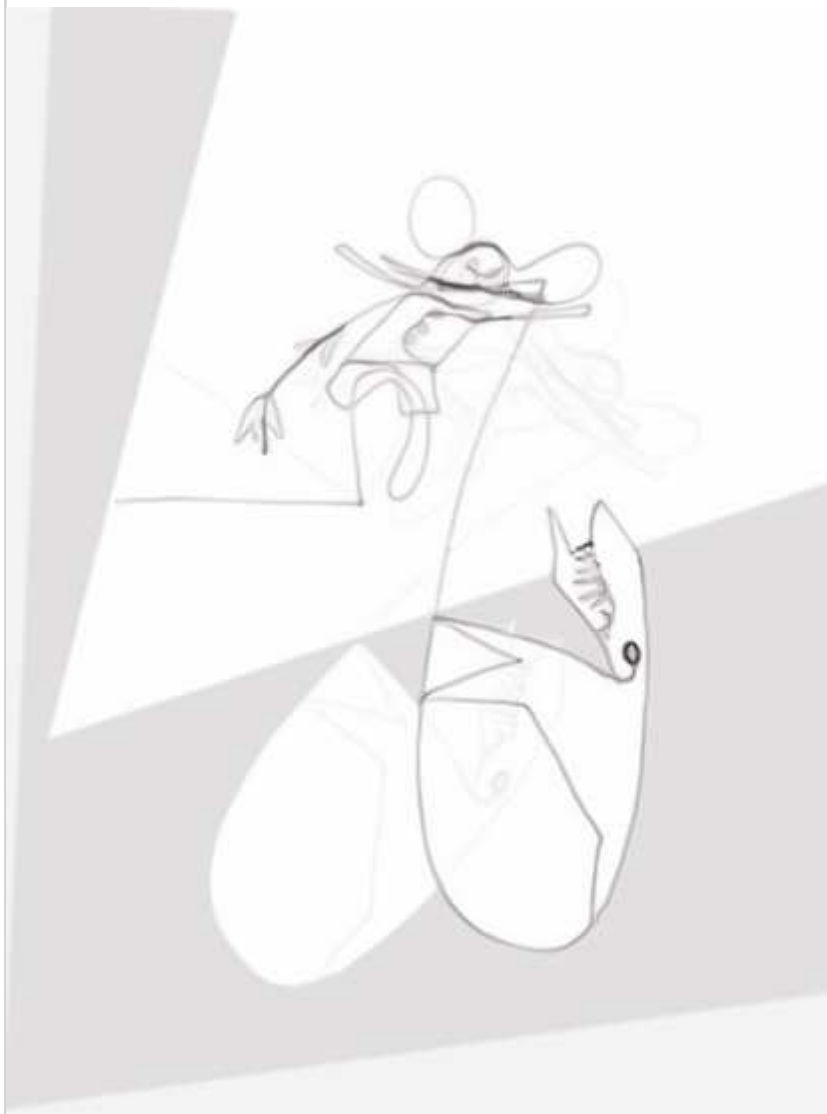
a nyúl mint tolmács II, a hazudós egér, mese Julinak, mese Julinak II

ARCAINK
ARCAINK

istenem. mennyire szeretnék egyszer ezekből egy könyvet. azt hiszem nem halhatok meg anélkül, hogy ez valamikor egyszer valamilyen formában meg ne történne.

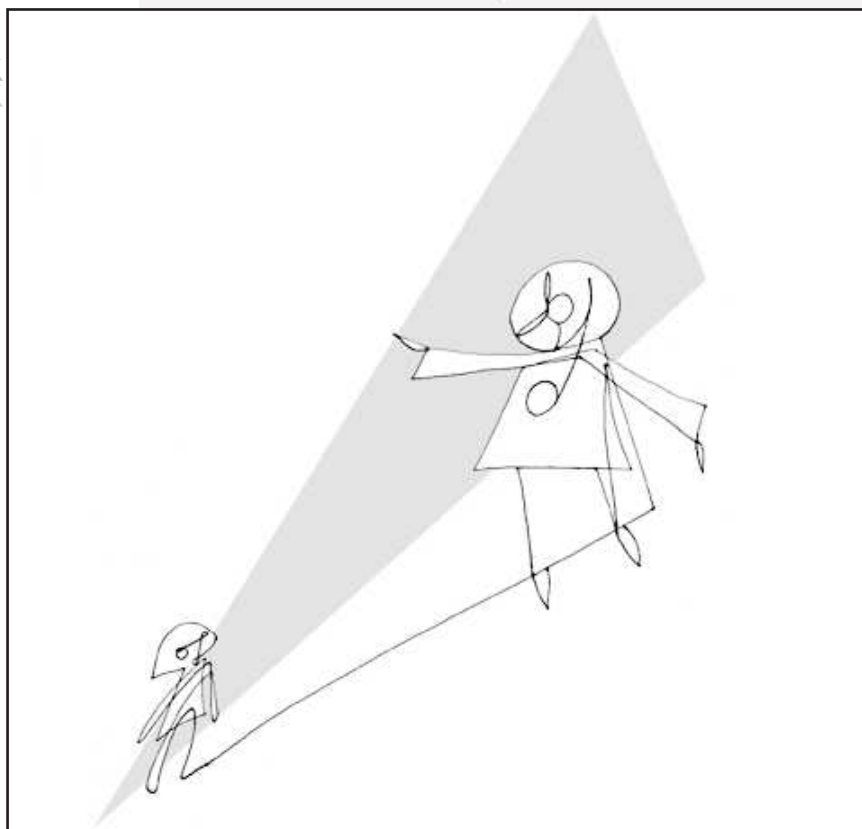
szeretem ezeket a rajzokat. talán megbocsájtható.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 23:10 7 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

ARCAINK
ARCAINK

január 16., péntek

Ma ez a kép

nem kéne gyűjtenem a magocskákat
nem kéne gyűjtenem a magocskákat

egész könyvek lennének, nagy, hatalmas
könyvek... színesek, csendesek

Különös,de hiszen saját kezem nyoma. és mégis. azt hiszem, most már Tamás is ért. hosszú munkám volt, míg levetközte korlátait. amatőr keretek, terhek, melyek gátolják a szabadságot, tiszta gondolkodást, lebegést. önmagából kell kiszabaduljon az ember.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:00 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

január 15., csütörtök

Ha isten egyszer tenyerébe venne

Kis csend. Oda menni, ahol kinyílnak jöttömre virágok. Ahol magam is kinyílhatok. Miért mindig ott nyílok ahol nem kellek. Szirmaim kellene, leszakítva. Évek. Míg egyszercsak megöregedik az ember.

ARCAINK
ARCAINK

Mackóhoz is már csak akkor bújok, amikor már alszik. És ő mégis hív, minden reggel pontban 8 órakor. Cseng. Tudja, így kénytelen vagyok lemenni. Első keltésre, amikor hangja, visszalszom. Ez negyed 8-kor van. Amikor elmegy.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 16:24 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

január 15., csütörtök
meghívó1-2

Hiány, elkoptatott múlt,
emlékezés,
remény,
keretből kicsúszott idő.

Pannor
LÁNCSZ
Gulyás Tamás fot
Becsey Zsuzsa ve

Zalaegerszeg, Hevesi Sándor Szí
Emeleti Galéria
Kosztolányi D. tér 3.

Magyar Kultúra Napja

megnyitó: 2009. jan. 22, csütörtök

ME

test és folyó
emelkedő ívben hajló hát
korlát
sima tapintás csúszik
bőr alatt feszül
izom
ruharedők bújnak
íz felszínén hullámfodor
mederben feszül fény
formák közt
egyensúly zár

FERENCVÁROSI MŰVELŐDÉSI
KÖZPONT ÉS INTÉZMÉNYEI

GULYÁS TAMÁS fotókiállítása
BECSEY ZSUZSA szövegeivel és kisplasztikáival

Ferencvárosi Művelődési Központ
Lépcsőház Galéria (Bp., IX. ker. Haller u. 27.)

MEGHÍVÓ

Megnyitó: 2009. febr. 6
péntek 18.30

ARCAINK
ARCAINK

január 14., szerda

Amit egyik részről adott, másikon többszörösen elvett.
Felhasználva füzetnaplóból, 2009.01.04

bejegyzés
apakomplexus füzetnaplóból törölve

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:41 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

első álom:

szeretkezés egy
halottal

úgy kellett ölből, itatni, aztán betakarni
arra volt csak erő, lerúgni, tolni inkább, aztán újra,
meg ne fázzon a csupasz lábfej

nem volt jobb, mint más szeretkezés,
sem ereje sem ideje, nedűnek, testnek

tudtam, már minden adósság leróva
a test gyenge, beteg, vézna,
vágyam erős, nyugodt, szerelmes férfira

ha kérdenéd mégis,
szenvedek, igen
álomban csontvázsal szeretkeztem, akibe lélek járt
alig volt rajta bőr, de vesszője egészségesnek tűnt, fehér volt,
rózsaszín,
egészen világosan láttam, mintegy rá fókuszálva
szeretkezni akart velem, vagy én akartam, már túllenni
iszonyú keserves volt, de a farok duzzadt, talán kemény is,
már nem emlékszem, amilyennek normálisan lenni
meg hogy ami kicsordult vízszerű volt, nem fátyolos,
tejszerűn áttetsző
a szeretkezésből csak erre emlékszem
meg mintha már halottak lennének
igen, arra is még, megváltás
valami ami túl, megkönnyebbülés
pedig nem volt jobb más szeretkezésnél,
még testembe se jutott, ott élvezett el közvetlen
hasamon, combomon, szembefordulva

kopottas franciaágy, valahogy csak odakúszott mellém,
 adni csak adni, vonzott
 magába olvasztott,
 simogatás is mind halott
 mégis elborzasztott mikor feleszméltem,
 gebe és sötét volt, nyeszett,
 szemlélői mások is szeretkezésünknek, közeli ismerősök, vagy
 távoli,
 de akik ismertek
 s mindkettőnket, várva mint ami beteljesül akik beteljesülnek
 a test csontváz volt alig bőr rajta, valami ruhában
 mikor felemeltem, összecsuklott, karomba vettem,
 nagy pihe, könnyű volt,
 ágyon mások is, egyre többen, másfelé, egymással,
 L- alakban kanapé,
 hosszan kiterítve ráfektettem
 elaludt, vagy már halott volt,
 beteljesült, megvolt, megtörtént,
 valami amit már nem kell vágyani, ami már kihűlt
 messze voltam már a testtől, vagy kezem között halt
 eltemettem, mint bogár a hímet, első szeretkezés volt,
 aludt vagy csak elment.

2008 10 08

Most már biztosan tudom, hinnem kell a megérzésemnek. Ahogy
 egyszer, amikor pillanatra kitisztult. Másodszori jel, bizonyosság.

Mentségem, semmi több nem vezérelt, csak a hit. Hogy van
 valami ami utat mutat.

Nemcsak itt és most. Bármikor: bízni csak önmagunkban.

Tegnap szintén igazolódott a megérzésem. Különös volt hallgatni Ladik Katalint.

a Láncszemek is, szépen, békésen, lezárnak egy időszakot.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 16:17 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. január 13., kedd
folyt. tollinga Michael Donhauser

10. nyulacska [Előzmény: 9.] [válasz erre] 2009.01.13. 19:47

Kedves Rőt Macska, örülök, hogy visszatértél. Utánanéztem Michael Donhauser költőnek, Szijj Ferenc fordításában találtam néhány versét, aztán a literán akadtam egy portréra, igen, értem már, honnan jutott eszedbe, csak az övé szűkebbre van véve, 5 sorokba, én szabadon hagyom a gondolatot, nem ágyazom formába, míg az enyém lebeg, az övé minden sor végén megakad a tekintetem, ez nálam azért okoz zavart, mert a szememben működik az agy is. Bár meglehet valóban csupán én működöm másként. És ha így, akkor sincs ezzel baj. Sőt. Így vagyunk mindannyian kicsit mások. A szöveg, a képek, melyekben valóban lehet tartalmi hasonlóság, mégis a forma, a belső hang, a ritmus, a hordozó egészen más. Én nem annyira csak az elmúlásból táplálok, szinte nincs olyan írásom, melyben az elvágódás, múlt merengéséből ne lépnék ki valami hirtelen kizökkenéssel. Ez a ráébredés magamra, bármire, írásaimnak szerves részei. Valami ellenpont, kettősség, ezek egyensúlyba hozása.

9. Rőt Macska

[válasz erre] 2009.01.08. 08:38

Világos, hogy messze, máshol jársz. A művész médium, csatorna.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 19:49 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

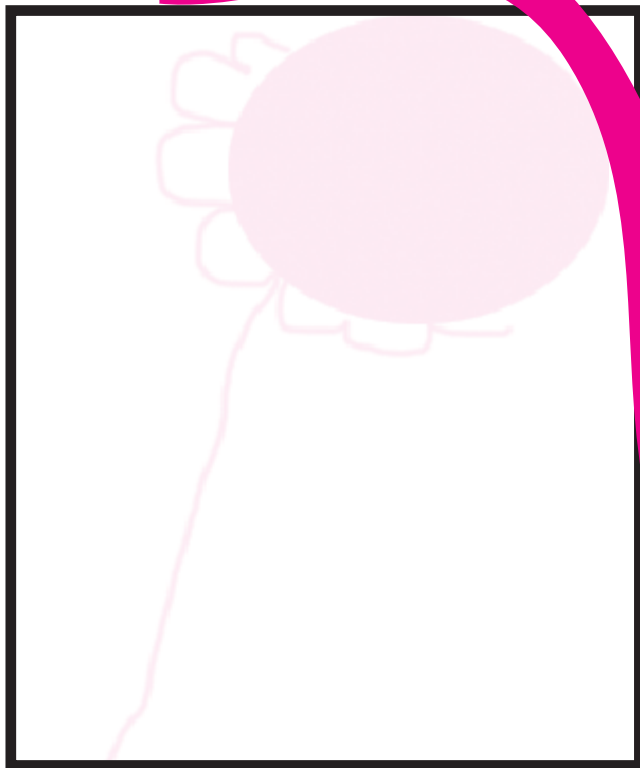
ARCAINK
ARCAINK

írás lehet-e orvosság

Nekem minden szó fáj, amikor őszinte vagyok. Mert akkor bizonyosan valaki fájni fog. Valakinek bizonyosan fájni. Istenem mi lenne, ha minden pillanatban kiírnám. Naplóm, kedves, nem lehetek mindig, minden pillanatban hű hozzád. Tekintettel kell lennem azokra, akik szeretnek, akik valamikor szerettek. Vagy sohasem, de hittem, szerettek. Inkább viselem a terhet.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:01 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2009. január 9., péntek
ma ez a vers érkezett.....

január 8., csütörtök

pillangó

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum:
0:10 0 megjegyzés A bejegyzésre
mutató linkek

IMA

ARCAINK
ARCAINK

január 6., kedd

becsey zsuzsának hibákkal, nélkül (u.i.)

Előbb-utóbb az ember eljut odáig, hogy értékelje önmagát.

Tanulság: mindig csak a belső folyamatra figyelni. Alázattal, ha szükséges, behunyt szemmel. Semmilyen érték nem lehet több, önmagunknál.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 23:42 2 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

január 2., péntek

tenyér, a menny, és a szükség

Na szépen vagyunk a számítással, de hogy nem jön ki az a fránya 50 plakátfotó (habkarton, kartonplaszt, akármi pvc) olcsóbb áron. A minőség rovására. Csak dolgozik hiába az ember. Na szép estét naplóm. Majd lesz ez is valahogy mire nap kel.

De azért még mindig legjobb tévézgetni mackóval popkornt enni (ez valójában a kakas, mostanában csak kakimaki), és vállára bújni. Érezni szagát, arcát, ez egyedül amiért még érdemes. Ami erőt ad. Igaz, ugyan hogy ma is megkérdeztem, mi lenne ha meghalnék. Hogyha már nem lennék. Hogy olyan semmiségek vagyunk, mi emberek. Na de mind ez is napból csupán félóra, aztán? Újra minden előről.

Tanulni, dolgozni. Mi lenne más előttem. Ábrándozni? Sosem léphet át senki küszöbömön. Főleg, hogy én sem lépem át. Na isten-isten. Akinek ez nem elég világos.

S hogy eljön-e az én időm? De hát most is benne vagyok. és benne leszek, míg életben. aztán kit érdekel? A rosszakarók

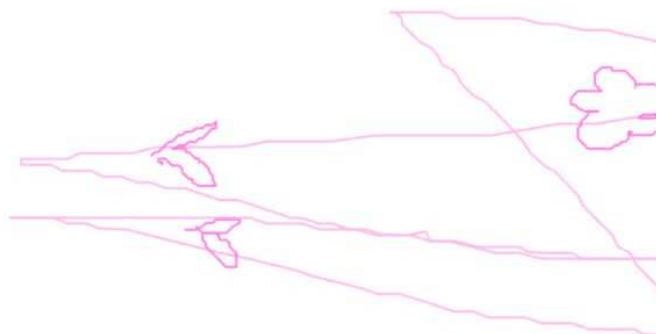
pedig szálljanak velem a mennybe. Egyszer szagoljanak bele, máris tenyeremből ehetnek. De hát a mennyben még erre sincs szükség.

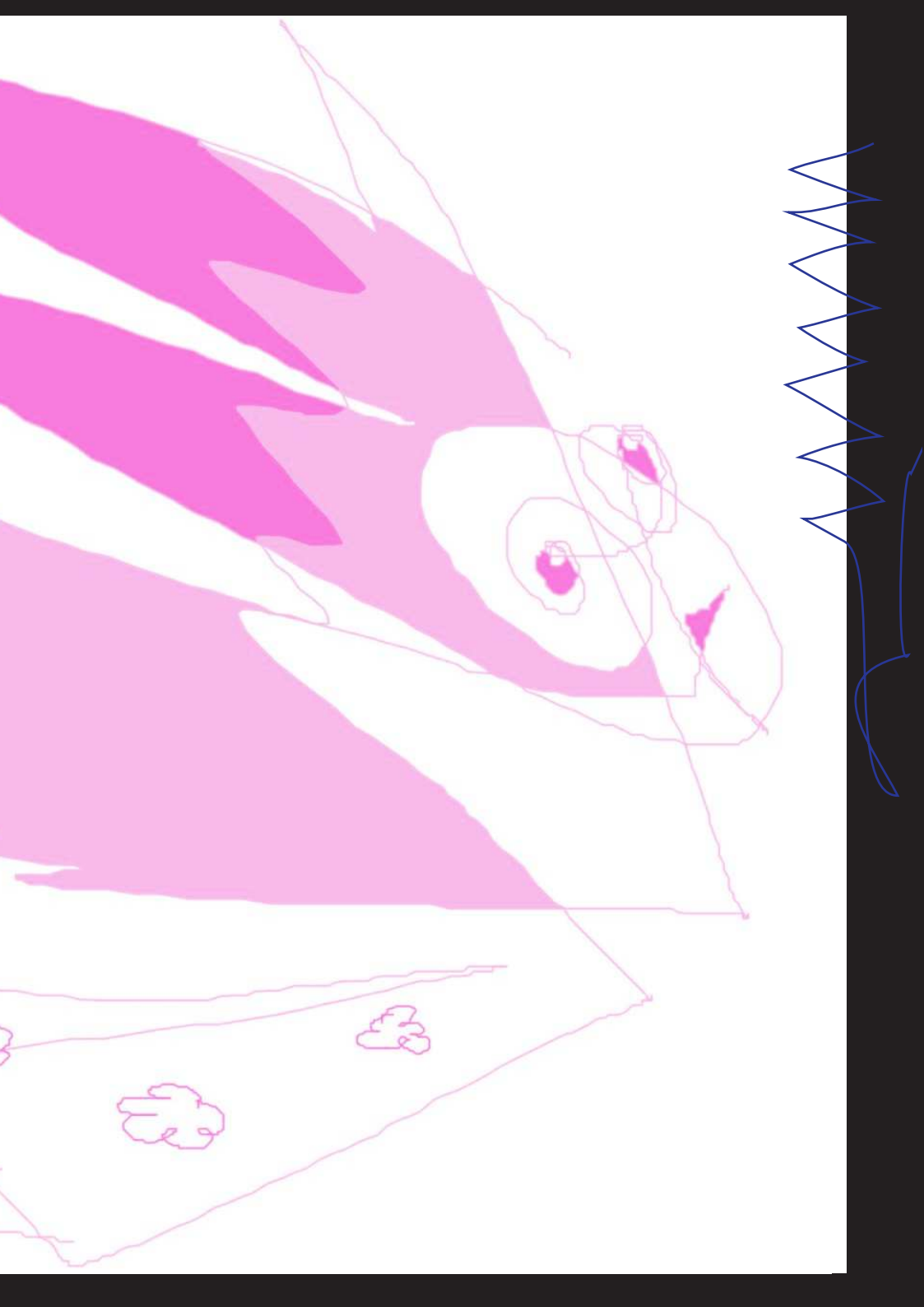
Na búcsó, kedves naplóm. Szép éjt odakintre.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 22:05 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

ARCAINK
ARCAINK

becsey zsuzsa, 1969

korábbi könyvei:
Rózsaszín Nyúl, 2010
Nyuszi álma, 2010képző- és médiaművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár

Pedig olyan szépen ébredtem. Azzal, hogy
guríts fel engem is égbe. De itt van, érzem,
valami vírus. Előbukkannak valahonnan.
Megtalálnak. Persze visszaállítom, visszaállí-
tom, de akkor is. Legyen úgy, hogy holnap
mire ébredék, már ne legyen.

sírást, nyöszörgést hallottam, felébresztettem.

mi történt, mackó, rosszat álmodtál?

valaki megszúrt.

micsoda, hol?

szaladtam az utcán, és hátba szúrt.

de miért? elkövettél valamit?

nem, semmit.

és volt ott még valaki?

egy ember, de úgy tűnt, az mindent tud.

és azán mi történt?

felébresztettél.

